

CORECTBooks

r o m a n

anthony

KING

Politia criminală „Cazuri speciale”
CORUPȚIE ÎN F.B.I.

Anthony KING

CORUPȚIE ÎN F.B.I.

Poliția criminală
„Cazuri Speciale”

Editura Virtual

2011

Cuprins

CAPITOLUL I	1
CAPITOLUL II.....	6
CAPITOLUL III	12
CAPITOLUL IV	16
CAPITOLUL V.....	20
CAPITOLUL VI	25
CAPITOLUL VII.....	30
CAPITOLUL VIII.....	35
CAPITOLUL IX	41
CAPITOLUL X.....	45
CAPITOLUL XI	51
CAPITOLUL XII.....	55
CAPITOLUL XIII.....	61
CAPITOLUL XIV	66
CAPITOLUL XV	72
CAPITOLUL XVI	77
CAPITOLUL XVII.....	83
CAPITOLUL XVIII.....	89
CAPITOLUL XIX	93
CAPITOLUL XX.....	97

CAPITOLUL I

Detectivul Eric Black veni acasă cu gândul să facă un duș. Făcu trei pași în living-room și, înainte de a apuca să-și așeze haina pe un fotoliu, o rafală de gloanțe îi transformă ferestrele în mii de cioburi. Din fericire, se trezi ca prin minune pe covor, fără a fi atins. În cădere, își scoase Browning-ul de calibru 9 mm din tocul de sub braț. Dar n-avea în cine să tragă. Nu observă nici cea mai mică mișcare în direcția din care veniseră gloanțele aducătoare de noarte.

Fără îndoială că a fost un pistol-mitralieră! își zise polițistul, de parcă acest lucru l-ar fi consolat. Să fie vorba despre o răzbunare criminală? Cu așa ceva nu m-am mai confruntat de câțiva ani bunei...

Rămase în continuare întins pe jos și își scoase telemobilul din buzunar.

— Alo, Jane? Ce mai faci, femeia visurilor mele?

— Tocmai am scăpat de o rafală de gloanțe!

— Nu se poate! Și tu? Sau doar mă imiți ca să te dai mare?

— Să nu-mi spui că ți s-a întâmplat același lucru, Eric!

— Ba da. În acest caz, e clar că cineva încearcă să ne curețe pe amândoi.

Detectivii Eric Black și Jane Heron, partenera sa, lucrau de ani buni împreună, în cadrul Departamentului Poliției Los Angeles, divizia „Cazuri Speciale“. În tot acest timp nu încetaseră să se tachineze și să se ia în balon unul pe celălalt. Cine știe, poate tocmai în acest comportament consta secretul longevității colaborării lor...

— Cred că avem de-a face cu o răzbunare, vorbi tot bărbatul.

— Ai vreo bănuială?

— Mă tot duce gândul la prietenii lui Jerry Thompson, pe care l-am băgat la zdup acum doi ani, dar nu mă întreba de ce!

— Nici nu te întreb. Cine știe ce nebuloasă o fi în creierul tău...

— Oricum, concluzia e clară, reluă Eric, prefăcându-se că nu luase în seamă ironia partenerului. Nu putem sta cu mâinile încrucișate. Următoarea rafală de gloanțe trebuie să pornească din armele noastre, nu tot dintr-ale lor.

— Bun. Și care e planul de bătaie, Sherlock Holmes?

— Ne vedem la sediu mâine, la prima oră. Stăm de vorbă cu căpitanul Corky West și punem țara la cale.

— O.K.! S-a făcut!

— Spune-mi, ți-au răscolit și ție locuința? o întrebă polițistul, observând dezastrul din jur.

— Nu. Ciao!

Eric închise telefonul cu gândul să se îndrepte spre baie. Noroc că era cald afară. Până mâine

va putea sta fără geamuri la ferestre.

În drum, se împiedică de o carte care își avea locul în bibliotecă. De asemenea, sertarele biroului fuseseră răscolite, se lucrase pe computer, iar în scrumieră erau mai multe mucuri de țigară. Le adună pe toate cu grijă, introducându-le într-o punguță de plastic. Primise o vizită în lipsă, iar acest fapt era de natură să-l contrarieze. Era pentru prima oară când i se întâmpla așa ceva.

Sumedenia de urme descoperite dovedea că n-avea de-a face cu profesioniști sau că era vorba despre unii foarte versați, care doriseră să lase impresia că sunt novici în materie.

Mai bine l-aș suna și pe șeful meu direct! se gândi detectivul, după care formă numărul de telefon al acestuia.

—Bună seara, domnule căpitan! Cred că nu v-ați culcat încă.

—Nu, detectiv Black. Spune-mi despre ce este vorba!

—Jane și cu mine era cât pe ce să fim asasinați cu rafale de mitralieră. Amândoi am scăpat ca prin urechile acului.

—Vrei să dau alarma la divizie?

—Nu cred că e cazul! Dacă au dat greș, nu se vor mai întoarce în seara asta.

—Totuși, voi trimite câte un echipaj care să vă supravegheze locuințele până mâine dimineață, când ne vom vedea la sediu. Ce zici?

—Aveți dreptate! E mai prudent așa.

—Încearcă să atingi cât mai puține lucruri! îl sun de pe acum pe locotenentul criminalist Brian Benetț ca să vă facă o vizită, mâine devreme. Poate că va descoperi ceva amprente sau alte indicii utile.

—Mulțumim, șefu'! Atunci, pe mâine!

*

În aceeași seară, dar cu câteva ore mai devreme, în localul „Sam's Hof Brau” de pe 23-rd Avenue era aglomerație ca de obicei. Scaunele barului fuseseră ocupate în special de obișnuiții localului și de câteva fete de companie, toate una și una, îmbrăcate cu fustițe lungi de numai câțiva centimetri și tricouri transparente, trase peste sâni mai mult de formă. Ochii lor nu stăteau o clipă locului, în căutarea de clienți doritori de senzații erotice.

Gina și Betty, două profesioniste într-ale sexului, își sorbeau băutura preferată: suc de fructe de culoarea coniacului, fără nici un strop de alcool.

Chiar dacă un client mai cu dare de mână le comanda vreun pahar, barmanul, complice, le servea același suc, încasând pentru el cât pentru o băutură alcoolică. Apoi le dădea și fetelor o cotă parte din beneficiu, toată lumea fiind mulțumită. În special patronul, care dăduse ordine precise în

acest sens: „Nimeni nu consumă alcool în timpul serviciului!”

—Gina, am impresia că în această seară nu vom avea prea mult succes! zise Betty pe un ton posac.

—Mai mângâie-ți și tu picioarele sau sânii în văzul lumii, poate primești vreo ofertă. La mine se uită unul de vreo zece minute, dar văd că nu se hotărăște. Să-I ia dracu’!

—Nu e bine să-ți vorbești clienții de rău, ce, ai uitat?

—Pe moment, cred că da.

—Ce-o fi cu noi în astă seară? În afară de o felație cu doctorul meu, care își face apariția în fiecare joi seara, n-am pus mâna pe nimic.

—Eu n-am avut parte nici măcar de-atât. Sunt încă „fecioară” pe seara asta...

În acel moment sună telefonul, iar discuția lor fu întreruptă de barman:

—Domnișoarelor, dați fuga la patron! Vă așteaptă!

Animatoarele săriră de pe scaune ca împinse de un resort. Cu boss-ul nu era de glumit când dădea un ordin. Dispozițiile acestuia trebuia respectate cu rapiditate și fără comentarii.

Intrară într-un coridor aflat în spatele barului și, după câțiva metri, urcară o scară. Aflat în fața biroului, bodyguardul care păzea intrarea le puse în temă, glumind:

—Vi s-a găsit ceva de lucru. Gata cu șomajul! Apoi le deschise ușa, fără însă a le lăsa prea mult loc să treacă, pentru ca fetele să fie obligate să-și frece formele apetisante de el.

În birou, așezați în fotolii, se aflau doi bărbați foarte bine făcuți. Când se ridicară, animatoarele putură constata că au peste 1,80 m înălțime și sunt destul de solizi.

În lipsa patronului barului, unul dintre ei spuse:

—la apropiați-vă, frumoaselor! Să vedem dacă aveți sânii ca niște betoane, așa cum v-a lăudat șeful vostru.

—Și dacă fesele vă atârnă ferm în spate, completă cel de-al doilea, încercând o glumă care nu-i reuși.

Gina și Betty știau foarte bine că, în asemenea situații, nu era cazul să facă nazuri sau să discute despre onorariu. De aceea, se postară la câte o jumătate de metru de cei doi macho, aplecându-și cu îndrăzneală busturile spre ei.

În vreme ce bărbații începură să le frământă sânii, ele descheiară cu profesionalism șlițurile celor doi și se lăsară în genunchi în fața lor.

Numai de n-ar veni patronul tocmai atunci! se gândi Gina, după care își întreabă partenerul:

—Vă place, domnule?

Limba ei alerga neobosită în sus și în jos pe membrui excitat, iar fata își unduia în lateral fesele arcuite, pentru a-i crea o și mai mare plăcere invitatului nocturn.

—Mai întrebi? răspunse acesta, împingând din bazin pentru a penetra cât mai mult în cavitatea

ei bucală.

Betty nu avusese norocul prietenei ei. Organul bărbatului, pe care abia îl extrăsese din slip, avea niște dimensiuni monstruoase. Fata abia putu să-l cuprindă cu gura larg deschisă, gândindu-se cu groază că accest animal îi va provoca răni dacă va încerca să intre în măruntaiele ei.

Din păcate, n-avea încotro. Nimeni n-o obligase să-și aleagă această meserie și, drept urmare, trebuia să reziste cu stoicism oricărui supliciu sexual la care era supusă, conform devizei: „Cum dorește clientul!”

În cinci minute totul se terminase. Bărbații erau mulțumiți de prestație, acest lucru fiind vizibil pe fețele lor încântate. Amândoi erau roșii la față din pricina efortului, însă nu puteau să nu aprecieze pregătirea celor două dive.

Același sentiment îl încercau și cele două animatoare. Când clientul se declara mulțumit, răsplata nu întârzia să apară.

—Ei, cum a fost? întrebă Betty, care avea nevoie de o confirmare în acest-sens.

—Excelent! răspunse cu sinceritate Gregory Coogan. Cred că vom face treabă bună împreună.

Tocmai atunci își făcu simțită prezența și patronul care, cu siguranță, nu era străin de manifestarea ospitalieră a celor două angajate ale lui. De fapt, chiar el pusese la cale această primă întâlnire a năbădăioaselor perechi.

—Văd că ați făcut deja cunoștință! Deci, ele vor fi „soțiile” voastre din această clipă și până când ne vom duce treaba la bun sfârșit.

—O.K., boss!

—Fetelor, îi veți asculta cu sfințenie! De astăzi lucrați pe teren, iar la sfârșitul operațiunii veți primi fiecare câte 10.000\$. Obiecții?

Ce obiecții puteau ele să aibă la aflarea unei asemenea sume? Nici în visele lor cele mai frumoase nu se gândiseră la atâta bănet!

—Băieți, am să vă spun și vouă ceva! Gina și Betty vor lucra pentru voi, însă sunt proprietatea nea. Sper să nu avem necazuri, bine? Asta-i regula jocului!

—Nici o problemă, patroane!

Dacă se îndoiseră cumva până atunci, fetele Drimiră confirmarea de care le era teamă. Într-o afacere groasă de tot. Altfel nu li s-ar fi oferit atâția bani, asta ei a clar.

—Deci, cu ce începem? întrebă Alfred Gassnan.

—Mai întâi, vreau să-i lichidați pe detectivii Eric Black și Jane Heron. Pe urmă mai vedem noi. Totul la timpul potrivit. Ei l-au înfundat pe fratele meu și pentru asta trebuie să plătească cu vârf și îndesat.

—Bun, zise Gregory Coogan. Atunci eu am să mă duc cu Betty acasă la detectiv, ca să fac puțin deranj. Astfel îi vom face pe criminaliști să creadă că este mâna unor borfași, nu a unor profesioniști ca noi.

CAPITOLUL II

Eric Black se trezi înainte de a suna ceasul deșteptător și își aduse aminte că trebuia să atingă cât mai puține lucruri prin casă, înaintea venirii echipei de criminaliști, pentru prelevarea de urme și indicii. Nici nu ieși bine de sub duș, când cineva sună la ușă.

—Salut, Brian! Te-ai sculat cu noaptea-n cap din cauza mea. Îmi pare rău!

—Riscurile meseriei, prietene. Nu-ți face probleme pentru asta!

—Eu te las să-ți faci treaba împreună cu băieții tăi. Trebuie să mă văd cu căpitanul. Uite un rând de chei ca să poți închide ușa la plecare! De geamuri se va ocupa administratorul mai târziu. O să-i dau eu un telefon.

—Bine, atunci ne vedem la sediu ceva mai încolo.

Fordul Scorpio îl aștepta pe detectiv în parcare. Pentru o clipă se gândise că bandiții i-ar fi putut-o sparge, dar n-aveau cum. Când îi răscoliseră locuința, el nu se afla acasă. Și nici mașina. Iar după ce încercaseră să-l împuște, n-avea nici un rost să mai riște răscolindu-i automobilul.

În câteva minute se afla pe bulevard, rulând cu viteză moderată spre sediul D.P.L.A. Din instinct, privi în oglinda retrovizoare, observând un jeep care se ținea după el, însă nu-i dădu prea mare importanță. Abia mai târziu, după ce luă câteva viraje, intră la bănuieli. Fără îndoială că Nissanul Patrol GR 2,8 îl urmărea.

Eric apelă la figura lui clasică. Frână brusc, după care porni cu viteză în marșarier.

Conducătorul Nissanului, surprins, abia avu timp să ocolească Fordul Scorpio pentru a evita o coliziune, după care se făcu nevăzut cu o viteză amețitoare. Din fericire, detectivul reuși să-l zărească pe șofer. Figura acestuia i se părea foarte cunoscută, dar nu știa de unde să-l ia.

Cazul se complică, își zise polițistul. Trebuie să o anunț și pe Jane, își aduse el aminte și trase pe dreapta, scoțându-și telemobitul din buzunar.

Reuși să intre în legătură cu partenera lui abia la al treilea apel și acest lucru îl cam enervă. În cele din urmă, Jane răspunse, iar Eric se grăbi s-o pună în gardă:

—Ai grijă că e posibil să fii urmărită de o mașină, încearcă să vezi dacă poți reține vreo figură!

—L-am observat în urmă cu câteva secunde și încerc să-l prind la un stop. Acum eu sunt cea care urmăresc mașina lui, o Toyota Hilux de culoare gri metalizat.

—Foarte bine. Apasă pe accelerator!

—Nu uita că BMW-ul meu 525 are peste 20 de ani, iar Toyota este un „bebeluș” pe lângă ea...

—Bine, ne vedem la sediu! Vezi ce faci!

Eric ajunse la sediul diviziei destul de îngrijorat. Căpitanul Corky West îl primi imediat ce fu anunțat de sosirea lui.

—Ei? îl întrebă acesta.

—Treaba se complică. Și eu și Jane am fost urmăriți în această dimineață.

—Au răscolit și casa lui Heron?

— Nu.

—Oare de ce întârzie partenera ta?

—Am vorbit cu ea acum câteva minute la telefon și se afla în urmărirea celor ce s-au ținut după anticul ei BMW din momentul în care a plecat de-acasă.

Exact când partenerul ei își încheiase replica, în ușă își făcu apariția Jane, care arboră un zâmbet deschis, însă cam forțat, după părerea căpitanului. Pe el nu-l putea păcăli nimeni, căci își cunoștea prea bine subalternii.

—Toyota mi-a făcut-o! Am prins-o la un stop de pe Picadilly, dar n-am reușit să zăresc decât ochii șoferului prin oglinda lui retrovizoare, l-am luat numărul, însă mai mult ca sigur că e fals.

—Dar cum de ți-a scăpat?

—A dat cu spatele înainte de a pleca de la stop. Mi-a înfundat capota și am fost blocată între alte două mașini care așteptau la semafor. Apoi s-a făcut nevăzut.

—Să nu mai spui treaba asta nimănui, o povățui Eric. Altfel riști să fii trimisă la cine știe ce cursuri pentru deprinderea artei filajului sau a descotorosirii de urmăritori.

—Iar faci pe nebunu', nesuferitule?

*

Gregory Coogan și Alfred Gassman erau destul de nervoși. Cu toată experiența lor în materie, nu reușiseră să le facă de petrecanie celor doi detectivi a căror moarte le fusese comandată de patron. Fiecare dintre ei luase în ocrotire câte o fată, care îl însoțise pe timpul acțiunii. După ce treaba eșuase lamentabil - polițiștii avuseseră, ce-i drept, un noroc chior - se întâlniră toți patru la o cafenea de pe Brea Street.

—Ne vom caza la motelul „High Connection” de la marginea orașului, pe autostrada spre Sfânta Ana.

—Nu credeți că ar trebui să trecem și noi pe acasă ca să ne luăm niște țoale, dacă tot vom fi plecate pentru mai multe zile? vorbi Betty. Locuim împreună.

—Au dreptate, Alfred! Dar să nu întârziați prea mult! Măine dimineață la prima oră trebuie să continuăm supravegherea norocoșilor ăștora de detectivi.

—L-ai sunat pe patron ca să-i spui cum au decurs ostilitățile?

—Da, Al, și n-a fost deloc încântat. Ne-a ordonat ca, deocamdată, doar să-i supraveghem până la noi ordine.

—Hai să mergem toți patru cu Nissanul, că să nu atragem atenția. Lăsăm Toyota într-o parcare! În 15 minute se aflau în fața imobilului în care locuiau cele două prostituate de lux. Alfred le ordonă:

—Nu zăboviți prea mult! Luați-vă câteva țoale și gata. E deja 2.00 dimineața.

Fetele o zbughiră din mașină și intrară în clădire.

—Gina, sună-l repede pe patron și pune-l în temă cu detaliile atentatelor eșuate. Între timp, eu mă ocup de bagaje.

—N-o să se supere că-l deranjăm la ora asta? Poate că doarme!

—Doar el ne-a dat dispoziție să-l sunăm de câte ori avem ocazia, ce, ai și uitat?

—Așa e!

În zece minute, fetele își terminaseră treburile și se pregăteau să încuie ușa în urma lor.

—Betty, e drept că din această treabă ne vor ieși o grămadă de bani, însă mie a cam început să-mi fie frică! Avem de-a face cu niște criminali plătiți, îți dai seama?

—Bineînțeles. Cu ășfia nu-i de glamit!

—Dar ce, cu patronul nostru te poți juca? A zis să mergem cu ei, mergem și basta! N-are nici un rost să spălăm putina în speranța că vom putea dispărea. Ne va găsi și-n gaură de șarpe.

—Ai dreptate! Mai bine să ne vedem de treabă.

—Oricum, și dacă rămâneam să lucrăm la bar, tot ne expuneam pericolelor de tot felul. Gândește-te numai la SIDA și e suficient pentru a fi de acord cu mine! Aia ucide lent; glonțul - rapid. Ce preferi?

Înainte ca termenul fixat de cei doi să fi expirat, fetele își făcură apariția cu câte o geantă de voiaj în mână.

—Bravo, „nevestelor”! Ați fost operative. Acum să mergem să mâncăm ceva.

Masa nu dură decât o oră, iar peste alte 30 de minute cei patru se aflau la motelul „High Connection”, unde închiriară un apartament cu două camere. Apartament era mult spus, dar așa era trecută pe lista de prețuri denumirea insalubrelor odăi.

—Ei, și-acum ce facem? își întrebă Gregory partenerul.

—Dacă ne culcăm, riscăm să nu ne trezim la timp de dimineață. Eu zic să le-o tragem târfelor, după care să ne vedem de ale noastre. O.K.?

Descărcară din jeep mai multe genți și valize grele, cărându-le în cele două camere.

—Fetelor, nu vă atingeți de bagajele noastre sub nici o formă, dacă n-aveți de gând să ajungeți în lumea celor drepti. Cine știe ce grenadă activați și jumătate de motel va sări în aer o dată cu voi!

—Bine că ne-ați spus! fu bucuroasă Gina, care era destul de curioasă din fire.

—Care sunt numele noastre de familie, dacă ne întreabă cineva? vru să știe Betty.

—Bună întrebare! Pe tine te cheamă Betty Coogan, iar pe tine Gina Gassman. Alte nelămuriri?

Și cum ele nu mai ziseră nimic, bărbații își turnară câte o porție generoasă de whisky Dimple sec, după care se duseră pe rând la baie. Aveau de gând să facă fiecare câte un duș, pentru a se înviora înainte de partida de sex în grup pe care o puseseră la cale. Orgia putea începe!...

*

—Melanie, să vină imediat la mine următorii: Butch Harrison, Brian Benett, Steve Mann și Brian Frederiks! îi comunică sec căpitanul secretarei sale prin interfon. Ți-ai notat?

—Da, domnule!

Ultimul care ajunsese în biroul lui Corky West fu dr. Harrison, poreclit de colegii din divizie „Specialistul” pentru priceperea sa în medicină legală și criminalistică.

—Dacă a venit toată lumea, putem începe. Jane Heron și Eric Black erau cât pe ce să-și ia azi-noapte câte o vacanță foarte prelungită. S-a atentat la viața lor, în propriile locuințe, cu rafale de mitralieră, dar au scăpat ca prin minune. Se pare că băieții nu sunt profesioniști ori au încercat să ne facă să credem acest lucru. Eu optez pentru cea de-a doua variantă.

—Nu există nici o bănuială? întrebă Benett, ignorând faptul că șefului nu-i plăcea să fie întrerupt în timp ce vorbea.

—Lasă-mă să-mi duc ideea până la capăt și veți afla totul! ripostă căpitanul iritat. Deci, detectivul Black crede că e vorba despre o răzbunare în legătură cu unul pe nume Jerry Thompson, care a ajuns după gratii pentru o perioadă de 10 ani.

—De ce a fost condamnat? își manifestă curiozitatea sergentul Steve Mann.

—O afacere cu droguri, zise căpitanul.

Apoi fu rândul lui Eric să-l întrerupă de astă dată, chipurile, fără premeditare:

—Problema e că asupra lui nu s-a găsit decât o jumătate de kilogram de cocaină pură, în vreme ce, din informațiile noastre, reieșea că este vorba despre câteva zeci, poate chiar o sută de kilograme.

Sub nici un chip n-am reușit să dăm de urma întregii cantități ce urma să fie distribuită în mai multe state.

—Și-atunci, această afacere nu era de competența F.B.I.? se miră locotenentul Brian Frederiks.

—Ba da, răspunse Corky West, dar se pare că „băieții buni” ai biroului din L.A. au cam tras mâța de coadă în ultimul timp. De cinci ani nu au mai pus mâna pe o rețea importantă de traficanți sau măcar pe o mare cantitate de droguri. Asta este și motivul pentru care directorul departamentului”, Larry Tillman, a cerut permisiunea celor de la minister ca să ne amestecăm și noi în afacere, le mai spuse căpitanul.

—Și au fost de acord?

—Ba mai mult decât atât, ne-au rugat să deschidem o anchetă oficială, dar foarte discretă - dacă înțelegeți ce vreau să spun -, ca să nu deranjăm F.B.I.-ul până când nu avem un motiv bine întemeiat. Abia la sfârșit vor interveni internele, dacă ajungem la vreun rezultat notabil.

—Ca de obicei..., se amestecă Eric în vorbă, hâtru.

— Avem totuși o acoperire, îl contracară West. Noi anchetăm tentativa de asasinat comisă asupra voastră. Dacă dăm și peste niște droguri ori peste niște mafioți, nu-i vina noastră. Ne-am înțeles?

—Aproximativ, mormăi detectivul Black, înainte ca boss-ul să-și continue speech-ul.

— În concluzie, avem de dus o bătălie cu mulți criminali profesioniști, actori de clasă, care știu cum să acționeze pentru a ne induce în eroare. Dovadă spargerea casei detectivului Black, unde, cu excepția lipsei amprentelor, totul pare a fi pus la cale și executat de niște borfași. Nu-i așa, Benett?

— Întocmai, confirmă acesta, scump la vorbă ca de obicei.

—Și-acum, la treabă!

Polițiștii părăsiră încăperea destul de posomorâți. Nimeni nu avea chef de poante. Nici măcar Eric, care nu scăpa nici o ocazie să glumească pe seama căpitanului, făcându-l pe acesta să-și iasă din pepeni adeseori.

—Am încurcat-o! fu de părere Jane Heron, îndată ce își ocupă locul la biroul său. Și nu avem decât un nume: Thompson. Probabil că mafiotul își vede bine-mersi de pușcăria lui, cu pachete de mâncare și țigări primite cu regularitate, în vreme ce pe noi încearcă unii să ne suprime.

—Steve, poți afla ce mai face prietenul nostru în pânaie? îl întreabă Eric pe sergent.

—Imediat!

—Dacă nu aveți nevoie de persoana mea, eu am coborât la subsol, zise „Specialistul” apatic, îndreptându-se spre coridorul ce ducea spre Laboratorul criminalistic.

De ce dracu' m-o fi deranjat West și pe mine, nu pot să pricep? abia își putu masca doctorul iritarea. Dacă avea vreun cadavru ori vreo mână secționată, acolo, mai înțelegeam să-mi strice buna dispoziție, dar așa?! Sau măcar niște pete de sânge, de spermă sau de salivă, ca să pot da de urma vreunui ADN.

—Vă văd cam nervoși în această dimineață, se amestecă în vorbă și frumoasa Melanie Pullman, secretara căpitanului.

Și cum nimeni nu răspunse încercării ei de a le distra atenția, fataj-ecurse la mijloace mai puțin ortodoxe:

—Cred că aveți nevoie de câte o cafea făcută de mine din rația personală a șefului. El și așa s-a lăsat, după cum l-a sfătuit medicul.

—Avem nevoie, cum să nu! răspunseră toți polițiștii din birou, cu excepția civilului Harrison,

care se afla deja la ușă, părăsind înciudat biroul colectiv.

În vreme ce secretara se îndrepta spre filtrul de cafea, unduindu-și șoldurile în mod provocator, Eric nu-și mai putu dezlipi privirea de la posteriorul ei. Gânduri obscene începură să i se învălmășească în cap, până în momentul în care simți o durere ascuțită în tibia piciorului drept. Jane îi trăsese una pe sub birou, apoi îi spuse:

—Babacule, părul a început să albească și sa te părăsească, ridurile ți-au invadat nesuferita figură, iar tu te mai uiți încă după fetișcane, dezbrăcându-le din priviri? Să-ți fie rușine!

—Ai înnebunit, Jane? Ce, eu sunt bătrân? N-am împlinit nici măcar 40 de ani!...

—Da, poate, dar arăți de 60, continuă să-l tachineze partenera lui, în momentul în care sergentul Mann puse receptorul în furcă.

—Jerry Thompson poate candida cu succes pentru titlul de cel mai cuminte pușcăriaș al anului, își anunță acesta colegii. A devenit un exemplu demn de urmat în toată închisoarea în care este „încartiruit”. Peste câteva zile se va înfățișa unei comisii și, cu referințele lui, are toate șansele să fie pus în libertate condiționată.

—Interesant! făcu Jane. Asta înseamnă că este foarte grăbit să ajungă din nou sub cerul liber. Poate că tocmai acum e momentul prielnic să stăm puțin de vorbă cu el. Ce zici, Eric?

—Că ai dreptate! îi vom face o scurtă vizită de curtoazie...

—În altă ordine de idei, fiindcă nu-mi terminasem speech-ul, se pare că în F.B.I.-ul local există unele probleme cu serviciul care luptă împotriva traficului cu stupefiante, le aduse Mann la cunoștință. Amicul meu nici nu mai știe de când nu s-a mai repurtat un succes răsunător împotriva traficantilor. Deci, căpitanul a avut dreptate cu ineficiența serviciului antidrog al F.B.I.-ului din L.A.,

—Așa, care va să zică! - rosti detectivul, referindu-se, de fapt, la ceva precis.

CAPITOLUL III

—Haideți, fetelor, dezbrăcarea! le îndemnă Alfred Gassman pe prostituate după ce el și amicul său se făcură comozi.

Fără vorbărie sau alte mofturi, Betty și Gina rămaseră în ținută de lucru. Adică numai în sutiene, chiloși și cocoțate pe sandale cu tocuri înalte, ca picioarele lor să pară mai lungi și mai tentante decât erau în realitate.

—Să pun puțină muzică? întrebă Gina, îndreptându-se spre radioul de pe noptieră.

—Da, însă în surdină și lasă o singură veioză aprinsă, îi ordonă Alfred. Vă vom nimeri noi... găurile chiar și în semiobscuritate!

—O să vă sparg pe amândouă! îi completează Gregory gândurile.

Betty știa la ce făcea referire bărbatul pe care îl mai satisfăcuse o dată, însă nu-i spuse nimic partenerei

ei, în speranța că poate acesta i-o va trage Ginei. Și, din fericire, avu noroc.

—Ia vino tu încoace! o chemă omul cu mädularul cel monstruos.

Fata se apropie de el în ritm de dans, unduindu-și șoldurile provocator și îl linse pățimașă pe gât.

—Cum dorește domnul?

Gregory îi desfăcu sutienul, îi luă sfărcurile în gură și abia apoi îi răspunse:

—Lasă că ai să vezi tu! Am să ți-o întorc pe dos, nu altceva! Gina zici că te cheamă, nu-i așa? adăugă el, ridicându-se în picioare și dezbrăcându-se.

Când îi văzu mädularul în stare de semierecție, fetei îi veni să leșine. Cu toată vasta ei experiență, o asemenea monstruozitate nu-i mai fusese dat să vadă. Totuși, pentru a mai păstra o parte dintre aparențe, ea interpretând rolul unei târfe veritabile, îi luă penisul în mână, mângâindu-l cu pricepere.

Cât de mare e! nu se putu abține să-și spună în gând. Dacă îmi intră acolo, precis că mă rupe. Știa el ce știa când afirmase că ne sparge pe amândouă...! ar curva asta de Betty nici măcar nu m-a prevenit. Scârba dracului!... Doar i-o supsesse, nu-i așa? Știa cât o avea de mare...

Cu această ultimă idee în minte, Gina căzu în genunchi în fața lui Gregory, folosindu-și cu multă dăruire limba, buzele și întreaga gură. Poate că va reuși să-l termine așa, speră ea.

Din cauza dimensiunilor enorme pe care le avea de „înghițit” fața i se crispase, maxilarele îi amortiseră, abia dacă mai putea respira, iar ochii aproape că nu i se mai vedeau. Când îl privi, însă, pe cel care Urma să o posede și îi observă privirea injectată de sânge, realizează că nu mai avea nici o scăpare.

Am sfeclit-o! își zise Gina, după care îi veni în minte - crezu ea - ideea salvatoare.

—Ce-ar fi să vă așezați în fotolii, să vă mențineți singuri membrele treze, iar noi să interpretăm un mic show special pentru voi?

—Bună propunere! zise Alfred, la iubiți-vă voi un pic, ca să ne excitați și mai tare!

Deși fără prea mult chef, partenerul său, Gregory, se reasează la locul lui și începu să și-o maseze alene, în vreme ce fetele rămaseră goale-goluțe, numai în sandale.

Se lungiră pe covor și începură să-și mângie una alteia zonele erogene. Apoi intrară în joc și limbile or, iar obscenitățile pe care le rosteau din când în când completau de minune acel tablou de un erotism deosebit.

Dar spectacolul nu dură mai mult de cinci minute, spre disperarea prostituatelor de lux. Gregory se ridică brusc, cu membrul erect gata de atac.

În acel moment, Gina ar fi renunțat benevol la recompensa de 10.000\$, numai să scape intactă din ghearele și mai ales din mădularul clientului ei. Dar cum știa că n-avea nici o șansă în acest sens, veni în genunchi către el, cu gândul să-l păcălească tot cu o felație. Speranțe deșarte, după cum se dovedi ulterior...

Bărbatul o lăsă pentru câteva secunde să i-o umezească, după care o ridică în brațe, o răsuci în aer cu spatele la el și o depuse pe spătarul unui fotoliu, cu capul în jos. Apoi, scoțând un grohăit de satisfacție la vederea feselor ce i se ofereau fără voie, făcu loc între ele imensului său mădular, ajutându-se cu mâinile, după care începu să împingă ca un descreierat.

Sodomizată cu bestialitate, Gina crezu că îi sosise sfârșitul.

„Cine trăiește din sex de sex va muri!” parafraze ea în minte o veche cugetare și închise ochii de durere.

— Oprește-te! Oprește-te, că nu ți-ai pus prezer vativul! se agăță ea de. această ultimă idee, ca un naufragiat care se agăță de o scândură pentru a scăpa de la înec.

Bărbatul din spatele ei râse grotesc, apoi grohăi din nou de satisfacție, fiindcă organul reușise să-i pătrundă până la testicule, după mai multe penetrări succesive.

— Acum stai cuminte ca să te lucrez cum se cuvine! zise el, acționând precum un piston de mare capacitate între fesele Ginei și demonstrând astfel că puțin îi păsa de prezervativ.

Fata gemea de durere, simțind că intestinele îi luau foc. Din instinct, încerca să opună o oarecare rezistență penetrărilor lui, crezând că astfel va scăpa mai repede. Însă bărbatului care o sodomiza nici prin gând nu-i trecea acest lucru. Dimpotrivă, în momentul în care sângele își făcu apariția pe membrul lui, slăbi ritmul pentru a o ține cât mai mult timp în organul său...

Imperturbabil, Gregory își continua de circa 15 minute seria asalturilor, sub privirile celeilalte perechi, care începuse distracția printr-un sex clasic în „poziția misionarului”.

Gina abia dacă mai putea respira. Cu siguranță că leșinase de câteva ori, însă monstrul care se înfigea cu cruzime în ea nu-i lăsa nici o clipă de relaxare, readucând-o de fiecare dată la viață, ca să

trăiască până la capăt și în întregime supliciul sexual la care era supusă.

Bruta asta trebuie să termine până la urmă! își zise prostituata, consumându-și ultimele resurse fizice pe care le mai putea folosi pentru a gândi și a reacționa cât de cât normal.

Ce mă fac dacă nu ejaculează? se întrebă și Betty, privind îngrozită la picăturile de sânge care cădeau pe covor dintre fesele prietenei sale. Mai mult ca sigur că eu urmez la rând!...

În acel moment, parca citind gândurile celei din urmă, Gregory își chemă amicul:

—Al, ce-ar fi să le schimbăm puțin pe târfele astea între noi?

Asta nu! își zise Betty.

În sfârșit! gândi Gina. Scârba! Trebuie să plătească și ea la fel ca mine!

—Bună idee, Greg! fu de acord Alfred, care se ridică de pe fata pe care o poseda, pentru a-și face loc între pulpele Ginei.

Aceasta încă mai sângera în clipa în care monstrul se extrăsese din ea, însă găsi puterea să-i zâmbească fericită lui Alfred. Avea și de ce...

Nu aceeași încântare se putea citi, însă, pe chipul lui Betty. Știa ce-o așteaptă. Sau, mai bine-zis, bănuia...

Sfincterul ei rezistă agresiunii preț de câteva secunde, după care capitulă, în momentul în care Gregory se lăsă cu toată greutatea asupra ei, fata aflându-se cu fața în jos pe covor. Din cauza durerii, începu să plângă mocnit, țipând și sughițând la fiecare penetrare. În viața ei nu mai fusese pusă în situația de a face față unei asemenea terori!

Încântat de performanțele sexuale ale amicului său, Alfred își întepi seria atacurilor asupra Ginei, iar aceasta începu să geamă cu profesionalism sub ei. De fapt, nu o făcea nici din plăcere, nici pentru a-și excita partenerul, ci din pricina durerii pe care o resimțea acut între fese.

Oricum, în aceste momente mă pot considera mai fericită decât scârba de Betty, se consolă Gina în gând. Mărlănia s-a întors împotriva ei și asta mă face să mă simt mult mai bine decât în realitate!

Și așa era! Gregory o prinsese pe cealaltă cu o mână de un sân, strângând-o cu putere și sprijinindu-se de acesta, iar cu palma mâinii rămase libere o izbea peste fese cu violență, pentru a i le face să trepideze. În acel moment, Betty leșină și nu mai dădu nici un semn că ar reveni la viață, până când bărbatul nu ejacuiă îndeiung și se extrase mulțumit din ea. Apoi se șterse cu părul fetei, care abia mai mișca, și o întrebă pe Gina:

—Mai ai cumva chef de o partidă?

Dacă ar fi avut un pistol la îndemână, cu siguranță că prostituata l-ar fi împușcat cu sânge rece direct în cap. Sau mai bine în boșe, ca să nu mai poată face rău nimănui pe acest pământ cu îngrozitorul său mădular. Dar cum acest vis era irealizabil, se folosi de un subterfugiu:

—Deocamdată, eu cred că vă ajunge! Ați uitat că aveți o treabă de dus la îndeplinire?

—Așa e, Greg! zise Alfred. Hai, mișcă-te, că îmi vine și mie! continuă el,, adresându-se fetei pe care o regula. Arată-mi ce poți!

Betty încă mai zăcea leșinată când cei doi părăseau apartamentul.

—Aveți grijă ce faceți în lipsa noastră! le amenință Gregory Coogan. Nici un zgomot și nu cotrobăiți prin bagaje, dacă nu vreți să vă întâlniți cu îngerii!

Gina o aduse în simțiri pe partenera ei stropind-o cu apă rece, după care plânseră amândouă ca niște proaste. Grea meserie își mai aleseseră...

CAPITOLUL IV

—Bune bucațele ne-a mai dat patronul, recunoști? îl întrebă Alfred pe Gregory.

—Așa e, amice, dar acum nu te mai gândești la ele, zise acesta, urcându-se la volanul Nissanului.

Hai mai bine să recuperăm Toyota din parcare în care am lăsat-o și să ne vedem de treabă.

—O.K.! Cum procedăm?

—Tu mergi din nou acasă la polițistă, iar eu mă duc la detectiv. Fii atent că locuința ar putea fi supravegheată! Să nu te dai de gol.

—Nici o grijă, Greg! Știi că sunt prevăzător din!re.

*

—Melanie, poți să-mi dai o mână de ajutor? o întrebă detectivul Black pe frumoasa secretară a căpitanului.

—Numai să-mi spuneți-mi despre ce este vorba că mă și apuc de treabă!

—Aș avea nevoie de un dosar de la arhivă. Este vorba despre Jerry Thompson, pe care l-am vărat după gratii acum doi ani, fiindcă l-am prins cu niște cocaină la el.

—Și ce-i spun arhivarului pentru a-mi motiva ce rerea?

—Că vom redeschide cazul din ordinul căpitanu lui. Va fi suficient pentru el.

—Foarte bine! în cel mai scurt timp o să viaduc, detective.

Jane stătea în fața lui Eric și îi studia fizionomia Crispărea care se întipărise pe figura acestuia nu- plăcea deloc. În general, partenerul ei era genul de om veșnic zâmbitor și vesel, dar acum nu mai arăta așa. Cazul la care începuseră să lucreze îi viza în mod direct și părea deosebit de complicat.

Parcă ghicindu-i gândurile, polițistul încercă să zâmbească, însă tentativa lui nu fu una dintre celi mai fericite.

—Jane, ascultă la mine! De data asta nu e de joacă!

—Parcă a fost vreodată...

—Dacă stau bine și mă gândesc la cazi Thompson, îmi aduc aminte că, încă din timpul pre nesului, nu mi-a plăcut deloc iuțeala cu care individul a fost trimis la pușcărie pentru 10 ani.

—Ce vrei să spui?

—Mi se pare deosebit de curios faptul că procurorul nu a avut nimic de obiectat cu privire la infina cantitate de stupefiante găsită asupra traficantului. Și nici măcar judecătorul nu a zis ceva...

—Ai putea fi mai explicit? N-am reușit să prind deea.

—Pe lângă ciudățenia că un traficant de talia lui Jerry Thompson nu și-a putut permite nici măcar un avocat, acordându-i-se unul din oficiu, el a recunoscut și toate acuzațiile care i s-au adus.

Pe deasupra, dacă-ți mai amintești, informatorii noștri ne vorbiseră jespree o afacere cu o sută de kilograme de cocaină Dură, însă la el nu s-a găsit decât o jumătate de kilogram și nici un ban. Nu ți se pare curios?

—Știu la ce te gândești! Nu cumva Jerry să fi ost aruncat la înaintare pentru ca noi să arestăm astfel un țap ispășitor.

—Exact! În vreme ce mafioții își vedeau în liniște de restul afacerii...

—Interesantă supoziție! Asta înseamnă că omul stă la răcoare fiind aproape nevinovat.

—Asta ar explica într-o oarecare măsură și comportamentul lui exemplar. Nu crezi, Jane?

—Nu știu ce să zic, dar e clar că m-ai pus pe gânduri. Probabil că dedesubturile afacerii sunt mult mai adânci decât ne-am dat noi seama inițial. Cine știe cine o fi, în spatele lui Thompson? Totuși, nu înțeleg de ce vor să ne lichideze după atâta timp!

—Poate că au impresia că suntem încă pe urmele lor și traficanții încearcă să își ia unele măsuri asigurătorii pentru viitor.

—Și-atunci, soluția cea mai simplă e să scape de noi! Asta vrei să zici, nu?

—Cam așa ceva.

Discuția lor fu întreruptă de foșnetul unor ciorapi de mătase care se frecau între pulpele posesoarei lor și de mireasma unui parfum exotic ce-i învăluia. Era Melanie! Secretara se apropia de ei cu un voluminos dosar sub braț.

—Luați documentele și semnați aici de primire! Succes!

Eric îi mulțumi printr-un surâs care îi lumină toată fața și așează dosarul pe birou.

—Cum procedăm, Jane, îl împărțim juma-juma?

—Nu. Mai bine ne uităm împreună pe el, filă cu filă și rând cu rând. Nu trebuie să ne scape nici cel mai mic amănunt. După ce notăm toate semnele de întrebare care apar, putem merge la închisoare ca să stăm de vorbă cu Jerry. Cred că-l vom putea strânge puțin cu ușa, fiindcă pentru el miza eliberării condiționate este enormă.

—Să sperăm că a mai uitat câte ceva dintre cele declarate la proces și-l vom putea încurca. Deci, vii la biroul meu? o întrebă Eric, trăgând un scaun alături de al său.

—Desigur! răspunse Jane, acceptând invitația.

—Dar te rog să-ți tragi fustița cât mai mult posibil, ca să nu-mi distragi atenția. Știi doar că farmecele tale mă tulbură întotdeauna...

—Nu fii măgar și hai să trecem la treabă! Am discutat destul.

Ce-i drept, polițistei nu-i plăcea faptul că partenerul ei îi admira picioarele. Ca orice femeie, era încântată să audă astfel de cuvinte, chiar dacă profesia o obliga adesea să fie mai degrabă dură decât feminină.

*

După cel de-al doilea eșec înregistrat, Gregory Coogan și Alfred Gassman erau turbați de furie. E drept că se pricepeau la filaj, însă nici detectivii pe care trebuiau să-i supravegheze nu erau tocmai veniți cu pluta.

Se duseră la barul „Sam’s Hof Brau” pentru a lăsa Nissanul (nu mai aveau nevoie deocamdată de două mașini) și stătură de vorbă cu patronul, care-i chemase tocmai de la Washington pentru a rezolva această problemă. Din păcate, până în prezent, reușiseră doar să încurce lucrurile...

Își luaseră câte un concediu de două săptămâni și veniseră dornici de mari câștiguri și de aventuri la LA, însă lucrurile nu decurseseră așa cum ar fi trebuit.

—Greg, am impresia că pé noi ne paște ghinionul, zise Al, așezându-se la o masă și cerând barmanului două beri, deși localul nu fusese încă deschis.

—Nu cobi!

—Eu nici acum nu-mi dau seama cum au scăpat ăia de rafalele noastre! E pur și simplu incredibil!

—Alta este problema, zic eu. Am impresia că Black m-a văzut atunci când l-am urmărit.

—Să nu-mi spui că te cunoaște!

—Nu cred, Al. Stai liniștit. S-a întâmplat demult.

—Ce s-a întâmplat demult, Dumnezeuule?

—Am fost detașat în L.A. pentru o săptămână pentru un caz federal și am dat de două ori ochii cu el, însă nu ne-am vorbit și nici măcar nu ne-am strâns mâna. El făcea parte doar din decor pe vremea aceea. N-avea cum să îmi rețină fizionomia.

—Or sta lucrurile așa cum spui tu, dar e clar că faimoasa divizie „Cazuri Speciale” a demarat cercetările după ce doi dintre detectivii ei au fost atacați. !ar faptul că, deocamdată, orbecăie prin întineric nu trebuie să ne bucure prea tare. Până la urmă vor da ei de lumină, dacă nu ne mișcăm cu rapiditate...

—Toată treaba e să nu-i ducem noi la acea lumină...

—Noi ca noi, da’ patronul și oamenii lui să nu facă vreo greșală!

—În caz că vor face, vor fi primii care o vor încasa...

—Și cu ce ne încălzește asta, atâta vreme cât ne vor trage după ei? Sper să nu ajungem să dăm din colț în colț...

—Al, am eu impresia sau ție au început să-ți tremure chiloții pe tine? În acest caz, vreau să-ți aduc aminte de cele 200.000\$ pe care le vom încasa fiecare la finalizarea job-ului pentru care am fost solicitați. !ar fetele ce ne-au fost repartizate sunt ca bomboana din vârful tortului, nu uita asta!

—Apropo de ele, ce facem când terminăm?

—Dacă n-ai nimic împotriva, le vom lichida, ca să nu lăsăm martori în urma noastră. Cred că patronul n-o să se supere prea tare din cauza asta... Dar uite-l că se apropie!

Nu-mi pot da seama cum ați putut rata, zise noul venit, însă - spre surprinderea celor doi - fără prea mult reproș în glas. Pentru așa o treabă de mântuială îmi puteam folosi proprii oameni. Nu trebuia să mai apelez la voi!

—Tipii sunt niște norocoși, asta-i singura explicație! îi expuse Al situația succint.

—Poate că e mai bine că s-a întâmplat așa, își continuă patronul ideea.

—De ce? Nu mai vreți să-i trimitem pe lumea cealaltă? întrebă Greg.

—Vreau doar să le supravegheați toate mișcările. Astfel, vom putea să ne punem în gardă, în cazul în care descoperă prea multe despre afacerea Thompson.

—Cum spuneți dumneavoastră; șefu'.

—Așa spun!...

CAPITOLUL V

Eric suda țigările una de alta. Era un fumător înrăit și, deocamdată, se încăpățâna să ignore avertismentele medicilor care-l asiguraseră că țigara îl va băga în pământ.

De obicei, când era pus în asemenea situații, riposta pe loc cu următoarea formulă: „Asta în cazul în care nu încasez vreun glonț între timp!...”

Jane, înnebunită de atâta fum, își făcea vânt cu o revistă. Dosarul pe care îi studiau din nou părea mult mai „aprins” decât atunci când îl instrumentaseră. Trecuseră cu mare ușurință peste anumite amănunte, care acum le săreau în ochi de la o poștă.

Era atât de evident că, în momentul arestării, punga cu cocaină fusese pusă în autoturismul lui Jerry Thompson la vedere, astfel încât detectivii nu-și dădeau seama cum de putuseră fi induși în eroare cu atâta ușurință. Probabil că mărturia așa-zisului traficant îi făcuse” pe amândoi să se culce pe-o ureche și să nu mai cerceteze toate urmele și detaliile afacerii. Se bucuraseră prea devreme de laurii unui caz rezolvat în timp record...

—De fapt, ia să vedem cine este acest mic traficant de droguri pe care justiția l-a condamnat ca pe un mare criminal! zise Eric după o profundă concentrare, care stârni râsul partenerei sale.

—Dacă te uiți la primele lui declarații vei vedea că, inițial, și-a susținut nevinovăția, argumentând că cineva a încercat să-l înfunde, punându-i cocaina în portbagaj. Ulterior, după ce a stat de vorbă cu avocatul din oficiu, a recunoscut totul, luând întreaga vină asupra lui, dar fără a da în vileag vreun complice, fie el furnizor sau beneficiar.

—Ai perfectă dreptate, Jane! Acum, când reluăm cazul filă cu filă, îmi dau seama că lucrurile au fost ceva mai complicate. Mai mult ca sigur că adevărații traficanți se află în libertate și își vând otrava albă oriunde au chef.

—Să-i spunem căpitanului că mâine mergem să-l vizităm pe Jerry, căruia precis că i s-a făcut dor de cei care l-au băgat după gratii.

—De acord! N-ar strica să dea un telefon și să aranjeze el cu comandantul închisorii, ca să nu ne mai pierdem vremea cu fel de fel de aprobări. Știi cât de nesuferiți sunt cei de la Direcția Penitenciarelor, atunci când văd că cineva vrea să amestece în ciorba lor.

*

West vorbea la telefon cu directorul D.P.L.A., așa că le făcu detectivilor semn să se așeze și să aștepte în liniște.

—E absolut incredibil, domnule director! Mafia drogurilor din L.A. Își arată din nou colții!

—Dacă ai nevoie de sprijinul meu, nu trebuie decât să mi-l ceri. Ai mână liberă pentru

rezolvarea cazului, atâta vreme cât nu calci pe coadă pe nimeni. Doar dacă o vei face voi interveni eu, de acord?

—Am înțeles, răspunse căpitanul militărește și așeză receptorul în furcă.

În acel moment, sergentul Mann dădu buzna în birou - contrar obiceiului său - fără a mai bate la ușă sau a fi anunțat în prealabil de secretară.

—Mă scuzați, dar este solicitată urgent o echipă de criminaliști pe 12-th Avenue. A fost împușcat un polițist.

—Dr. Harrison e disponibil?

—Da, împreună cu locotenentul Benett, se pregătește să iasă din sediu, dar așteaptă O.K.-ul dumneavoastră.

—Să plece odată, ce Dumnezeu! strigă West exasperat, uitând că tocmai el fusese cel care fixase anumite reguli în cadrul diviziei, iar oamenii lui nu făceau altceva decât să, le respecte. Pe urmă vino să-mi explici mai pe larg despre ce este vorba! Acum spuneți-mi și voi care-i treaba!

—Vrem ca mâine să-i facem o vizită lui Jerry Thompson, zise Jane. Avem unele bănuiele în privința lui.

—Și, înafară de aprobare, ce mai așteptați de la mine? Nu cumva vreun elicopter?

—Nu, șefu', doar să-i dați comandantului închisorii un telefon, ca să nu mai așteptăm aprobări de la Direcția Penitenciarelor. Atâta tot.

—Bine, o să rezolv, dar plecați odată! se arătă căpitanul foarte prost dispus din cauza faptului că încă un polițist căzuse la datorie.

—Am plecat, domnule!

Eric înțelegea cât se putea de bine iritarea șefului direct. Chiar și el se simțea destul de rău - oarecum și puțin responsabil - datorită morții ofițerului.

*

Ceva mai devreme, după ce Coogan și Gassman părăsiseră barul patronului, se angajară pe 12-th Ave și depășiră neregulamentar o dubiță, care abia se târâia pe asfalt.

Imediat, în spatele lor își făcu apariția o mașină a poliției.

Trebuiau neapărat să oprească, altfel se deschidea focul asupra lor, cu riscul de a fi împușcați pentru o simplă abatere de la regulile de circulație.

Cu mâinile așezate pe volan, așa cum se procedează în asemenea situații, Alfred Gassman așteptase îngrijorat ca polițistul să se apropie și să-i solicite actele.

Omul în uniformă abia ajunsese la șofer, pregătindu-se să deschidă gura, când Coogan îndreptase spre el revolverul său Colt Government, model 1911 A1, și slobozise două gloanțe.

Polițistul se prăbușise înainte de a înțelege ce se întâmplase, iar Gassman demarase în trombă, începând să zbiere ca un apucat:

—Ce ți-a venit, Greg? Ai înnebunit sau ai prins gustul sângelui precum o fiară sălbatică? Nu te mai poți stăpâni să ucizi?

—Mai taci dracului din gură! Ce documente îți arătai dacă ți le cerea? Actele tale, cu numele real înscris în ele? Te-ar fi înregistrat imediat în calculator și s-ar fi aflat pe urmă că, în loc să fim în concediu în Hawai, ne-am plimbat ca doi porumbei pe străzile Los Angeles-ului. Crezi că asta n-ar fi dai nimănui de bănuț?...

—Presupun că ai dreptate, se potolise Al ca din senin. Dar cu uciderea unui polițist știi și tu prea bine că nu-i de glumit!

—Al, mă faci să am tot mai multe îndoieli în privința inteligenței tale. Ce s-a întâmplat cu tine? Nu mai poți deosebi negrul de alb?

—De ce-mi vorbești așa?

—Păi, ia gândește-te! Dacă-i ucideam pe detectivi, nu ne asumam un risc enorm? Ce, ăia sunt cizmari, nu tot polițiști?

—Asta cam așa e! În ce rahat ne-am băgat frățioare!

—De parcă n-ai fi știut asta de la început... Altfe mai chema patronul doi specialiști ca noi tocmai de la Washington? N-avea destui oameni aici? Numa că el n-a vrut să riște asasinarea unor copoi, asta e Și mai termină cu văicărelile, că până la urmă nu știi ce faci!...

—Bine, bine, nu te mai ambala atât, că până!e urmă îți pleznește inima în tine.

*

—Pun pariu că între uciderea polițistului și tentativele de asasinat asupra noastră există o strânsă egătură! decretă Jane Heran.

—Iarăși e vorba despre intuiția aia feminină a a? o întrebă Eric la modul peiorativ.

—Și ce nu-ți convine? Am greșit eu vreodată până acum?

—Nu știu. Nu-mi aduc aminte, răspunse detectivul, aprinzându-și o țigaretă Camei fără filtru.

Cei doi continuă să studieze dosarul în liniște, enunțând să se mai tachineze. Aveau suficient timp centru asta în zilele - ce-i drept, puține la număr - ta care nu exista prea mult de lucru.

*

Al conducea cu viteză regulamentară spre barul patronului, pentru a lua și cealaltă mașină. O dată ajunși, Coogan se instalează la volanul Nissanului și porni primul spre autostrada Hollywood, urmat

la nică distanță de Toyota condusă de Gassman. Se îndreptau spre San Fernando, dar la un moment dat ntrară pe un drum lateral, ce dădea într o pădure.

Mașinile se opriră la o oarecare distanță una de celalată, iar cei care le conduseseră până aici coborâră.

—Al, deschide ușa din spate a Toyotei și vezi că găsești acolo o canistră de benzină! Varsa întregul conținut în interiorul acesteia și hai să plecăm cât mai repede de aici!

Omul se conformă, încercând pe cât posibil să nu se stropască pe haine. Apoi se îndepărtă.

—Greg, de ce facem noi asta? Nu cred că ne-a văzut cineva când l-ai împușcat pe polițist.

—Nici eu nu cred, însă ești în stare să-ți asumi un asemenea risc?

—Nu. Ai dreptate! Dă-i foc și hai să plecăm!

În drum spre motelul în care se cazaseră, Gassman îi vorbi partenerului său:

—Știi ce nu înțeleg eu? Strategia pe care patronul o pune în aplicare. Ba vrea să-i ucidem pe detectivi, ba să-i supraveghem, lăsându-i în viață. Parcă ar fi un joc de-a șoarecele și pisica.

—Probabil că nici nu este nimic de înțeles în toată povestea asta. Cel puțin deocamdată.

—Ce vrei să spui? întrebă Al îngrijorat, însă nu primi nici un răspuns de la tovarășul său.

*

Echipa de criminaliști condusă de „Specialist” tocmai se întorcea de la locul în care fusese asasinat polițistul, însoțind ambulanța cu cadavrul acestuia. Toată lumea era cât se poate de prost dispusă și nervoasă. Așa se întâmpla de fiecare dată când cădea la datorie câte un coleg.

—Băieți, vă aștept peste o jumătate de oră la mine! le spuse el detectivilor Jane Heron și Eric Black.

—Vei avea ceva interesant pentru noi? vru detectivul să știe în avanpremieră.

—Nu mare lucru, dar o să vedeți atunci. N-am de studiat decât urmele împușcăturilor și calibrul gloanțelor. Asta o să fie cam tot ce vă voi putea spune.

Deocamdată nu mai era nimic de făcut, dar așteptarea îi enerva la culme pe cei doi parteneri, care erau oameni de acțiune. Pur și simplu nu puteau sta cu mâinile-n sân ca spectatorii.

Polițiștii mai studiară dosarul lui Thompson o vreme, după care Jane se ridică enervată.

—M-am săturat de munca de birou!

—Atât de repede?

—Mai bine mergeam la barul Monica's și îl citeam acolo. În văgăuna asta nici nu mă pot concentra.

—Atunci hai să facem o pauză și să coborâm în catacombele lui Butch!

—N-au trecut decât 20 de minute.

—Nu contează! Afară nu are cum să ne dea și știi prea bine că, chiar dacă ar fi terminat treaba, nu ne-ar fi chemat înainte de termenul pe care ni l-a fixat cu atâta exactitate.

—Bine, hai să mergem!

Cei doi ajunseră repede la Laboratorul criminalistic condus de dr. Butch Harrison, dar nu îndrăzniră să intre, din teama de a nu stârni furia acestuia. În cazurile complicate, „Specialistul” devenea deosebit de dificil. În cele din urmă, văzându-i că dădeau târcoale prin fața ușilor de sticlă, legistul le făcu semn că puteau intra.

—Să vă spun cum stă treaba și să vă văd o dată plecați de aici, nu?

—Exact! răspunse Eric bucuros, fiindcă nu se prea dădea în vânt după cadavre autopsiate...

—S-a tras de la circa un metru distanță, iar polițistul a sucombat înainte de a se prăbuși. E mâna unui profesionist, fără îndoială. Dacă am fi avut suspecti arestați, mi-aș fi dat cu ușurință seama care dintre aceștia este criminalul, după urmele de pulbere arsă aflate pe hainele lui, dar așa... Ce vă mai pot spune este că polițistul a fost împușcat cu un revolver Colt Government de calibru 9 milimetri, model 1911 Al. Arma era curățată recent, după cum indică urmele de ulei de pe primul glonț care a străpuns pieptul polițistului.

—Și ce înseamnă asta, prietene?

—Că asasinul trebuie să fie un profesionist, dat fiind că ține la buna funcționare a armei lui.

—Mai spune-mi, Butch, revolverele astea nu sunt folosite și de F.B.I.? îi căzu fisa lui Eric.

—Ba da. Este unul dintre modelele agreeate de agenții biroului.

—Curioasă treabă! remarcă Jane. Dar glonțul nu are nici un fel de semn pe el?

—Cum să nu? Ba chiar o mulțime. Fiecare glonț are. Ce, nu știai?

—Ba da, da' uitasem. Asta înseamnă că, dacă mai găsim gloanțe trase cu aceeași armă sau chiar dacă dăm de arma crimei, ne putem considera niște detectivi foarte norocoși!

—Așa e!

—Mulțumim, Butch! zise Eric, grăbindu-se să părăsească încăperea care mirosea a sânge, pulbere arsă și transpirație. Noi mai avem ceva treabă.

Pe hol, polițistul își întrebă partenera:

—La cât plecăm mâine dimineață?

—Eu zic că pe la 7.00 a.m. În maximum o oră ajungem la „reședința” lui Jerry Thompson.

—Mergem cu BMW-ul tău sau îi cerem căpitanului să ne pună la dispoziție o mașină de serviciu?

—Cere-i tu dacă vrei să te înjure!

CAPITOLUL VI

La penitenciar, toți gardienii aflaseră că urmau să vină doi detectivi din cadrul diviziei „Cazuri Speciale” din L.A. Așa că oaspeții fură luați în primire încă din parcare și conduși în biroul directorului, care îi aștepta cu cafeaua gata pregătită și foarte binevoitor. Era cât se poate de clar faptul că nu erau bine veniți, însă acest lucru conta mai puțin, atâta vreme cât întâlnirea se desfășura într-un cadru civilizat.

—Bine ați venit! Vă rog să luați loc! Cum a fost drumul? Începu acesta seria amabilităților, pentru a da impresia că era un om lume, chiar dacă se ocupa cu paza drojdiei societății americane.

—Destul de bun! răspunse Jane, așezându-se.

—Mi-am permis să vă pregătesc câte o cafeluță, dar poate doriți și altceva?

—Câte un pahar de apă minerală, dacă se poate, domnule director! îl rugă Eric, strângându-i mâna.

—Eu vă cunosc numele, însă am omis să mă prezint. Mă scuzați! John-Michael Cooper, la dispoziția dumneavoastră!

—Domnule Cooper, zise Jane - în vreme ce se cretara veni cu o tavă pe care se afla apa solicitată - ce ne puteți spune despre Jerry Thompson?

—Așa cum, probabil, ați aflat, este cel mai cuminte și mai disciplinat deținut pe care-l am și pe care l-am avut vreodată. Mai mult nu știu ce v-aș putea spune. Dosarul lui e atât de subțire, încâi poate fi citit într-un minut. Vreți să vă aruncați ochi pe el?

—Nu credem că e necesar, se eschivă Jane, dai am vrea să stăm de vorbă cu deținutul, dacă se poate.

—Păi, de-aia ați bătut drumul până aici, nu-i așa? Numai să-mi spuneți unde vreți să-l vedeți! La mine în birou - bineînțeles, vă voi lăsa singuri cu el - sau într-o cameră special amenajată pentru interogatorii?

—Dacă ziceți că se poate, mai bine ar fi să aduceți aici, fu de părere Eric. Poate că își deschide mai lesne sufletul într-o ambianță plăcută.

Directorul Cooper dădu o dispoziție secretarei, iar peste cinci minute Un gardian îl aduse pe Jerry Thompson încătușat cu mâinile la spate. Deținutul abia reuși să-și reprime un zâmbet care putea reprezenta orice, dar nu vorbe înainte de a fi întrebat. Deprinsese destul de bine acest obicei în anii de detenție.

—Miky, poți aștepta la ușă, dacă nu te superi? îi ceru directorul paznicului.

—Scoateți-i cătușele mai întâi! spuse polițistul. Ne asumăm noi întreaga responsabilitate pentru deținut, doar suntem vechi prieteni...

Cooper îi făcu gardianului un semn din cap să execute comanda, după care amândoi părăsiră

încăperea.

—Vă las să vă vedeți de treabă! Dacă aveți nevoie de mine, secretara știe de unde să mă ia.

După ce rămaseră numai între șase ochi și trei perechi de urechi, Jerry exclamă:

—Vă salut, domnule căpitan! Mă bucur că vă revăd după atâta timp!

—Doar detectiv, ripostă Eric, nelăsându-se luat luat peste picior, cu toate că deținutul nu părea pus pe ironii.

—Detectiv, mă scuzați! Ce vânt vă aduce în această „frumoasă” instituție de reeducare?

—Ni se făcuse dorade tine! Ți zâmbi tlane, invitându-l să ia loc în fața lor. Nu bănuiești pentru ce am venit?

—Trebuie să fie în legătură cu prezentarea în fața comisiei și cu eliberarea mea condiționată, nu-i așa?

—Te-ai prins repede! Vrem să-ți mărturisim ceva încă de la început! Noi nu avem nimic împotriva ca tu să fii din nou în libertate. Deci, nu ne vom opune prezentării tale în fața comisiei, mai ales că am auzit de comportamentul tău exemplar în această... frumoasă instituție de reeducare, așa cum ai denumit-o mai devreme.

—Dar...?

—Dar vrem să fii cooperant cu noi și să ne răspunzi deschis la o serie de întrebări legate de evenimentele care au dus la condamnarea ta.

—Mărturia mea din timpul amănunțitei anchete pe care ați efectuat-o nu mai e de ajuns? se miră Jerry cu sinceritate. Dar atunci am spus absolut tot ce știam...

—Vezi tu, amice, tocmai aici e problema. Noi suntem convinși că nu ne-ai spus adevărul nici nouă, nici juraților, nici judecătorului, căpătând cu bună știință o condamnare pe care nu o meritai. Pe cine ai vrut să acoperi?

Thompson își lăsă bărbia în piept, nemaștiind ce să spună. Avusese ghinion să fie vizitat de polițiști tocmai acum, când mai avea doar câteva zile până la o posibilă eliberare condiționată. Un lucru îi era foarte clar traficantului de droguri: trebuia să iasă cu orice preț din pușcărie. Nu mai putea suporta ani de zile regimul de detenție la care era supus.

De felul lui, Jerry era o fire sensibilă, care detesta violența fizică ori abuzurile de orice natură. Ar fi fost în stare de orice sacrificiu, numai să se vadă din nou în libertate.

—Dar e absurd, domnilor! De ce aș fi mințit? Ca să mă aleg cu o condamnare de 15 ani? Doar nu sunt nebun!

—Asta vom stabili mai târziu. Nu-i așa, Eric?

—Exact. Deocamdată, am avea nevoie de la tine doar de o listă cu nume.

—Ce fel de listă?

—Cu toți prietenii și cunoscuții tăi dinainte de arestare.

—Oh, dar a trecut ceva timp de-atunci! îmi voi aminti cu greu câteva dintre numele care vă interesează...

—Eric, nu mai are nici un rost să-l fierbem pe omul ăsta! Nu vezi că îl trec toate nădușelile? Hai mai bine să-i explicăm mai precis despre ce este vorba!

—În regulă! Amice, niște băieți răi au încercat să ne trimită pe lumea cealaltă, fără ca măcar să ne întrebe dacă dorim acest lucru...!ar pe noi ne interesează, de fapt, doar două lucruri. Cine te-a plătit să faci pușcărie și cine ne poartă sâmbetele. E clar,?

—Bine, dar de unde să știu eu cine a vrut să vă omoare?

—Gata cu vorbăria! interveni Jane. Îți vom lăsa suficient timp de gândire. Între timp, îi vom cere directorului să nu-ți mai aprobe nici un vorbitor, ca să nu poți intra în contact cu cei de afară.

—De ce faceți asta?

—Ca să nu te influențeze nimeni înainte de a te înfățișa comisiei. Nici tu nu-ți dorești așa ceva, nu?

—Da, doamnă! Aveți perfectă dreptate! îngăimă
Jerry mecanic, lăsându-și capul în piept.

*

Căpitanul West îi aștepta nerăbdător pe cei doi detectivi la el în birou, ca de obicei.

—Ce-ați făcut?

—Să spunem că am stabilit, deocamdată, doar un prim contact, răspunse Jane Heron...

—Cred că nu trebuie să vă mai spun că, în măsura în care veți trăgăna lucrurile, viețile voastre vor fi mai mult timp în pericol.

—Știm asta, șefu'. Putem să ne vedem de-ale noastre?

— Da.

Polițiștii părăsiră bârlogul superiorului lor destul de abătuți.

*

Astor îi chemase la el pe Gregory Coogan și Alfred Gassman. Avea ceva important de discutat cu ei.

Cu puțin timp înainte, patronul localului „Sam's Hof Brau”, de pe 23-rd Avenue, primise un telefon de la un gardian al închisorii în care era deținut Jerry Thompson. El îl informase că doi detectivi făcând parte din divizia „Cazuri Speciale” a D.P.L.A. Îl interogaseră pe Jerry, iar la plecare îi ceruseră directorului să-i interzică acestuia orice vorbitor. Ce voiseră polițiștii? Nume. O listă cu

nume ale unor traficanți de droguri.

—Am o misiune foarte importantă pentru voi, băieți! îi luă Astor în primire pe cei doi, de îndată ce aceștia intrară în local.

La ordin, boss! Despre ce este vorba? se arătă curios Alfred.

—De fapt, voi veți fi doar coordonatorii operațiunii, cel puțin la început. Abia mai târziu s-ar putea să intrați în scenă. În primul rând, luați acești 500 \$ și trimiteți-le pe fetele mele să-și, cumpere niște haine modeste și extrem de decente, eventual să se și coafeze, pentru a semăna cât mai mult cu două cinstite gospodine. Astea sunt actele lor de identitate! adăugă Astor, înmânându-le cârdușurile necesare.

—Unde trebuie să meargă?

—La pușcăria în care se află Jerry Thompson. Cred că vă mai amintiți de el.

—N-au trecut decât doi ani de când a fost închis, așa că n-aveam cum să-l uităm, boss, răspunse Alfred.

—Bun. Detectivii Heron și Black i-au făcut amicului nostru o vizită și i-au cerut o listă de nume dacă mai vrea să apară în fața comisiei pentru eliberare condiționată. Totodată, i-au solicitat directorului John-Michael Cooper să îi refuze orice vorbitor deșinutului. Fetele mele trebuie să facă pe dracu' în patru și să stea de vorbă cu el. O să-i dicteze o listă de șase persoane care se ocupă de distribuirea de droguri în L.A.

—Și o să-i dea în gât?

—Pe doi dintre ei, da. Și așa voiam să scap de ei, fiindcă au început să lucreze prea mult pe cont propriu și prea puțin pentru interesele „familiei”. Pe listă se mai află o drogată, care nu contează, iar ceilalți trei au căzut deja. Unul e mort, fiindcă nu s-a oprit la somația unui polițist, iar doi se află după gratii pentru delict minore și nu sunt la curent cu ultimele evenimente.

—Și ce faceți cu cei doi care sunt încă activi?

—După ce primiți confirmarea din partea Ginei și a lui Betty, le faceți de petrecanie, ca să nu poată scoate nici o vorbă despre noi. E clar?

—Ca lumina zilei, boss! răspunse Alfred bucuros că li se dădea și lor o misiune mai de Doamne-ajută.

—Pentru treaba asta veți primi câte 20.000\$ de la mine, iar fetele câte 1.000\$. Spuneți-le și lor că vor fi bine plătite, ca să-și dea tot interesul și să ducă operațiunea la bun sfârșit.

—În regulă! Dar am mai avea nevoie de o mașină. Toyota a ars...

—Luați Fordul Sierra din garajul meu, le zise Astor. Aveți aici cheile și nu uitați să mă anunțați în permanență despre mersul evenimentelor! Nu faceți vreo prostie! Acum nu mai aveți voie să dați greș.

—O.K., boss, dar ar mai fi ceva.

—Spune!

—De unde-i luăm pe şmecherii ăştia doi?

—Betty şi Gina ştiu pe unde-şi fac veacul indivizii respectivi. Luaţi-le cu voi şi vă vor conduce acolo unde trebuie. Fiţi fără grijă, căci se vor descurca bine, veţi vedea!

CAPITOLUL VII

—Ne pare rău, doamnelor, însă deținutul Thompson are interdicție la vorbitor din ordinul directorului, le lămuri gardianul de la recepția închisorii pe prostituatele lui Astor, deghizate în doamne cuminți.

—Cum așa? se arată extrem de mirată Gina Edwards. Doar era un deținut exemplu pentru toți ceilalți!

—A făcut ceva rău? se interesă și Betty Hamei arborând o mutră nevinovată.

—Sincer, nu știu! Îmi pare rău, zise bărbatul. N-am cum să vă ajut.

—Atunci am putea sta de vorbă cu domnul director? întrebă Gina cu o voce mai dulce ca mierea.

—Să văd dacă este disponibil. Dați-mi actele dumneavoastră de identitate, vă rog. Deci, am înțeles că sunteți sora și respectiv cumnata deținutului, da?

—Întocmai.

Peste cinci minute, bărbatul se întoarse, înapoiindu-le documentele după ce își notase ceva într-un registru.

—Vă rog să mă urmați! Domnul director Cooper vă poate primi. Astăzi este bine dispus.

Dându-și coate una alteia, fetele îl urmară pe gardian, făcând în continuare pe mironosițele.

Bărbatul care le întâmpină părea tocmai potrivit scopurilor ascunse ale celor două profesioniste ale sexului, care intrară în biroul acestuia mimând timiditatea și inocența.

—Bună ziua, doamnelor! se luminează directorul la față când le văzu cât erau de tinere. Am înțeles că ați venit la Thompson, nu-i așa?

—Da, domnule director! răspunseră fetele în cor.

—Alex, te rog să transmiți plantonului de la ușă că nu pot fi deranjat sub nici un motiv! Poți să pleci și îți mulțumesc!

—Am înțeles, domnule! răspunse gardianul, iar după ce salută, se retrase discret.

Cooper închise ușa în urma lui și, jovial, se adresă celor două vizitatoare:

—Cu ce v-aș putea eu ajuta, stimate doamne? Sau domnișoare...

Lăsând capul în jos, chipurile rușinată, Gina preciză:

—Eu sunt domnișoară... După care, cu un gest studiat, începu să clipească repede din ochi.

Fetele nu erau deranjate câtuși de puțin de chelia directorului, de picioarele lui scurte sau de abdomenul său mult prea proeminent. Știa foarte bine că nu înfățișarea unui bărbat contează, ci cu totul altceva.

—Să nu-mi spuneți că sunteți intimidat de mine! zise Cooper, umflându-și pieptul fără să vrea și adoptând o poziție mai puțin rigidă. Dar vă rog să luați loc! le invită el, indicându-le singura

canapea existentă în birou. Deci, ați vrea să stați de vorbă cu fratele și cumnatul vostru?

—Măcar pentru cinci minute. Atâta tot! îl imploră Gina.

—Nu știu dacă vi s-a adus la cunoștință, însă Thompson a fost consemnat și nu poate lua legătura cu nimeni.

—Nici măcar cu sora lui, domnule director?

—Eu știu?!... răspunse bărbatul evaziv, studiindu-le mai bine pe fetele din fața sa.

—Domnule director! izbucni „sora” deținutului în lacrimi. Trebuie neapărat să-l vedem! Vă rog să fiți îngăduitor cu noi.

—Bine, dar aș încălca regulamentul dacă v-aș da voie să-l vedeți!

—Nu vom întârzia mai mult de cinci minute, își continuă Gina seria implorărilor. Am face orice pentru asta.

Orice? nu putu să nu remarce directorul ultimele cuvinte ale frumoasei surori a lui Thompson, la să vedem cam ce ar fi ele dispuse să facă!...

—Doar pentru cinci minute ați spus?

—Da, domnule director! zise Betty. Dar, vă rugăm, nu mai stați în picioare în fața noastră! Ne simțim atât de fragile în fața staturii dumneavoastră...

Și, zicând acestea, fetele se îndepărtară una de cealaltă, făcându-i și lui loc pe canapea.

El se așeză între ele, căzând pe gânduri.

—Eu știu?! se codi Cooper, vorbind mai mult pentru sine ca să mai tragă de timp.

—Vă rugăăm, domnule director! scânci Betty, lipindu-și un șold de el. Fiți bun cu noi, căci suntem doar două tinere care nu prezintă nici un pericol pentru nimeni! Dumneavoastră, care aveți atâta putere peste această instituție de reeducare, nu se poate să vă temeți tocmai de noi...

Într-adevăr! admise bărbatul. Ce i se putea întâmpla dacă le admitea cererea? Absolut nimic.

Polițiștii n-aveau cum să afle că el le lăsase pe rudele lui Thompson să-l viziteze pe prizonier. Bine, dar rămânea de văzut ce avea de câștigat din treaba asta...

—Beatrice! Acesta e numele tău, nu? Beatrice Thompson, o întrebă el pe Gina, întorcându-se puțin

spre ea.

—Da, domnule!

—Și ziceai că ai fi gata să faci „orice” pentru a-ți vedea fratele?

—Absolut orice și cu plăcere, domnule director!

—Și eu la fel, interveni Betty ca să sporească tentația masculului aflat între ele. În plus, nu vom spune nimănui că ați fost atât de bun cu noi...

—Vom fi ca mormântul! întări Gina afirmația partenerei ei, făcându-l pe director să nu mai știe la care dintre ele să privească mai repede.

— În acest caz - dădu el semne că era gata să cedeze - mai rămâne de văzut cât de doritoare sunteți să-l întâlniți pe Thompson...

Imediat după ce termină această frază, puse o mână pe umărul Ginei, trăgând-o mai aproape de el.

—Nu faceți asta, domnule! protestă târfa, însă se lipi bine de director, punându-i - ca din întâmplare - o mână pe picior. Sunt atât de rușinoasă...

Puțin îi păsa lui cât era ea de rușinoasă, atâta vreme cât nu încerca să se retragă. De aceea, Cooper își apropie buzele lui groase de chipul fetei, sărutând-o ușor pe frunte.

— Dacă sunteți fete cuminți, visul vostru va deveni realitate. Dar nu acum; ceva mai încolo, adăugă el, căutând febril gura Ginei.

Ea se lăsă sărutată și, în clipa în care mâna lui îi prinse un sân, fu convinsă că nu mai era mult până când amândouă își vor atinge scopul pentru care se aflau acolo.

Pentru a-i ușura misiunea, Gina își descheie nasturii bluzei, apoi capsele sutienului, care se aflau în față, și oferi gurilor lui înfometate de sex sâni ei de „domnișoară”, cu sfârcurile gata întărite.

Bărbatul se cufundă entuziasmat între apetisantele ei rotunjimi și începu să le morfolească pe îndelete.

În tot acest timp, Betty nu stătuse degeaba. Cu o discreție care caracteriza profesia lor, ea se dezbrăcase aproape complet, rămânând numai într-un slip negru de dantelă. Apoi îngenunche în fața bărbatului și începu să-l descheie la șliț, în vreme ce Gina îl săruta cu o pasiune simulată și îl mângâia pe cap, astfel încât el să nu poată privi spre Betty.

Când bărbatul simți că membrul îi era extras afară, abandonă sărutările aplicate „surorii” lui Thompson și își holbă ochii la „cumnată”, care începuse să-și folosească limba cu multă abilitate. Iar când aceasta trecu la procedee ceva mai complexe, înghițindu-l cu totul, dădu ochii peste cap și începu să geamă de plăcere.

Între timp, Gina se dezbrăcase și ea, dar în pielea goală, și se urcă cu picioarele pe canapea. Cooper începu să-i sărute pulpele extrem de excitat, insistând asupra triumphiului ei pubian, care pur și simplu îl fascina.

În momentul în care capul lui Betty își accelerează mișcările de du-te-vino de-a lungul organului lui, Gina se ridică și încălecă, cu mișcări de felină, canapeaua pe care șezuse puțin mai devreme.

Cum simțea că nu mai putea rezista multă vreme acestui tratament erotic deosebit de rafinat, directorul se extrase din gura lui Betty și se postă în spatele „domnișoarei Thompson”.

— Vă rog, domnule, nu faceți asta! scânci fata, depărtându-și în același timp fesele una de cealaltă. Nu mă violați, vă implor! Nu mi s-a întâmplat așa ceva în viața mea!...

Încântat de lamentările ei, care-l făceau să se simtă mai bărbat, Cooper o luă pe la spate și începu o cursă contra cronometru, pe care nu și-o imaginase decât în visele lui cele mai frumoase.

În același timp, Betty ocoli canapeaua, încălecă spătarul acesteia și își introduse un sân în gura bărbatului.

El îl sărută, îi mușcă sfârcul, însă nu se mulțumi doar cu atât, căutând cu mâini tremurătoare și cel de-al doilea sân. Când reuși să-și cufunde capul între amândoi, apreciind din plin faptul că „cumnata”, Sonia Doney, avea un piept ceva mai plin decât al lui Beatrice, șalele sale prinseră a se împinge în „sora” deținutului mult mai aprig ca până atunci.

Mulțumită că strădaniile ei dădeau roade, Gina îl „contra” pe director cu putere, făcând față cu brio atacurilor lui din spate. În cele din urmă, bărbatul explodează în sexul prostituatei cu o satisfacție incredibilă întipărită pe chip.

Probabil că nevastă-sa i-o dă o singură dată pe an! aprecie în gând Betty când citi mulțumirea de pe chipul lui transpus.

Complet epuizat, Cooper alunecă pe canapeaua de piele, cu picioarele crăcănate și respirând din greu.

„Cumnata” profită de această ocazie pentru a pune - cum s-ar zice - bomboana pe colivă. Adică, se postă din nou între picioarele lui și începu să-i alinte cu gura mădularul obosit...

*

Peste un sfert de oră, reechipate în ținuta lor decentă, fetele se aflau la vorbitor, în fața panoului de plexiglas care îi separa pe vizitatori de deținuți.

Nu dură mult că apărură și Thompson, ce făcu o mutră mirată la vederea celor două nimfe travestite în femei de treabă.

—Hello, frățioare! îl întâmpină Gina pentru a nu fi dată de gol de prizonier. Ce bine îmi pare că te revăd! A avut dreptate tata când m-a îndemnat să vin la tine. Sângele apă nu se face!

—Ce mai faci, cumnate? își făcu și Betty simțită prezența. Arăți destul de bine! Asta înseamnă că regimul de detenție nu e chiar atât de îngrozitor precum se vorbește. Dar ia loc, te rog, ca să vorbim mai de aproape!

Revenindu-și din surpriză și înțelegând cine le-a trimis, Jerry își recăpătă, treptat, siguranța de sine.

—Buna, fetelor! Ce dor mi-a fost de voi!... zise el, după care se așeză cât mai aproape de orificiile geamului care îi despărțea și prin care se putea vorbi. Aveți ceva pentru mine?

—Da, frățioare! - răspunse Gina cu voce tare, reluând apoi mai încet - dar încearcă să memorezi, pentru că nu-ți putem înmâna absolut nimic. Este vorba despre șase persoane pe care trebuie să le treci pe lista cerută de detectivii ce te-au vizitat. Ești gata?

—Dați-i drumul!

—David Standing, Gress Bennes, Doug Sawyer, i Alan Crocker, John Tate și Ed Stamp.

—Încă o dată! ceru prizonierul.

Și Gina se conformă, fiind atentă la fiecare mișcare pe care o făcea gardianul.

Abia după a treia încercare Jerry fu capabil să repete lista „condamnaților“, după care se arătă nedumerit:

—Bine, dar eu îi cunosc pe toți acești oameni. Cum să-i dau în gât?

—Poate vrei o notificare scrisă din partea domnului Astor! Îl ironiză Betty, sugerându-i astfel să aibă încredere în ele și în mandatul cu care fuseseră investite. Mai bine repetă și taci din gură. Altfel, cine știe ce ți se mai poate întâmpla...

Jerry luă amenințarea prostituatelor în serios și se conformă întocmai, astfel încât, atunci când părăsi sala special amenajată, putea recita numele tuturor celor șase fără nici un fel de problemă.

CAPITOLUL VIII

La o zi după vizita fetelor, John-Michael Cooper, directorul închisorii, nu mai fu atât de amabil cu detectivii ca la prima lor întâlnire. Fără prea multă vorbă, îi invită într-un birou alăturat, aproape nemobilat, și le ceru să aștepte. Peste un timp se întoarse cu Jerry Thompson și zise:

—Aveți zece minute la dispoziție.

—Nu puteți să-i scoateți cătușele?

—Nu. Aș încălca regulamentul.

Polițiștii erau destul de intrigăți de comportamentul lui, însă ajunseră la concluzia că nu trebuiau să-l bage în seamă, concentrându-se asupra deținutului. Jane Heron vorbi prima:

—La ce concluzie ai ajuns, Jerry? Colaborezi cu noi sau nu?

—Bineînțeles că voi colabora! răspunse acesta pe cel mai binevoitor ton din lume. Am întocmit lista pe care mi-ați cerut-o, dar pe ea se află doar șase persoane, din păcate.

—Bune și alea, se bucură Eric mai mult în sinea lui. Unde e?

—În buzunarul salopetei, dar n-am cum s-o iau din cauza cătușelor.

—În care buzunar?

—La piept.

Într-adevăr, detectivul găsi acolo o foaie de hârtie împăturită în patru, pe care se aflau, frumos caligrafiate, numele a șase persoane.

—Îmi pare rău că nu sunt mai multe, dar dacă-mi mai duc aminte vreun nume, voi cere să fiu lăsat să vorbesc cu dumneavoastră. Îmi puteți lăsa niște numere de telefon?

Jane îl privi circumspectă, dar îi înmână, totuși, o carte de vizită. Ceva nu-i convenea polițistei, însă nu știa ce. Ori faptul că traficantul cedase prea repede, ori zâmbetul abia perceptibil din colțul guri acestuia, ori altceva...

—Și cu prezentarea mea în fața comisiei cum rămâne? întrebă Jerry. Mi se va mai permite aces lucru? Eu m-am ținut de cuvânt.

—Da. Îl vom informa pe directorul nostru în legă tură cu solitudinea ta și îl vom ruga să discute cu cei din comisie ca să-ți dea un aviz favorabil, dacă numele sunt reale. Ești mulțumit?

—Mai încape vorbă!

Cu bucata de hârtie în mână, detectivul se ridică și bătu în ușă.

Un gardian deschise, îl preluă pe deținut pentru a-l duce în celula lui, iar altul îi conduse pe detectivi, fără o vorbă, spre ieșire.

—Eric, în toată povestea asta este ceva care pute. Ceva nu-mi place, însă nu știu ce?!

—Și eu am același sentiment, spuse detectivul, scoțându-și telemobilul din buzunar și formând un număr de telefon.

—Bătrâne - se adresa el sergentului Mann - notează-ți niște nume și încearcă să afli câte kilograme au avut la naștere persoanele respective, ce număr poartă la pantofi și alte asemenea! Noi suntem în drum spre sediu. Ciao!

*

Steve Mann îi aștepta într-o profundă stare de meditație, care aproape o scoase pe Jane din sărite.

—Ce faci, bătrâne? Ai aflat ce te-am rugat?

—Asta, de mult. Dar e ceva care nu-mi place deloc.

—Ce anume, că mă faci curios? întrebă Eric.

—Din întreaga listă de traficanți, unul e mort, doi se află în pușcărie și fata este o consumatoare notorie de droguri, în care nimeni nu pune nici o bază. Asta vinde trei pliculețe pe zi elevilor de colegiu, așa că nu poate fi luată în calcul. Deci, mai rămân doar doi de cercetat.

—Curios.

—Dar ce mă intrigă mai mult este faptul că Jerry Thompson i-a pus pe ăștia patru pe listă. Știți foarte bine că în pușcărie circulă informațiile la fel ca afară. Prin urmare, nu se poate ca el să nu fi știut de împușcarea lui Ed Stamp și de condamnările lui Doug Sawyer și John Tate!

—Cu alte cuvinte - îl întrerupse Jane - crezi că ne-a păcălit, nu-i așa? O fi luat contact cu cineva din afară?

—Mai mult ca sigur. Nu avea încotro, așa că a fost nevoit să riște. Ține prea mult la eliberarea sa condiționată.

—Bine, dar noi l-am rugat pe director să-i interzică orice vorbitor pentru câteva zile!

—Și ce-i cu asta? Putea primi o listă trimisă de patronii lui de la vreun gardian plătit sau de la un proaspăt deținut. Nu-i mare brânză!

—Ai dreptate, bătrâne! Totuși, spune-ne ce știi despre cei doi care se află încă în libertate! Cine sunt aceștia?

În acel moment, Melanie, secretara căpitanului, vorbea la telefon mai tare decât s-ar fi convenit:

—Veniți cu toții sus, în frunte cu „Specialistul”. Șefu’ a dat alarma!

Între timp, Corky West își făcu apariția în camera principală a detectivilor.

—Avem două crime, așa că vom forma repede două echipe operative.

Între timp apăruseră și polițiștii din Laboratorul criminalistic. Căpitanul își continuă speech-ul:

—Dr. Harrison, Brian Frederiks și Eric Black vor merge în South Spring Street la numărul 151, iar Brian Benett, Jane Heron și Steve Mann se vor deplasa pe South Hope Street, numărul 82,

citi el de pe o foaie aflată în fața sa. Întrebări? Mașinile vă așteaptă deja cu motoarele pornite, așa că dați-i drumul! Vorbim când vă întoarceți!

*

Alfred Gassman o luă pe Gina cu el și alese să-l ucidă pe David Standing.

—O să-mi fie mai simplu, pentru că-l cunosc pe negrul ăsta, își justificase el alegerea față de partenerul său, iar acesta nu avu nimic de obiectat.

—Atunci, e mai bine să moară el primul, dacă te cunoaște. Astfel nu mai poate da alarma.

—Așa m-am gândit și eu. Lasă-mi o oră avans.

—Bine. Ne vedem mai târziu la motel, da? Dacă intervine ceva, îmi telefonezi de urgență sau o pui pe Gina s-o facă. Ne-am înțeles?

—Perfect. Am zburat! Spor la treabă!

Pe drum spre Bulevardul Beverly, Alfred Gassman îi făcu fetei instructajul.

—După ce dăm de Standing, eu am să cobor și am să urc cu el în mașină. Tu treci la volan și ne urmărești la mică distanță. Nu e nimic dacă vei fi observată. Îi spun eu o minciună.

—Am înțeles! Și pe urmă?

—Când termin ce am de... vorbit cu el, plecăm împreună direct la motel și așteptăm întoarcerea lui Greg.

Cei doi trebuiră să piardă aproape o oră, până când dădură de negrul a cărui condamnare la moarte fusese semnată deja de patronul localului „Sam's Hof Brau”.

—Uite-I! îl făcu Gina atent.

Alfred îl recunoscuse dintr-o privire. Coborî calm din Fordul Sierra și se îndreptă spre automobilul traficantului. Zâmbind larg, se urcă în mașină, pe bancheta din spate, spunându-i lui David Standing:

—Ce mai faci, amice? Nu ne-am mai văzut de multă vreme.

Precaut, negrul se întoarse spre el și îi răspunse la salut:

—Ce-i cu tine, Alfred? Te-au detașat la L.A. sau ai venit cu treburi?

—Am o misiune de îndeplinit pentru domnul Astor. Dar n-ai vrea să ne urnim puțin din loc ca să nu se uite lumea la noi?

—Ba da, răspunse traficantul, pornind motorul. Încotro vrei s-o luăm?

—Tu cunoști împrejurimile mai bine decât mine. Mergi unde vrei!

—În regulă! Dar spune-mi cu ce te-aș putea ajuta?

—Nu vreau mare lucru de ia tine. Doar câteva prize pentru mine și târfa aia din spate, pe care mi-a dat-o patronul sa ma distrez cu ea.

Negrul o văzu pe fata de la volanul mașinii care îi urmărea și înțelese.

—Aha! răsese David. Îmbini plăcutul cu utilul. Cât vrei? întrebă el, trăgând mașina într-o curte a cărei locuință se afla în renovare.

—De 200\$, răspunse agentul, băgând mâna în buzunar după bani.

Standing zâmbi degajat și începu să caute în torpedou după pliculețele cu droguri. În acel moment, auzi un țăcănit a cărui proveniență îi era extrem de cunoscută. Nu mai apucă să vadă cuțitul cu buton care i se lipi de carotidă, însă simți o arsură în zona gâtului.

Concomitent, Alfred îl prinse cu putere de păr și îi trase capul spre spate, făcând ca sângele victimei să țâșnească pe parbriz. Când jetul se potoli, criminalul dădu drumul negrului să cadă pe ambele scaune din față, își șterse stiletul de haina acestuia și îl introduse în buzunar. Apoi coborî din mașină și, după ce se urcă alături de fata ce-l însoțise, ieși pe South Spring Street.

Prostituata observase întreaga scenă de la mică distanță și era îngrozită.

—Întoarce și condu cu prudență spre autobanda ce duce la Sfânta Ana! îi ordonă Gassman. Trebuie să ajungem la motelul „High Connection”, dar fără nici o grabă.

Apoi scoase o batistă și începu să-și șteargă cu atenție sângele de pe mâini.

*

Pentru Gregory Coogan lucrurile se dovediră a fi ceva mai complicate. Betty dădu peste Alan Crocker într-un bar de pe South Hope Street. Omul juca biliard în compania unor tineri pletosi și soioși.

—Ce facem? își întrebă fata partenerul.

—Stai puțin să mă gândesc! Cunoști localul?

—Am mai fost de vreo două ori pe aici.

—Are ieșire prin spate, nu-i așa?

—Nu mai țin minte, însă trebuie să aibă. Probabil prin bucătărie.

—Hai să vedem! zise Coogan, scoțând pistolul său Colt Government și montându-i un amortizor de sunet. Apoi trase piedica și introduse cartuș pe țevă, după care porni motorul Nissanului.

Când ajunse pe o stradă paralelă, parcă mașina și coborî, făcându-i semn lui Betty să procedeze la fel.

—Așteaptă-mă la o distanță de la care mă poți vedea, până când inspectez intrarea.

Bărbatul se îndreptă spre ușa de aprovizionare a localului și constată mulțumit că aceasta era deschisă. Se strecură cu atenție printre diverse ambalaje și coșuri de gunoi, ajungând în cele din urmă la ușa ce dădea în bucătărie. Prin geamurile nu tocmai curate, reuși să observe că localul era cel pe care-l căuta și se întoarse grăbit pe același traseu.

—Betty, iată cum procedăm! Te duci pe jos la intrarea din față și stai de vorbă cu el. Doar vă

cunoașteți, nu-i așa?

—Desigur.

— Îi spui că ai nevoie urgentă de o priză, dar că n-ai bani la tine. Probabil că el va încerca să ți-o tragă, fiindcă am aflat că nu prea îl respectă pe domnul Astor. Așa că îl ademenești în bucătărie, iar de aici ieși pe ușa care dă în spate, unde se mai află o cameră pentru ambalaje. Îl lași să-ți facă ce vrea pentru drog, dar te asigur că nu va mai apuca! Eu am să vă aștept acolo. Ți-e clar totul?

—Da, Greg. Numai să ai grijă să nu pățesc ceva! adăugă fata speriată.

—N-ai nici o teamă! Nu stric eu bunurile patronului! râse agentul pe înfundate.

—Da' dacă vrea să mă ducă în alt loc?

—Faci tot posibilul să ieși prin spate, ca să vă pot urmări. Dacă vezi că e imposibil, te superi brusc pe el și pleci. Găsim noi apoi o altă variantă.

Betty făcu întocmai cum i se ordonase, intrând surâzătoare și provocatoare în bar.

—Hello, Alan!

—Bună, frumoaso! Ce-i cu tine pe-aici?

—Ai să râzi, dar pe tine te caut.

—Cu un scop anume?

—Da, Alan, însă n-aș vrea să strig în gura mare pentru ce am venit. Nu vrei să ne așezăm la o masă?

Bărbatul își lăsa tacul de biliard puștilor cu care se distra și o urmă pe Betty, cu ochii țintă la fesele acesteia, care se unduiau ademenitor.

—Despre ce e vorba? întrebă el, așezându-se lângă fata căreia i se vedea acum o mare parte dintre picioarele încrucișate unul peste celălalt.

Din păcate, nu pot să i-o trag târfei ăsteia - își zise el în gând - fără să mă pun rău cu domnul Astor!

—Amice, am nevoie urgentă de o priză!

—Nici o problemă! Dar ce, patronul nu mai are grijă de voi?

—Ba da, însă ne dă cu țârâita și numai seara, înainte de a ne începe „serviciul”.

—Un pliculeț îți este suficient? o întrebă Alan Crocker, grăbindu-se să se întoarcă la masa de joc.

—Da, însă ar mai fi o problemă. N-am bani la mine. Ți-i aduc mâine!

—Betty, dragă, dar știi foarte bine că noi nu vindem pe datorie!

—Te implor, Alan! Am mare nevoie de priza asta.

—Eu știu?! Poate că ți-o fac cadou, dacă și tu îmi dăruiești ceva. Ți-am spus că nu dau pe datorie!

—Cam ce te-ar interesa?

Și cum el începu să-i zâmbească cu înțeles, fata continuă:

—Bine, o voi face cu tine, dar domnul Astor nu trebuie să afle absolut nimic!

—Asta voiam să-ți propun și eu, zise bărbatul, căutând prin buzunare după un prezervativ.

Și cum nu găsi nici unul, o întrebă:

—Tu ai vreun prezervativ la tine?

—Nu. Am plecat foarte grăbită și mi-am uitat geanta acasă. Dar nu e nici o problemă! Te rezolv eu altfel...

El îi atinse buzele cu două degete, urmărind conturul acestora și simțind deja cum se excita.

—De acord. Hai să mergem în spate! Știu eu un loc acolo.

—Sper că nu mă duci la WC! se arătă ea revoltată, pentru a-și ascunde bucuria că planul pus la cale de Gregory Coogan funcționa.

—Fii liniștită și vino după mine!

Betty îl urmă ascultătoare și, când ajunseră în depozitul barului, se postă cu spatele la perete, așezându-se pe vine. Alese această poziție ca el să nu poată vedea când apărea cineva.

Alan se apropie de ea, tot numai un zâmbet, eliberându-și din mers membrul, pe care îl oferi apoi prostituatei.

Fata îl prinse cu delicatețe, îl mângâie pentru a-l întâri cum se cuvine, după care începu să-și folosească limba cu multă pricepere.

—Gata, poți s-o iei acum! îi comunică traficanțul în clipa în care se simți apt pentru felație. Toată! mai preciză el pentru a fi cât se poate de bine înțeles.

Nu trecură nici două minute, când fata zări pantofii lui Greg Coogan în spatele celui pe care-l „lucra” cu profesionalism. Eforturile ei începură să fie și mai susținute pentru a atrage atenția lui Alan. Totodată, începu să geamă, chipurile de plăcere. De fapt, proceda astfel pentru a acoperi eventualele zgomote pe care le-ar putea face partenerul ei.

La un moment dat auzi o bufnitură surdă, ca o plesnitură, după care traficanțul se prăbuși la pământ fără să-și dea seama ce ȋ-a lovit. Glonțul ce-i străpunsese ȋeasta dintr-o parte într-alta se înfipse suierând în perete, iar sângele stropi umărul lui Betty.

Oripilată, ea ar fi ȋipat negreșit, dacă Greg nu i-ar fi acoperit gura cu mâna rămasă liberă.

—Taci și hai să plecăm de aici! îi ordonă el în șoaptă, împingând-o spre ieșire.

Mașina îi aștepta la câțiva zeci de metri depărtare.

—Pot să-mi scot jacheta? îl întrebă Betty, gata să plângă.

Și cum el îi făcu semn că putea s-o facă, se dezbracă, împăturind haina, astfel încât sângele să nu mai fie la vedere.

Mulțumit de sine, Coogan se instalează la volan și demară lent în direcția motelului în care el și partenerul său își stabiliseră cartierul general.

CAPITOLUL IX

Cu excepția legistului Harrison și a locotenentului criminalist Benett, care se ocupau cu autopsierea celor două cadavre (respectiv cu investigarea probelor prelevate de la locul faptelor), ambele echipe operative se aflau în biroul căpitanului.

—Vă ascult! Cine începe? zise acesta, desfăcând alene ambalajul unei acadele cu gust de cafea, în încercarea sa de a-și păstra calmul.

—N-ar fi prea multe de spus, îndrăzni Eric Black. David Standing a murit cu gâtul tăiat în propria mașină. N-a fost jefuit. Am găsit asupra lui 12 doze de hașiș și un revolver Beretta cu șapte cartușe.

—Alan Crocker a fost găsit cu craniul sfărâmat de trecerea unui glonț. Era cu pantalonii în vine, îl informă și Jane Heron pe Corky West. Cu siguranță că a fost mâna unui profesionist.

—Se pare că glonțul provine tot dintr-un Colt Government, preciză locotenentul Brian Frederiks. Mai mult ca sigur, aceeași armă cu care a fost împușcat mortal și polițistul pe 12-th Avenue.

—Sergent Mann, ai aflat cine erau ăștia doi? întrebă căpitanul. Parcă numele lor îmi sunt cunoscute...

—Da. Sunt mici traficanți de droguri. Mai bine-zis distribuitori. Exact cei doi aflați încă în libertate, pe care deținutul Jerry Thompson i-a dat pe listă lui Eric și Jane.

—Și asta îmi spuneți abia la sfârșit? sări căpitanul de la locul lui, pierzându-și cumpătul. Vreți să mă scoateți din sărite neapărat?

—Nu, șefu', liniștiți-vă! încercă detectivul să-l calmeze. Priviți partea bună a lucrurilor!

—Și care ar fi asta?

—În primul rând, orașul a mai scăpat de două scursori ale societății. În al doilea, acum putem ști cu siguranță că Thompson n-a fost cinstit cu noi. Deci, suntem obligați să intervenim pentru a nu i se aproba eliberarea condiționată. În al treilea, dacă se confirmă că glonțul care l-a trimis în iad pe Crocker provine din aceeași armă care a cauzat moartea polițistului, știm că avem de-a face cu unul și același criminal. !ar la toate acestea se pot adăuga și alte informații prețioase, pe care le putem afla de la „Specialist”, în urma autopsiei.

—După cum ai expus tu situația, se pare că stăm ca pe roze, nu-i așa, detectiv Black? făcu căpitanul, neștiind ce să mai facă: să se enerveze sau să-i pară bine?!

—Nu chiar, dar tot e mai mult decât nimic...

—Melanie, sună-l pe dr. Harrison și întreabă-l cât mai durează autopsiile și analizarea celorlalte probe găsite la locul ultimelor două crime! îi ceru West secretarei sale prin interfon. Pe urmă intră și anunță-mă!

Nervii polițiștilor nu erau prea departe de a exploda. Bâjbâiau de atâta vreme și în jurul lor începuse să plouă cu cadavre. Cea mai îngrijorată pentru soarta ei era Jane Heron. Doar la viața ei se atentase, și nu la cea a secretarei sau a ofițerului de serviciu de la intrare.

—Steve, mie mi se pare destul de ciudat ca F.B.I.-ul să fie total pe dinafară în această poveste, zise Eric, scoțând o țigaretă Camei fără filtru din pachet, pe care însă n-o aprinse.

—Așa e! prinse ideea locotenentul Frederiks. N-ai putea să mai afli ceva de la amicii tăi, bătrâne?

—Pot să încerc! fu de acord sergentul Mann, ridicându-se în picioare. Permiteți? își întrebă el șeful, după care părăsi biroul acestuia.

—Doctorul a spus că în vreo două ore e posibil să termine autopsiile, zise Melanie, care își vârî capul pe ușă când ieși Steve Mann.

—Bun. Hai să vedem ce facem în continuare! le captă West din nou atenția.

—Eu zic să-i mai facem o vizită lui Thompson la pușcărie, opină Jane Heron.

—Ca să obținem ce? întrebă Eric.

—Dacă nu reușim să scoatem adevărul de la el, măcar să știe că din cauza noastră va rata eliberarea condiționată. Ce ziceți, șefu'?

—Zic că, decât să ardeți gazul și să consumați degeaba aerul din acest birou, mai bine mergeți la închisoare. Dar luați-l mai din scurt, ce naiba!

—S-a făcut, domnule căpitan! Mă bucur că am acordul dumneavoastră ca să-l scutur puțin!

—Stai așa, detectiv Black! sări West de la locul lui. Eu n-am zis să-l pocești, ci să fii mai ferm cu el, bineînțeles respectând litera legii.

—Adică acum o întoarceți... Am înțeles cum stă treaba, se bosumflă Eric, realizând că nu-i mai trebuia mult până să-l scoată din pepeni pe căpitan.

—Nu întorc nimic! Vreau rezultate, însă fără violență, m-ai înțeles? preciză West, ridicând tonul.

—Tare și clar, șefu', nu trebuie să strigați!

—N-avem nici un martor în cele două crime, nu-i așa? schimbă vorba căpitanul ca să zică ceva.

—Nimeni n-a văzut nimic, răspunse locotenentul Frederiks. Nici măcar numărul unui automobil.

Tocmai atunci Mann își făcu apariția în birou, cu o foaie de hârtie în mână.

—Ai aflat ceva interesant? îl întrebă Jane, curioasă din cale-afară.

—F.B.I.-ul îi cunoaște foarte bine, dar nu s-a atins încă de ei, deoarece sunt doar niște peștișori. Șeful lor se pare că este Astor Molland, patronul localului „Sam's Hof Brau”.

— Ia te uită! se miră Eric. Nu cumva e frate cu

Simon Molland, pe care l-am băgat după gratii în cazul sportivelor ce erau dopate fără știința lor?

—Ba este! preciză Mann.

—Ce pedeapsă a primit tipul? întrebă căpitanul.

—18 ani, răspunse Jane fără să ezite. A făcut deja trei.

—Lucrurile încep să se lege, zise Eric îngândurat. Probabil că Astor Molland a dat ordin să fim uciși pentru a-și răzbuna fratele cazat la „mititica”.

—Și de ce s-a decis să ne lichideze abia acum, după mai bine de trei ani? se miră Jane.

—Habar n-am! răspunse Eric. Poate că până acum n-a avut oameni prea pregătiți, care să fie în stare să ucidă doi detectivi așa de competenți ca noi...

—Nu ține! îl contrazise polițista. Altceva trebuie să fie la mijloc.

—De acord, dar ce?

Cum toată lumea se gândea la câte ceva, în biroul directorului se instalează o liniște apăsătoare. Doar zgomotul orașului mai pătrundea prin ferestrele deschise. Eric aruncă la coș țigara pe care n-o aprinsese, deoarece se afla într-o stare în care nu mai putea fi fumată, însă nu omise să-și scoată alta din pachet.

—De data asta poți s-o aprinzi, se arată West deosebit de binevoitor cu el.

Detectivul mulțumi printr-o înclinare a capului, scăpără bricheta și trase trei fumuri cu sete.

—Nu știu dacă v-am spus, interveni sergentul Mann, dar agenții biroului se află pe urmele lui Astor de mai multă vreme.

—Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă căpitanul.

—Că omul se află în permanență în gardă, așa că nu-și poate permite o prea mare libertate de mișcare. E imposibil să nu fi prins de veste că e supravegheat...

-Și?...

—Și, dacă a ordonat asasinarea colegilor noștri, apoi pe cea a doi dintre distribuitorii săi, înseamnă că se simte împresurat. Ăsta e un punct câștigat de noi, fiindcă poate comite oricând greșeli copilărești.

—Da, cum ar fi să ne trimită pe noi pe lumea cealaltă, îl ironiză Jane cu un zâmbet trist pe față. Mai bine ne ducem peste el, îi demolăm localul și îl băgăm după gratii.

—Sub ce acuzație, dacă nu sunt prea indiscret? o luă partenerul ei peste picior. Că este frate cu deținutul Simon Molland?

Polițista se mulțumi să dea din mână a lehamite în loc să răspundă.

—Dacă aveți nevoie, vă pot face rost de un set de fotografii cu angajatele și angajații lui, mai spuse Mann, după care tăcu mâlc.

—E voie? întrebă o voce din cadrul ușii, în momentul în care își făcu apariția „Specialistul”

în carne și oase.

—Intră, doctore! îl pofti nerăbdător căpitanul West. Ce vești ne aduci?

—Despre cadavre? întrebă acesta pentru a trage de timp și a prelungi suspansul asistenței.

—Nu, ci despre moaștele Sfântului Andrei! zise Eric Black iritat, smulgând legistului un surâs de satisfacție pentru că reușise să-și enerveze colegii.

—În primul rând, pot să vă spun că negrul, prima victimă, se cunoștea foarte bine cu criminalul său. Altfel ar fi reacționat când asasinul s-a urcat în mașina lui, or nu există nici un indiciu în acest sens. Mai pot să vă spun că ucigașul este dreptaci și cu siguranță e profesionist. Nu se află la prima crimă din viața lui, după modul în care i-a secționat carotida. Mai am o serie de alte rezultate ale necropsiei, însă nici unul dintre acestea nu v-ar interesa, așa că trec la cea de-a doua victimă. Alan Crocker tocmai se deda la o felație când cineva, fără îndoială o terță persoană, i-a pus pistolul la tâmplă și a tras de la doi-trei centimetri. Da, glonțul provine din aceeași armă cu care a fost omorât polițistul pe 12-th Ave. Din urmele de salivă prelevate de pe penisul decedatului, am putut stabili cu precizie ADN-ul „lucrătoarei” care-l deservea pe Crocker, însă această semnătură genetică nu se află în baza noastră de date. Așa că am nevoie de încă o probă pentru o eventuală comparație. Cam asta ar fi tot, cel puțin deocamdată.

—Mulțumim, doctore! se arată recunoscător Corky West, cu toate că, de astă dată, nu prea avea de ce. Dacă mai afli ceva care crezi că ne-ar putea fi de folos în anchetă, te rog să mă anunți de urgență!

CAPITOLUL X

—Eric, mergem la „Monica’s” pentru o cafea? își întreabă Jane partenerul după ce ieșiră din biroul căpitanului.

—Haide! Mi s-a făcut cam foame.

După un sfert de oră, patronul cafenelei.

Jimmy H., îi întâmpină la fel de jovial ca de obicei.

—Bine au venit clienții mei favoriți!

—Așa spui la toată lumea? îl întreabă Jane în glumă, răspunzându-i apoi la salut.

—Mi-ar plăcea mie să am numai clienți fideli ca dumneavoastră! Cu ce-ați dori să vă servească?

—Două cafele pentru început și pe urmă niște sandvișuri cu unt de arahide și ton, dădu Eric comanda.

—Altceva de băut?

—Poate câte un whisky Grants’s, da’ mic și cu gheață. Tu ai vreo altă preferință, își întreabă detectivul partenera.

Dar cum aceasta dădu indiferență din umeri, vocea patronului Jimmy H. se auzi din nou:

—S-a făcut! Vă las să stați de vorbă și vă aduc băuturile mai întâi.

—Știi, Eric - începu Jane discuția -, acum când începem să bănuim cam cine ne poartă sâmbetele, nu îmi mai este așa de teamă. La început, faptul că nu știam cu cine ne luptăm îmi dădea fiori de spaimă pe șira spinării, de ce să nu recunosc.

—Nu era cazul să mi-o mai spui. Știu că ești fricoasă încă de mică. Chiar tu mi-ai spus că mama ta te închidea în cămară, pe întuneric, atunci când făceai vreo boroboacă.

—Mincinosule! Nu ți-am spus niciodată așa ceva și nici nu e adevărat.

—Bine, hai să trecem la lucruri mai serioase!

—Cum ar fi?

—Ce avem de făcut de aici înainte. Uite, spre exemplu, eu habar n-am...

—Nici eu, din păcate. De astă dată, intuiția mea feminină m-a lăsat baltă.

Mâncară excelentele sandvișuri în tăcere, apoi își terminară băuturile și plătită nemțește. Mai erau câteva zile până la salariu și nici unul dintre ei nu se afla în bani.

Patronul îi conduse până la ușă cu multiple plecăciuni, rugându-i să mai poftască și altădată în stabilimentul lui.

—Eric, eu mă duc acasă. Ne vedem mâine dimineață? întreabă Jane în drum spre sediul diviziei „Cazuri Speciale”.

—Da, vin să te iau cu mașina.

—La cât?

—La 7.00 a.m. e prea devreme?

—Cred că nu. Te aștept!

—Voi veni negreșit, nu-ți faci griji!

*

—Mergeți dincolo, că avem de discutat! le ordonă Coogan celor două prostituate de îndată ce intrară în apartamentul închiriat la motelul „High Connection”.

Apoi își întrebă partenerul:

—Cum a mers, Al?

—Bine, din punctul meu de vedere, l-am luat beregata cu cuțitul. Numai că Gina asta e cam isterică.

— La fel și Betty. Abia am reușit s-o fac să nu plângă și să-și păstreze calmul, pentru a nu ne întreba vreun polițist de sănătate.

—Ce zici, Greg, n-ar trebui să-l sunăm pe Astor?

—Ba da. Dă-mi telemobilul.

În același timp, Gina și Betty plâneau în surdină, una în brațele celeilalte, în camera alăturată. Parcă nu le venea să creadă că ceea ce pățiseră era adevărat.

—Ăștia doi nu numai că sunt niște criminali nenorociți, însă sunt și sadici pe deasupra își exprimă Betty părerea. Tu știi cum i-a zburat ăluia creierii? Fără să-i tremure vreun mușchi pe față.

—Totuși, tu n-ai avut parte de ce-am avut eu. Să fi văzut cum țâșnea sângele negrului pe parbriz, în vreme ce Alfred îl ținea de păr, ca viața să se scurgă din el cât mai repede... A fost îngrozitor!

—Te înțeleg, draga mea. Te înțeleg foarte bine.

—Betty, eu zic să-l rugăm pe patron să ne ia înapoi la bar. Nu mai pot suporta.

—Și crezi că o să faci față mai bine unui glonte? Draga mea, eu n-am curajul să-l supăr pe domnu Astor. Nu vreau să mor atât de tânără!

—Ai dreptate! Trebuie să înghițim și să răbdăm admise Gina, resemnându-se. N-avem încotro.

—Fir’ar ai dracului de bani! își vărsă Betty năduful, după care se privi atentă în oglindă.

*

Pe drumul spre pușcărie, Jane sună la ofițerul de serviciu.

—Sunt detectiv Héron de la D.P.L.A., divizia „Cazuri Speciale». Domnul director Cooper a venit?

— Încă nu, doamnă, îi răspunse o voce somnoroasă.

—Și când apare de obicei?

—Cam pe la ora nouă.

—Asta nu-i bine deloc, zise polițista nemulțumită. Vă rog să-l sunați acasă ca să vină mai devreme! Vrem să stăm din nou de vorbă cu deținutul Jerry Thompson.

—Am înțeles. Dumneavoastră când ajungeți, cu aproximație?

—Peste vreo 25 de minute.

—După cum văd - vorbi Eric - în dimineața asta ești pusă pe fapte mari.

—Nu pricep ce vrei să spui!

—Simt că ești gata să te iei în gură cu toată lumea și asta îmi place. Tu faci pe dura, iar eu pe împăciuitorul, ne-am înțeles?

—Mai lasă-mă-n pace! Nu mă pot concentra.

—Da, de parcă ai avea și la ce... zise Eric mai mult pentru sine, văzându-și în continuare de condus.

La poarta pușcăriei fură întâmpinați de ofițerul de serviciu, pe care-l identifică după banderola ce o purta pe mâna stângă.

—Domnul director a ajuns? se răsti Jane la el fără nici un motiv.

—Nu doamnă, însă mi-a dat dispoziție să vi-l aduc pe Thompson în birou. A considerat că prezența lui nu este necesară.

—Foarte bine! spuse polițista la fel de pusă pe hartă. Să mergem!

În clipa în care deținutul Thompson își făcu apariția și intră în camera de interogatoriu, Jane îi spuse gardianului:

—Nu-i mai scoate cătușele că poate deveni periculos după cele ce am să-i spun! Dacă ne auzi strigând, intri în încăpere gata de atac, ne-am înțeles?

—Da, doamnă, spuse paznicul, ieșind apoi cu spatele.

Cucoana asta cu năbădăi a dormit azi-noapte ci fața la cearșaf! își zise el, încheind cu o înjurătură specifică profesiei pe care și-o alesese.

Pentru a-și masca nervozitatea, Jerry se îndreptă spre un scaun liber ca să ia loc.

—N-am spus că poți să te așezi! aproape că țipă Jane la el. Ești cumva obosit?

—Nu, doamnă.

—Am bătut atâta drum până la unul ca tine, ca să-ți aducem la cunoștință că prezentarea ta în fața

comisiei pentru eliberarea condiționată de mâine este doar o formalitate, care acum a devenit fără sens pentru tine.

—De ce spuneți asta? se îngălbeni la față Thompson. Doar am făcut tot ceea ce mi-ați cerut!

—Pe cine încerci tu să prostesti, măgarule? nu se mai putu abține polițista, ridicându-se de pe

scaun cu pumnii și dinții strânși.

Bărbatul făcu un pas înapoi, fiind convins că a băgat-o pe mânecă.

—Vă rog să mă credeți că nu știu ce-mi reproșați!

—Mai bine-zis nu știi cât am reușit să aflăm, interveni Eric pentru prima oară. Da' las' că-ți spun eu imediat! Întâi și-ntâi, de pe lista pe care ne-ai băgat-o pe gât, toxicomana nu putea fi luată în calcul, un traficant era deja pe lumea cealaltă, iar alți doi se aflau după gratii, iar tu știai asta foarte bine.

Celorlalți doi care mai rămăseseră în libertate li s-a făcut de petrecanie înainte de a ajunge noi la ei.

—Nu se poate!

—Ba se poate, dar lasă-mă să închei! Problema ta, acum, nu mai este dacă vei mai fi sau nu eliberat condiționat. Treaba asta a căzut în clipa în care ne-ai dat lista aceea care, fără îndoială, ți-a fost dictată de cineva din afară. Când vom pune mâna pe asasini - și vom pune, crede-mă! - tu vei compărea în instanță ca unul dintre cpmplici, motiv pentru care ai să te alegi cu o prelungire frumușică a pedepsei actuale. Pe puțin cinci anișori.

—Dar eu n-am nici un amestec!

—Asta să- le-o spui juraților și să te rogi la Dumnezeu ca ei să te creadă, deși eu știu prea bine că n-o vor face.

— Cum complice? Doar am fost închis...

—Da, însă ai știut cu exactitate că David Standing și Alan Crocker vor fi lichidați și cu toate astea n-ai anunțat poliția. Ba mai mult, ai indus în eroare cu bună știință doi detectivi ai D.P.L.A. Acum e logic și pentru tine ceea ce susțin?

Thompson se clătina pe picioare, văzându-și visele de libertate spulberate. Nici în visele lui cele mai urâte nu se gândise că va păți așa ceva.

Jane puse și ea puțin gaz pe foc:

— Jerry, ai încurcat-o urât de tot! Probabil că Astor Molland te-a sfătuit să ne tragi pe sfoară, dar uite că n-a ținut, băiețuș... Ai sfeclit-o!

—Cum, știți și de Molland? nu se putu abține el să exclame.

—Noi n-am venit aici ca să ne pui tu întrebări! Hai să mergem, Eric! Cu asta nu mai avem ce face.

—Stați puțin! zise Thompson, văzându-l pe detectiv că se ridică. Vă voi spune tot ceea ce doriți să aflați! Am să colaborez cinstit cu dumneavoastră de-acum înainte. Vă jur!

—Ție îți vine să-l crezi, Jane?

—Nu prea.

—Nici mie...

— Întrebați-mă tot ce doriți să aflați și o să vă convingeți! Mai dați-mi o șansa, vă implor!

—Bine, să încercăm. Unde se află cele 99,5 kilograme de cocaină pură care au dispărut în ziua arestării tale?

Jerry lăsă capul în pământ, iar umerii îi căzură a neputință. Nu se așteptase la o asemenea întrebare, fiind convins că îi dusesese pe toți de nas, bineînțeles cu excepția lui Molland.

Ce putea face în asemenea situație? Dacă mințea în continuare, detectiviiăștia norocoși anihilaupână la urmă banda lui Astor, iar el se alegea cu o nouă condamnare. Cel puțin pentru încă 13 ani nu avea să mai vadă soarele în stare de libertate. În caz că le spunea polițiștilor adevărul, mai avea o șansă de scăpare. Le preda stupefiantele ascunse, iar dacă banda era pusă pe butuci, se putea da la fund, trăind liniștit până la adânci bătrâneți. În cele din urmă, răspunse:

—Sunt la mine! Le-am ascuns ca să am un pașaport pentru punerea mea în libertate.

—Oh, dar ai devenit cooperant, amice! nu-i veni lui Jane să creadă că deținutul depusese deja armele. Atunci, ia mai zi, cine ți-a dat lista pe care ne-ai băgat-o pe gât?

—Am fost dus la vorbitor și am fost instruit acolo de două fete care s-au dat drept sora și cumnata mea.

—Asta înseamnă că au primit aprobare din partea directorului, trase concluzia polițista. Le cunoști?

—Da, sunt fetițele lui Astor, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

—Aș mai avea o singură întrebare pentru tine, spuse Eric. Printre locotenenții lui Molland există și doi ucigași profesioniști?

—Toți sunt asasini la nevoie, dar în nici un caz profesioniști. Vreți să știți cine le-a făcut de petrecanie lui Standing și Crocker?

—Cam așa ceva.

—Când avea nevoie de vreo execuție, patronul apela, din câte am putut eu afla, la niște experți din Washington. Mai mult nu vă pot spune pentru că nu sunosc.

—Bine, Jerry. După ce o să intrăm și în posesia cocainei, s-ar putea să începem să te credem. Dricum, înainte de șase luni, comisia de eliberare condiționată nu se mai întrunește, iar tu ai pierdut renul de mâine. Până la viitoarea noastră întâlnire, poate te mai gândești la niște distribuitori de droguri nai importanți și ne dai de știre.

—Adică mă puneți să-mi semnez cu propria nână condamnarea la moarte...

—Nici vorbă! îl contrazise Jane. Noi nu ne ocupăm de regulă cu traficul ilegal de droguri. Vom la lista mai departe, fără să spunem de unde am procurat-o, astfel încât vei fi în afara oricărei bănuieli.

—În regulă, am să mă gândesc.

—Gândește-te bine! îl mai amenință Jane o dată, chemând gardianul pentru a-l escorta pe

Jerry Thompson în celula sa.

—Directorul a sosit?

—Da, se află în biroul lui, răspunse paznicul. Să-l anunț că doriți să-l vedeți?

—Nu e nevoie, îi vom spune personal.

CAPITOLUL XI

—Bună ziua, domnule director! îl salută Eric Biack pe John-Michaeli Cooper, înclinându-se în fața lui mai mult decât ar fi fost necesar.

—Aveți treabă cu mine? se miră șeful penitenciarului că era deranjat.

—Nu, vrem doar să vă punem în temă cu ceea ce vom face, răspunse Jane Heron, al cărei chef de iarăș încă nu se epuizase.

—Și credeți că asta mă privește? întrebă directorul la fel de ostil.

—Da, din moment ce este cariera dumneavoastră în joc...

—Ce vreți să spuneți? deveni Cooper brusc serios.

—Că vă vom reclama Direcției Penitenciarelor și vom cere suspendarea dumneavoastră din funcție. Avem suficiente motive în acest sens.

—Cum ar fi?

—Cum ar fi obstrucționarea unei anchete polițienești, încălcarea unui consemn și colaborarea cu infractori foarte periculoși, răspunse Eric.

—Doar atât? începu bărbatul să râdă nervos.

—Nu. Ar mai fi ceva, interveni Jane. Mai sunteți și complice în două cazuri de crimă cu premeditare.

—Serios? Dar presupun că acuzațiile dumneavoastră se bazează pe ceva concret, nu-i așa?

—Exact! sări polițista în sus. Ți-am spus eu, partenere, că domnul Cooper, cu intuiția sa nemaipomenită, are toate șansele să ajungă ministru sau măcar ministru adjunct...

—Doamnă, vă rog! Până aici! Eu nu v-am ironizat pe dumneavoastră.

—Așa e. În schimb, te-ai purtat ca un măgar cu noi și pe deasupra ai permis unor persoane dubioase să ia legătura cu deținutul Jerry Thompson favorizând premeditarea a două crime, așa cum îți spuneam.

—Ceea ce înseamnă că, dacă te vei alege doar cu destituirea, înseamnă că te poți considera un om norocos, îl sperie Eric.

—Dar noi vom face tot posibilul ca acest lucru să nu se întâmple și să ajungi acolo unde îți e locul ridică Jane glasul. Adică printre cei pe care acum îi păzești.

Și, zicând acestea, polițista îi făcu semn colegului ei și se îndreptară împreună spre ieșire.

Realizând că a băgat-o pe mânecă, Cooper se apropie grăbit de ei și, aproape cu lacrimi în ochi, îi rugă:

—Domnilor polițiști, vă rog să nu mă nenorociți! Am copii de crescut.

—Ce vorbești? se răsti Jane la el. Ai devenit mieluşel? Nu mai faci pe nebunul cu noi?

—Te pomenești, colega, că acum vrea să coopereze!...

—Da, sigur că vreau! Îmi puteţi cere orice şi veţi vedea că nu am să vă mai înşel aşteptările.

—Bine, să zicem că mai avem încredere în tine pentru vreo 30 de secunde, rosti Jane bănuitoare.

Din această clipă, tot ce vei declara va putea fi folosit împotriva ta la un eventual proces, la spune, cui ai permis accesul la Jerry?

—Surorii şi cumnatei lui, respectiv lui Beatrice Thompson şi Sonia Doney.

— Şi cum au reuşit să te convingă?

—Păi..., m-au rugat frumos!...

—Hai să mergem, Eric, că asta continuă să-şi bată joc de noi!

—Nu plecaţi! Staţi puţin! Şi, după ce m-au rugat frumos, au fost foarte drăguţe cu mine, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

— Aşa deci, zâmbi detectivul mai mult pentru sine, în subconştientul său acţionând, pentru moment, solidaritatea masculină. Cu alte cuvinte, le-ai tras-o!

Şi cum directorul răspunse afirmativ printr-o tăcere de mormânt, Eric adăugă:

—Ai făcut-o cu amândouă deodată? A fost bine?

Cum Cooper continua să păstreze liniştea, Jane îl luă din nou în primire:

—Dacă nu vrei să răspunzi la această întrebare...

—... Ba da, răspund! Am făcut-o cu amândouă şi pe urmă le-am lăsat să vorbească cu Thompson cinci minute. Recunosc, dar nu mă distrugeţi, vă implor!

—Oricum va trebui să ne însoţeşti la sediul D.P.L.A.

—Dar nu aveţi nici un mandat de arestare!

—Nu încă, însă te asigur că îl vom obţine, dacă vom avea nevoie, cu mare uşurinţă, chiar şi prin telefon, îl ameninţă Jane. Dar deocamdată nu suntem foarte hotărâţi să procedăm aşa, nu-i aşa, Eric?

—Aşa e, pentru că ne gândim la copiii lui mai mult decât el...

—Şi-atunci de ce să mai merg cu dumneavoastră?

—Ca să-ţi arătăm nişte poze, îl lămurii poliţista, în vreme ce detectivul formă numărul de telefon al lui Mann.

—Amice, ai obţinut setul de fotografii de la F.B.I.?

—Da, sunt la tine pe birou. De ce?

—Am vrea să le arătăm cuiva..

—Sper că n-o să-mi strici tocmai acum plăcerea de a-mi savura berea plătită din banii tăi!

—Dar tu unde eşti?

—Cum unde? La „Monica's”! Doar mi-am terminat treburile pe ziua de azi...

—Bine, ajungem la sediu cam într-o oră. Directorul penitenciarului este nerăbdător să identifice două „fetiţe” din anturajul lui Astor, care l-au vrăjit cu farmecele lor.

—O oră? Atunci mai beau o bere! Sper să nu mă îmbăt dacă voi consuma în total trei... Doar am un cont destul de frumușel deschis la tine...

*

—Ele sunt! Nu am nici cel mai mic dubiu în acest sens!

John-Michael Cooper, directorul pușcăriei, le recunosc fără nici o greutate pe cele două „rude” ale lui Jerry la câteva minute după ce pășise în incinta diviziei „Cazuri Speciale”.

Jane Heron întoarse fotografiile și citi cu voce tare:

—Gina Edwards și Betty Hamei. Două păsări de noapte foarte apetisante, n-am ce spune...

—Directore, poți să pleci! hotărî detectivul Black să-l pună în libertate pe omul ce pare că îmbătrânise, în ultimele două ore, cu zece ani. Deocamdată nu mai avem nevoie de tine...

—... Dar dacă ne-ai mințit cât de puțin, să știi că dracu’-i al tău! încercă Jane să se facă înțeleasă cât mai bine.

—Nu v-am mințit! Vă dau cuvântul meu de onoare! Și sunt oricând la dispoziția dumneavoastră cu orice mi-ați cere. Numai să nu mă nenorociți! repetă el aceeași placă, retrăgându-se cu spatele spre ieșire.

Îndată ce gardianul-șef părăsi încăperea, cei doi detectivi izbucniră în râs și se felicitară reciproc pentru succesul reputat.

—Cred că este primul pas ceva mai important pe care am reușit să-l facem până acum, nu-i așa, Eric?

—Ai dreptate, însă pe mine mă încearcă unele remușcări. Îți dai seama că ne-am jucat cu nervii unui om în esență nevinovat?

—Nevinovat pe dracu’! nu se putu abține Jane. Ai uitat cum s-a purtat cu noi? în plus, dacă nu lăsa pe nimeni să ia legătura cu Jerry, doi oameni ar fi fost încă în viață.

—Doi traficanți, vrei să spui!

—Doi traficanți, e adevărat, da’ totuși oameni...

Fără ca detectivii să prindă de veste, căpitanul asistase la întreaga lor bucurie, abținându-se să intervină. Așa se face că înțelese succesul înregistrat de subordonații lui și le ceru lămuriri suplimentare.

—În concluzie?...

—Jerry Thompson va colabora cu noi în totalitate, iar directorul este martor că două dintre angajatele lui Astor Molland i-au dictat deținutului lista pe care ne-a băgat-o pe gât, vorbi Eric.

—Și ce înțelegeți prin colaborarea pușcăriașului? vru să știe șeful.

—Ne va spune unde a ascuns restul de 99,5 kilograme de cocaină pură care n-a fost descoperit

de poliție cu ocazia arestării și a procesului lui și ne va mai întocmi o listă cu traficanți - de astă dată reală -, în frunte cu Astor Molland. Nu de alta, însă ar fi păcat ca frățiorul mafiotului să se bucure de unul singur de „concediul” acordat de statul California, în vreme ce el se confruntă cu tot felul de probleme în libertate...

—Până aici sună bine, aprecie West, dar despre asasinii care au vrut să vă facă îngerași ce știți?

— Nimic, deocamdată, răspunse Jane. Însă cu siguranță vom ști mai multe după ce îl umflăm pe Astor. După câteva secunde de gândire, căpitanul își exprimă reținerea privind încătușarea patronului* localului „Sam’s Hof Brau”:

— În sensul acesta, eu cred că trebuie să mai reflectăm. Nu vă pripiti, fiindcă ar fi păcat ca totul să se năruie înainte de a începe cu adevărat.

Detectivii rămaseră pe gânduri după această ultimă frază a boss-ului, cu toate, că niciunul nu era dispus să-i dea dreptate lui West.

Totuși, bătrânul lup știa el ce știa...

CAPITOLUL XII

—Hello, boss! Am îndeplinit misiunea pe care ne-ați ordonat-o, rosti Gregory Coogan în microfonul telemobilului.

—Ceva complicații? îl întrebă Astor Molland.

—Absolut nici una. Totul a decurs cât se poate de normal și în liniște.

—Bine, ne vedem diseară la local! Aduceți și fetele cu voi, căci mi s-a făcut dor de ele!

—Am înțeles, șefu"! Pe diseară!

—Ce-a zis? îl întrebă Alfred Gassman curios.

—Nimic. Părea destul de mulțumit. Ne așteaptă diseară la bar.

—Și, până atunci, ce dracu' facem? Le-o mai tragem de câteva ori târfelor?

—Eu nu cred că ar fi o idee prea bună, Al. Patronul a zis să le luăm cu noi, că i s-a făcut dor de ele. Poate vrea să le-o tragă și, în acest caz, ar fi păcat să i le ducem obosite.

—Ai dreptate! N-are nici un rost să ne punem rău cu boss-ul pentru două fufe. Mai ales că trebuie să ne dea și niște verzișori, nu-i așa?

Coogan nu se mai obosi să-i răspundă partenerului său, rezumându-se doar la a-l aproba printr-o mișcare a capului.

—Greg, eu m-aș duce să beau o cafea. Vii și tu?

—N-am chef. O să mă întind puțin. Mă simt cam obosit.

—O.K., cum vrei tu. Mă întorc în maximum o oră.

Coogan se întinse în pat pe spate, cu mâinile sub cap. Fără să vrea, începu să se gândească la ceea ce le va face Astor diseară celor două fete ale lui.

Cu un sex oral nu le voi obosi prea tare! își spuse el în gând, iar peste puțin timp simți cum se excita și le strigă pe Betty și Gina:

—Hei, frumoaselor, ia veniți puțin aici!

Cele două își făcură îndată apariția, având frica întipărită pe fețe. Oare ce le mai aștepta? se întreba fiecare dintre ele.

—Suiți-vă și voi în pat! le ceru bărbatul, la să văd cum știți să vă iubiți! Asta mă excită foarte mult, le asigură el, de parcă fetele s-ar fi temut că era impotent.

Betty își scoase bluza, rămânând numai în sutien, își îmbrățișă partenera, după care începu s-o dezbrace. Când aceasta din urmă rămase în pielea goală de la talie în sus, amândouă prinseră a-și alinta sfârcurile cu limba, spre satisfacția banditului, care își scosese și el monstruosul membru afară.

Privind la organul lui ce își modifica dimensiunile de la o secundă la alta, fetele începură să se îngrozească cu gândul la ceea ce le aștepta.

Coogan își masa mădularul alene cu o mână, iar cu cealaltă o mângâia pe Gina pe spatele

gol. Atingerea ei îl încânta în mod deosebit, dar nici Betty nu era de lepădat, așa că o mângâie și pe ea, desfăcându-i până la urmă sutienul. Prostituata îl dezbracă docilă și așteptă să vadă ce mai dorea bestia care se afla alături de ele în pat.

— Veniți mai aproape! le ceru bărbatul. Una pe o parte, una pe cealaltă.

Fetele se executară fără să crâcnească, iar el le prinse pe amândouă de ceafă, aplecându-le spre sexul său, aflat în stare de erecție.

Poate scăpăm doar cu o felație! îndrăzni Gina să spere în gând și se apucă foarte conștiincioasă de treabă. Același lucru făcu și Betty.

În acest timp, Coogan le ajută să se dezbrace de tot, pentru a le putea mângâia fesele bine formate.

Simțind, totuși, că erau destul de crispatе, le dădu asigurarea de care ele aveau atâta nevoie:

—Nu vă speriați, că azi mă mulțumesc doar cu o felație în duo! Diseară vom merge la Astor și voi ne veți însoți. Cred că vrea și el să vi-o tragă, iar din această pricină m-am gândit să vă menajez. Ar fi păcat să fiți prea obosite și să nu vă puteți cinsti binefăcătorul cum se cuvine, nu-i așa? adăugă el, izbucnind în râs de unul singur.

—Da, domnule, cum spuneți dumneavoastră! îl aprobă Gina, care încă resimțea durerile provocate de monstrul ce acum se afla țeapăn în fața ochilor ei.

Betty îl adulmeca cu limba, de sus până jos, iar partenera ei se postase undeva între picioarele lui, lingând boașele ca de taur ale lui Coogan. La un moment dat, îl privi pe bărbat și constată că era foarte roșu la față. De asemenea, organul lui se învinețise de excitare și pulsa la intervale regulate.

Nu mai are mult, bestia! își zise Betty, cuprinzându-l cu buzele și începând să execute rapid mișcări oscilatorii în sus și în jos. Când simți că maxilarele îi înțepeniseră din cauza efortului depus, abandonă monstruosul sex și începu să-și sărute prietena pe corp, lăsându-i acesteia să înțeleagă că era rândul ei la „aparat”.

Gina nu protestă nici măcar printr-un mic gest, primindu-l pe bandit fără mofturi. Și pentru ea era destul de clar că bărbatul nu va mai rezista mult timp.

—Așa, frumoaso! la-o toată! se auzi vocea lui, deformată din pricina încordării.

Apoi o prinse de ceafă, împingând-o cât mai ..adânc în el, și îi ordonă lui Betty:

—Dă-mi sânii ca să ți-i mănânc!

Fata se postă deasupra lui și Coogan începu s-o muște de sfârcuri, cuprins de o mare desfătare. Apăsările lui în ceafa Ginei deveneau din ce în ce mai hotărâte. De asemenea, zvâcnea tot mai puternic din șolduri, de parcă ar fi făcut sex cu cavitatea bucală a fetei, și nu doar o simplă felație.

Prostituata simțea cum se îneca din pricina apăsărilor lui și îi venea greață la fiecare două secunde. Dar icnetele pe care ea le scotea îl excitau și mai tare pe bandit. Cât despre șansa de a o înghiți mai puțin, nici nu încăpea vorbă. Coogan era prea hotărât și prea excitat pentru a înțelege că

fata risca să se sufoce în curând.

Din nefericire pentru ea, nici Betty n-o ducea mai bine. Sfârcurile o dureau din cauza mușcăturilor lui nedelicate, însă nu îndrăznea să zică nici pâs. La rândul ei, îl mângâia pe piept, iar în cele din urmă îl ciupi de sfârcuri, în speranța că asta îi va mai potoli aplombul și o va mușca mai ușor.

—Acum vreau sa vă văd pe amândouă între picioarele mele! le ceru el imperativ.

Prostituatele începură să-l lingă simultan, reușind în cele din urmă să-l vadă dând ochii peste cap și ejaculând la întâmplare. Scăpaseră de supliciu, iar acesta era un motiv de mare bucurie pentru ele.

Ce mai contează că ne-a murdărit cu sămânța lui! își zise Betty. Bine că s-a terminat! O să facem un duș împreună și o să ne spălăm una pe cealaltă.

Iar sub duș, cine știe?... Poate vom găsi puțin timp și pentru noi...

*

—Domnule căpitan, avem nevoie de un mandat pentru scoaterea lui Thompson din pușcărie, îl acostă Eric pe West, când acesta din urmă își părăsi bârlogul pentru a vedea ce mai făceau subordonații săi.

—Bine, voi vorbi cu directorul departamentului, însă aveți grijă de el ca de ochii din cap. Nu te duci numai cu detectiv Heron. Îl iei și pe locotenentul Frederiks cu tine.

—Vă e frică să nu ne scape?

—Nu. Să nu fie împușcat. Crezi că această variantă nu e posibilă?

—Și da, și nu. Da, pentru că Astor Molland e clar că vrea să scape de el. Nu, fiindcă are nevoie de cocaina pură pe care Thompson a ascuns-o pentru a avea garanția că va ieși teafăr din pușcărie.

—Ai dreptate! Dar prudența n-are la ce să ne strice, nu-i așa?

—Nu, bineînțeles! îi dădu detectivul dreptate.

Lui Eric îi cam pierise cheful de glume în ultima vreme, așa că nu-și mai tachină superiorul.

Până când va obține boss-ul aprobarea de la directorul Larry Tillman - își zise el - n-ar fi rău să-i fac o vizită de curtoazie lui Butch. Oricum, plimbărica împreună cu Jerry va avea loc abia mâine dimineață.

Așa că îi lăsă un bilet lui Jane în legătura cu noua lor misiune și coborî spre Laboratorul criminalistic, pentru a-și mai omorî timpul.

*

—Te salut, prietene! făcu Black pe jovialul, prevenindu-l de departe pe „Specialist” în legătură

cu prezența lui.

—Bine faci! Dacă ai venit să miroși ceva cadavre proaspete sau să inspectezi intestine intrate în putrefacție, te anunț că nu ți-ai ales momentul potrivit.

—Nu fi sadic, colega! Am venit cu gânduri de pace, ce naiba!...

—În acest caz, ar fi mai bine să pleci înainte de a declanșa vreun război cu lipsa ta de tact recunoscută!

—Ești nedrept cu mine! #

—Atunci spune-mi cinstit de ce ai venit și poate că îmi deschid din nou ambasada pe strada ta!

—Știi, Butch, habar n-am cum să continui ancheta asta pentru a da de cei doi asasini plătiți care au vrut să ne arunce în bezna lui Thanatos. Măine pun mâna pe 99,5 kilograme de cocaină pură și, cu puțin noroc, îl pot înfunda pe Astor Molland pentru câțiva ani. Darde ucigași tot n-am cum să dau, atâta vreme cât mafiotul nu va fi dispus să recunoască.

—Și nu va fi în veci, cred că-ți dai seama!

—Așa e, Butch! De-aia am venit să stau de vorbă cu tine. Poate că îmi dai vreun sfat util.

—Știam eu că ai un scop bine definit, dacă al catadicsit să cobori în catacombele peste care guvernez!

—Nu fi răutăcios! Acum chiar că mă aflu într-o situație foarte delicată.

—Poate că așa e, însă, sincer să fiu, nu văd cu ce te-aș putea ajuta, admitând că aș face asta, văzându-te cum mă implori în genunchi...

—De exemplu, ai putea să-mi vorbești mai pe larg despre urmele găsite pe cadavrele celor doi traficanți. Poate că, după modul de operare, îmi amintesc ceva interesant.

—Nu cred că vei reuși. Știi doar că eu mă ocup și cu studiul comparat al asasinatelor și al deceselor dubioase din ultimii zece ani. Dacă exista vreo asemănare, o descopeream până acum.

În acel moment sună telemobilul lui Eric.

—Unde ești? îl întreabă Jane Heran. N-am lipsit nici măcar o jumătate de oră, iar tu ai și dispărut din birou, după cum m-a informat feblețea ta, Melanie.

—N-am plecat prea departe. Sunt la subsol cu Butch. Mi-a promis că îmi va mai povesti câte ceva despre modul în care au fost omorâți cei doi traficanți.

—Minte! țipă „Specialistul” ca să fie auzit de polițistă. Nu i-am promis nimic!

—Ha, ha, ha! râse Jane. L-am auzit. E dat dracului doctorul ăsta, nu-i așa?

—Că bine zici!

—Dacă nu mai avem nici o treabă pe ziua de azi, eu aș pleca acasă. Te deranjează?

—Dacă ți-ai găsit vreun amant de ultimă oră, nu.

—Iarăși ești imposibil... obsedatule! se arătă ea iritată. Numai la sex îți stă mintea aia bolnavă!

—Lasă asta! Măine dimineață mergem la pușcărie să-l luăm pe Jerry și să punem mâna pe cocaina pe care a ascuns-o înainte de a fi arestat. Directorul Tillman ne face rost de un mandat.

—O.K., atunci pe mâine la 7.30! E bine?

—Stai puțin, că n-am terminat! West a insistat să-l luăm și pe Frederiks cu noi, pentru mai multă siguranță. Îi dai tu un telefon ca să-l anunți?

—Da. Altceva?

—Nimic, ne vedem mâine!

—Știi că nu suport minciuna, nu? îl apostrofă legistul, deranjat de ceea ce spusese Eric partenerei lui.

—Dacă nu știam, n-aș fi mințit, îl tachină detectivul, dar când observă căutătura fioroasă a doctorului, îi adresează acestuia un surâs angelic. Sunt gata să te ascult cu cea mai mare atenție și nu trebuie să-mi mai amintești că nu-ți place să fii întrerupt. Știu asta!

—Bine. Atunci ascultă-mă! Să discutăm mai întâi despre victima David Standing, al cărei gât a fost tăiat cu un cuțit foarte bine ascuțit. De unde știu că arma era bine ascuțită? După urma foarte netedă a marginilor plăgii, care este mai mult lungă decât adâncă, la fel ca în marea majoritate a cazurilor de acest gen. Sfârșitul letal al celui căruia i-a fost secționată carotida a intervenit după două-trei minute, dar cu siguranță că omul a leșinat înainte să moară, din cauza pierderii masive de sânge. Negrul a pierdut circa doi-trei litri de sânge înainte sau concomitent cu decesul său și s-a asfixiat, din cauza pătrunderii sângelui în căile respiratorii. Mi-am dat seama de asta datorită următoarelor semne: pielea era foarte palidă, la fel ca și mucoasele, iar cavitățile cordului erau golite de sânge, aidoma venelor, ce nu sunt vizibile cu ochiul liber. Crima a fost executată, așa cum v-am spus tuturor, de cineva aflat în spatele victimei, iar aceasta nu era culcată, după cum indică locul în care s-a scurs sângele, adică pe piept. Ai înțeles ceva până aici?

—Totul! răspunse Eric cu sinceritate. Continuă!

—Acum îți voi vorbi despre moartea lui Alan Crocker. Focul a fost executat de la câțiva milimetri distanță, dintr-un unghi de aproximativ 90 de grade, la ieșire lăsând urme în formă de cruce. Majoritatea granulelor de pulbere nearsă a traversat oricifiul, la fel ca gazele și fumul. După poziția în care a fost găsit cadavrul, e clar că victima se afla în picioare în momentul când a fost suprimată.

—Deci, se exclude posibilitatea ca fata care îl „lucra” să fie criminala.

—Exact. Nu avea cum să stea în genunchi sau pe vine pentru a-și face treaba și, în același timp, să se întindă și să-i pună victimei pistolul la tâmplă. Bașca faptul că acel Colt Government nu e nici pe departe o armă pentru femei. Este clar că ea n-a fost decât complice la săvârșirea omorului. În rest, nu știu ce ți-aș mai putea spune.

—Mă mulțumesc cu atât, Butch. N-am aflat eu noutăți, însă lucrurile îmi sunt acum mai clare în minte. În concluzie, trebuie să caut femeia!

—Mă mir că mi-ai putut înțelege explicațiile! Dacă nu mai ai treabă cu mine...

CAPITOLUL XIII

Ce risc îmi asum dacă dau o raită în barul lui Astor? se întrebă Eric când seara se lăsase deja peste L.A. În situația în care acesta ar atenta la viața mea în propriul său bârlog, s-ar expune unor riscuri inutile. Ba mai mult, cred că a renunțat, deocamdată, să asiste la funerariile mele și ale lui Jane, din moment ce nimeni nu ne-a mai derajat în ultimele zile. Probabil că ordinea priorităților lui s-a schimbat, iar uciderea noastră a trecut pe un plan secundar. Am să-i dau un telefon căpitanului pentru a-i aduce la cunoștință ce am de gând să fac, iar dacă nu ies teafăr de acolo într-o oră, poate interveni cu operativitate, demolând totul și arestându-l pe Astor. Bun plan! se încurajă politistul, deși nu era foarte convins de asta.

*

—S-a întunecat, Greg. Putem merge la bar.

—Da? la vezi ce fac alea dincolo!

După un minut, Alfred Gassman îl informă:

—Se dichisesc de plecare. Ai zis să nu ne mai atingem de ele pentru moment, nu-i așa?

—Uitasei?

—Nu, dar voiam să fiu sigur că nu te-ai răzgândit.

—Acuma ești. Cheamă-le și să mergem!

Peste 30 de minute, cele două cupluri își făceau apariția în localul „Sam's Hof Brau” al lui Astor Molland. Barul era pe jumătate gol, dar asta nu-l deranja defel pe patron. Doar nu din vânzarea băuturilor aștepta el să se îmbogățească. Traficul cu stupefiante era afacerea bănoasă care-i asigura un trai de milionar.

—Benson, spune-i șefului că am ajuns! i se adresă Coogan unui locotenent al patronului pe un ton autoritar.

Peste câteva minute, boss-ul își făcu apariția tot numai un zâmbet.

—Mă bucur să vă revăd! îi salută Astor pe toți patru cu sinceritate. Cum v-ați descurcat?

—Destul de bine, dacă avem în vedere faptul că abia ne-am cunoscut, răspunse Gassman.

—Fetelor, stați puțin la bar până vorbesc ceva cu băieții și pe urmă ne întâlnim numai noi trei, bine?

—Da, șefu', răspunseră Betty și Gina în cor.

Ajunși în spațiosul său birou, patronul înmână fiecăruia dintre ei câte un plic, felicitându-i în același timp.

—Dacă stau bine și mă gândesc, acum nu-mi mai pare rău că ați ratat împușcarea detectivilor.

Cred că situația ar fi fost mult mai complicată dacă întreg D.P.L.A. ar fi fost pe urmele noastre. Fetele mele au participat și ele la execuții?

— Da.

—Și cum s-au comportat?

—Bine, până la un anumit punct. Adică până în clipa în care i-am trimis pe ăia în cer. Atunci au început să fie isterice și abia le-am putut stăpâni.

—Este de înțeles reacția lor. N-au mai participat până acum la asemenea operațiuni și nu sunt obișnuite. Trebuie să fiți îngăduitori!

—Dar noi nu ne-am plâns de ele, șefu'. V-am spus exact cum au decurs lucrurile.

— În regulă Acum aș vrea să mă distrez și eu puțin, dacă nu sunteți geloși, glumi Astor. Vreți să le spuneți voi să urce? Până termin, beți ceva la bar. Fac cinste!

Coogan și Gassman coborâra în local și le expediară pe fete la patron. Apoi se așezară la o masă mai retrasă dar destul de aproape de intrare, și cerură whisky Jim Beam cu gheață. Cum nu mai aveau nimic de lucru în acea zi, puteau risca să se îmbete pe banii șefului.

—Ce mai fac fetele mele favorite? le întrebă Astor, apropiindu-se de ele. Cum Gina se afla cu un pas înaintea prietenei sale, bărbatul mângâie părul acesteia, după care mâna lui coborî spre gâtul ei, pentru ca apoi să se oprescă pe un sân.

—Destul de bine, șefu', gânguri fata, trăgându-și umerii în spate și oferindu-și întregul piept. Dar dumneavoastră?

—Uite, mi s-a făcut dor de voi! Ce-ar fi să ne distrăm puțin?

—Cu plăcere, boss! răspunseră amândouă, împingându-l spre confortabila canapea în formă de „L” ce ocupa un colț întreg al încăperii.

Se așezară în tăcere, iar mâinile lor experte începură să-l mângâie pe bărbatul care începea să se simtă din ce în ce mai bine.

—Aveți vreo preferință anume?

—Da, m-am gândit că mi-ar plăcea să vă violez în seara asta. Ce ziceți?

—Excelent! aprecie Betty, prefăcându-se încântată de această idee.

—O.K.! Din acest moment și până când ne terminăm treaba îmi puteți spune pe nume și vă dau voie, ba chiar vă rog, să-mi vorbiți murdar. S-a făcut? întrebă el, insinuându-și o mână sub tricoul Ginei.

—la mâna de pe mine, măgarule! izbucni aceasta, intrând imediat în rolul ce-i fusese atribuit. Nu te-am crezut atât de nesimțit!

Astor scoase mâna din pieptul ei, dar nu pentru a o abandona, ci pentru a i-o vârî sub minuscula fustă pe care o purta. Simți pânțele fetei cum începea să se onduleze sub palma lui, iar acest lucru îl umplu de încântare.

—Ți-am spus să iei mâna de pe mine! Ce, vrei să mă violezi? aproape că strigă Gina, dar în același timp îl descheie, ca din întâmplare, la șliț.

El își dădu pantalonii jos, apoi chiloții și își desfăcu nasturii cămășii.

La vederea sexului lui, cu toate că îi cunoșteau fiecare venă, fetele respirară ușurate. Amintirea groaznicului membru al lui Gregory Coogan le era încă prea proaspătă în minte. Cât despre urmele lăsate pe trupurile lor de incursiunile sexuale ale acestuia, mai bine nu-și aminteau deloc...

Astor trase în jos chiloții Ginei, îi introduse două degete în sex, după care o prinse cu mâna liberă de ceafă, îndreptând-o spre mădularul său semierect.

—Nu mă obliga să fac asta, scârbă! N-am făcut-o în viața mea! protestă fata, dar deschise gura mare și se năpusti pofticioasă asupra prăzii.

Cu mișcări bine studiate de felină, Betty se dezbrăcase de una singură, iar când rămase goală-goluță își justifică pornirea:

—E atât de cald aici!...

—la vino ii tu mai aproape, îi ceru Astor.

Și, cum o văzu că făcea pe mironosița, codindu-se, adăugă:

—Vino, că nu-ți fac nimic!

Ea se apropie și își prezentă sânii pentru inspecție în fața gurii lui.

Acest gest fu suficient pentru patron, care nu mai așteptă altă invitație, repezindu-se cu dinții în ei și mușcându-i destul de delicat în comparație cu elanul pe care și-l luase. În vreme ce capul Ginei se mișca ritmic în sus și în jos, Astor o pătrunse pe Betty cu un deget, alintându-i sexul pentru a-l trezi la viață.

—N'esimțitule, ia mâna de acolo, nu ți-e rușine! protestă fata palid, împingându-se însă din ce în ce mai mult în mâna și în gura lui.

Jocul începuse s-o pasioneze din ce în ce mai mult pe Betty, deși nu interpreta acest rol pentru prima oară în viață. Dădu ochii peste cap ca o somnambulă și, cu gura întredeschisă, o îndepărtă pe Gina pentru a-i lua locul. Astor o îndrumă pe aceasta din urmă să se urce cu genunchii pe canapea, cu fața la spătar, și se ridică încet în picioare. Betty îi însoți mișcările, fără să dea drumul organului, și bărbatul o lăsă să se mai distreze puțin, mângâind crupa tânără a Ginei și sânii ei provocatori.

El îi inspectă intimitatea, iar ea se răsti:

—Dacă mă violezi, te voi reclama la poliție! Să nu faci asta!

Semnalul fu receptat de Astor exact așa cum trebuia. Își recuperează mădularul și, dintr-o singură mișcare, penetră sexul din fața lui, ce i se oferea fără falsă pudoare.

—Ah, ticălosule! De ce-mi faci asta? scânci Gina, începând să se unduiască și să-și apese pubisul cu o mână.

Mișcările lui erau bine controlate și se vedea că n-o întâlnea pe fată pentru întâia oară în viață.

Simțindu-se frustrată, Betty se lăsă pe covor, postându-se cu capul sub organele sexuale ale celor doi, aflate în plină acțiune.

—Ce-i faci prietenei mele, bestie! zise ea pe un ton care nu semăna deloc a reproș și începu să-l înțepe cu două unghii sub scrot, provocându-i o mare plăcere.

Din acest motiv, mișcările individului deveniră mai rapide și mai profunde, iar Gina începu să țipe ușurel:

—Oh, jigodie, mai încet, că mă doare!

Rezultatul rugăminții ei fu exact opusul celui scontat. Astor amplifică forța loviturilor, concomitent cu masarea mai fermă a sânilor. La un moment dat, fata mimă orgasmul, iar Betty își părăsi postul de observație, doptând o poziție asemănătoare cu a colegei ei.

—Stai, păpușă, că acum îți vine rândul și ție! vorbi bărbatul, încântat de spectacolul la care participa în calitate de june-prim.

—Să nu îndrăznești să mi-o tragi și mie, căci am să te ucid! răspunse fata rămasă în așteptare, dar își mișcă șoldurile lasciv, trăgând cu ambele mâini de propriile fese pentru a și le depărta.

Cum Gina devenise din ce în ce mai moale, chipurile în urma orgasmului trăit, Astor îi abandonă sexul și se repezi la Betty, care atât aștepta. Mult mai grăbită decât partenera ei, aceasta impuse de la început un ritm drăcesc, dezlănțuindu-se aproape isteric și rostind amenințări la adresa lui:

—Am să te distrug dacă mă violezi, mitocanule! Ai să vezi ce-ai să pățești de la mine! Am să-ți scot ochii! Vei regreta clipa în care m-ai penetrat, scârbă ce ești!

Lui îi plăceau din ce în ce mai mult frazele pe care le auzea, închipuindu-și că, deși protesta vehement împotriva violului, Betty nu se mai sătura de agresivitatea cu care era posedată.

Gina, postată în spatele lui, îi masa ceafa și umerii, împungându-l din când în când cu sfârcurile ei întărite. Momentul multasteptat nu avea să mai întârzie mult.

—Dă-mi drumul, țipă Betty, împingându-se și mai tare înapoi. Nu mai pot suporta!

Astor deveni atât de rapid, încât abia mai putea respira, iar în cele din urmă explodează cu o mare satisfacție, gemând de plăcere, cu maxilarele încheștate, în sfârșit, renunță să mai împingă, unduindu-se o dată cu Betty, dar și cu Gina, care i se lipise de spate și îl săruta pe gât. Apoi se extrase cu blândețe din sexul fetei și își dădu drumul să cadă pe canapea.

—Vedeți că sunt niște prosoape în al treilea sertar al biroului! le zise el, încercând să-și recapete suflul.

Orice s-ar spune - gândiră fetele la unison - șefu' este un domn, nu o brută precum asasinii cu care suntem obligate să lucrăm împotriva voinței noastre!

După ce fu curățat, bărbatul se îmbracă și le oferă angajatelor lui câte un plic.

—Aveți aici câte un supliment pentru eforturile pe care le-ați despus în interesul meu. Mă

refer în special la faptul că v-ați comportat cum se cuvine ca „soții” ale lui Coogan și Gassman.

—Mulțumim, domnule! răspunse Gina pentru amândouă. Dar ce avem de făcut în continuare? Trebuie să ne întoarcem cu ei?

—De ce îmi pui această întrebare?

—Fiindcă eu cel puțin n-aș fi prea încântată să mai trec prin ce-am trecut. Desigur, dacă dumneavoastră considerați că acest lucru este posibil, adăugă ea îngrijorată ca nu cumva patronul să se supere.

—Deocamdată, va trebui să continuați piesa în care ați fost distribuite. Dar n-am să uit obiecțiile tale, Gina!

Fata își lăsă ochii în pământ, neștiind ce să creadă. Ultimele vorbe ale lui Astor puteau însemna orice. Ori o amenințare ori o promisiunea.

CAPITOLUL XIV

Detectivul Eric Black intră în barul „Sam's Hof Brau” de parcă ar fi fost un obișnuit al localului. Se cocoță pe un scaun înalt de la bar și ceru un Ballantine's sec, după care își aprinse un Camei fără filtru.

În clipa în care îl zăriră, cei doi asasini se ridicară de la masă și ieșiră în stradă.

—Crezi că scârba asta de copoi a venit să ne înhațe?

—N-am nici cea mai mică idee, răspunse Alfred Gassman.

—Hai să intrăm pe ușa din spate și să-l anunțăm pe Astor! Eu am impresia că după el a venit, nu după noi. N-avea de unde să bănuiască unde ne aflăm.

După mai puțin de zece minute, timp în care ocoliră clădirea, cei doi îl anunțau pe Benson, care păzea accesul la patron:

—Spune-i boss-ului că vrem să-l vedem urgent.

—Îmi pare rău, însă acum nu-l pot deranja. E cu fetele voastre, înțelegeți?

—Și tu înțelegi că în local a intrat un copoi de la „Cazuri Speciale”, sau trebuie să-ți dăm în scris?

—Atunci așteptați aici! Am să-l anunț, zise malacul, pus în dificultate.

Aproape imediat, bodyguardul le făcu semn să intre și Astor îi întrebă îngrijorat:

—Ce s-a întâmplat?

—Eric Black, detectivul pe care trebuia să-l lichidăm, se află la bar, zise Coogan. Nu cred că a venit să se distreze.

—Și de ce v-ați speriat așa? Ce, vă cunoaște?

—N-ar fi exclus. Greg s-a ciocnit de el în urmă cu ceva timp, când se afla în L.A. pentru o anchetă.

—De ce nu mi-ați spus asta până acum?

—Nu mi s-a părut foarte important, șefu', încercă Coogan să-l tempereze.

—Dacă ai uitat cumva, îți reamintesc că nu te plătesc pentru a gândi, ci pentru a executa ordinele pe care ți le dau. Acum, gata cu vorbăria! Fetelor, coborâți la bar și vedeți cunrputeți să-i intrați pe sub piele. Nu-i refuzați absolut nimic dacă poștește la voi, ne-am înțeles?

În loc de răspuns, ele dădură din cap și părăsiră încăperea, mișcându-și fesele provocator.

—Și noi ce facem?

—V-a văzut urcând la minș?

—Nu, am ieșit prin față și am ocolit strada. În mod cert nu ne-a observat.

—Atunci plecați direct la motel. Fetele rămân astăzi la dispoziția mea. Cât timp mai puteți rămâne în L.A.?

—Vreo trei, maximum patru zile.

—Perfect. Până atunci voi lua o decizie definitivă.

*

—Bună seara, domnule! i se adresa Betty lui Eric, cu o privire care-l mânca din ochi. Sunteți pentru prima oară la noi, dacă nu mă-nșel.

—E adevărat. N-am mai fost aici până acum..

— În acest caz, primul pahar e gratuit pentru dumneavoastră. Charles, îl treci în contul patronului, îi zise ea barmanului, iar acesta aprobă din cap fără un cuvânt.

—Vă place ambianța, domnule...?

—... Black este numele meu. Da, destul de mult. E nostim aici.

—Cred că nici noi nu vă displăcem, răsă Gina, încercând să facă o glumă, care însă nu prea îi reușise.

—Răspunsul meu nu poate fi decât afirmativ, domnișoară!

—Atunci vă stăm la dispoziție, domnule, îl provocă Betty.

—Poate altădată, mai apucă Eric să spună înainte de apariția patronului.

—Am plăcerea să vă salut, detectiv Black! îi zise acesta, făcând pe amfitrionul.

—Și eu la fel, domnule Astor Molland, răspunse polițistul, plăcut surprins că interlocutorul său nu încerca să se ascundă după degete. Deși stăm de vorbă pentru prima oară, nu s-ar spune că nu ne cunoaștem, nu-i așa?

— Întocmai. Și, cu această ocazie, vreau să vă comunic ceva înainte de a ne continua discuția. Să știți că nu vă port nici un fel de ranchiună - dumneavoastră și partenerei dumneavoastră - pentru faptul că l-ați băgat la zdup pe fratele meu. V-ați făcut datoria, iar el a greșit, asta e clar.

Aster n-a mai precizat în ce moment a greșit fratele său: atunci când s-a desconspirat și a fost prins ori atunci când s-a apucat de afaceri ilegale, ocupându-se cu droguri și dopând sportivele pentru a obține performanțe în mod artificial.

—Asta nu poate decât să ne bucure, domnule Astor! Pot să vă spun așa?

—Firește!

—Mă bucur că nu ne purtați ranchiună. Dacă eram afacerist în loc de copoi, poate că relațiile dintre noi ar fi fost mult mai bune, dar așa...

—Aici vă contrazic, asigurându-vă că și în aceste condiții ne putem înțelege perfect.

—Asta rămâne de văzut.

—Așa e. În orice caz, eu vă urez distracție plăcută în continuare în compania acestor două superbe fete.

—Mulțumesc! Domnișoarelor, n-ați vrea să ne mutăm la o masă?

— Cum să nu, dar v-am ruga să ne spuneți pe nume! Eu sunt Betty, iar ea e Gina.

— Încântat! Îmi puteți spune Eric.

Se aflau la al patrulea pahar și detectivul își dădu seama că ele nu consumau alcool, altfel s-ar fi amețit cât de cât. Discuția continua în aceeași notă lipsită de culoare, cu singura excepție că fetele deveniseră mult mai familiare cu el și îi făceau avansuri fără prejudecăți, cărora bărbatul abia le mai putea rezista.

—Fetelor, mi-e teamă că acum trebuie să ne despărțim.

—Nu se poate! Atât de devreme?

—Pentru mine este... atât de târziu! Poate ne vedem mâine seară, ce ziceți?

—Că ne-am bucura, ce altceva am putea zice?!

—O.K., atunci pe mâine, dacă va fi posibil!

Și cum Eric nu se ridică de la masă, Betty și Gina înțeleseseră că era cazul ca ele să-și ia tălpășița. Ceea ce și făcură, aruncându-i bezele din mers.

Când se îndepărtară suficient; polițistul scoase două pungi de plastic, cât mai prudent posibil, și introduse în ele paharele folosite de prostituate. Numerotă pungile, apoi le ascunse în buzunarele hainei, plăti 60\$ barmanului și își văzu de drum.

*

A doua zi de dimineață, la ora stabilită, Jane Heron își făcea apariția la sediul diviziei „Cazuri Speciale”, enervându-se când constată că Eric lipsea. Acesta își făcu apariția abia după un sfert de oră, murdar pe mâini și înjurând de mama focului.

—Ce e cu tine în halul ăsta? îl întrebă partenera sa, renunțând să-l mai apostrofeze pentru întârziere. Ai avut până de cauciuc?

—Nu, de motor. Mi s-au înfundat jiglerele de la carburator. Mergeam câțiva metri și, când să accelerez și eu mai bine, Fordul făcea „hâc» și se oprea. Dar acum am rezolvat problema. Butch a venit?

—Nu știu. Eu nu l-am văzut. Vrei o cafea?

—Da. Poate-i dai un telefon până când mă spăl și eu puțin.

Jane nu trebui să mai telefoneze, fiindcă imediat ce umplu două pahare de plastic îl și zări pe „Specialist”, care o salută din mers:

—Bună dimineața, tinerețe! Ai dormit aici?

—Nici pomeneală. Partenerul meu m-a convocat pentru ora 7.30 și n-am vrut să-l dezamăgesc. Tocmai întreba de tine.

—Spune-i că mă găsește în Laboratorul criminalistic, dar să vină cu cafeaua lui, pentru că eu pregătesc o singură porție.

Spălat și curățat, Eric părea ceva mai calm decât era când venise. Bău din paharul ce-i fusese repartizat, după care se așeză relaxat la birou.

—Ai aflat ceva de Butch?

—A venit. Te așteaptă jos. A zis să-ți iei cafeaua cu tine, căci astăzi își face numai pentru el.

—Al naibii zgârcit! reacționează detectivul la adresa legistului. Mergem?

—Eric, tu ai ceva noutăți și nu vrei să mi le spui!

—Mai așteaptă puțin și ai să afli. Nu vreau să spun de două ori același lucru.

Încă de la primul hol al subsolului îi întâmpină un miros delicios de cafea proaspătă. Amândoi își adulmecară propriile pahare de plastic, după care se strâmbară. Aroma provenea din biroul dr. Harrison, nu mai încăpea nici o îndoială.

—Salut, Butch! Ce bine arăți în această dimineață! îl complimentă Eric având un scop bine definit.

—Lasă vrăjelile, că nu ține! Astăzi n-am făcut decât una. Ai picat tocmai în ziua în care fac economie.

—Dar nu de asta ziceam că arăți bine..., minți detectivul cu zâmbetul pe buze.

—Știu, amice! Mai bine spune-mi despre ce este vorba?

—Am adus două pahare din care au băut niște fete foarte drăguțe. M-am gândit că, după urmele de salivă, le poți stabili ADN-urile. Apoi poți să-l compari pe fiecare dintre acestea cu cel depistat pe penisul lui Alan Crocker, tipul care a fost împușcat în țeastă. E posibil?

—Da, însă numai după ce-mi beau cafeaua.

—În regulă, atunci vom aștepta un semn de la tine în birou. O.K.?

—Dacă nu stați pe capul meu, e perfect. Am să vă anunț când termin!

Pe drumul de întoarcere, Jane își întrebă partenerul:

—Cum ai făcut rost, colega, de aceste probe? Să nu-mi spui că ți-ai petrecut noaptea în compania celor două dive care l-au vizitat pe Jerry Thompson la pușcărie!

—De petrecut, am petrecut, însă nu toată noaptea, ci numai o oră. Ba am stat de vorbă și cu Astor Molland, care mi-a făcut declarații de amor.

—Adică?

—Și-a dat cuvântul de onoare că nu ne poartă ranchiună pentru că l-am înfundat pe frate-său.

—L-ai crezut?

—Aș! l-am făcut jocul ca să văd cum reacționează. Mi ie-a băgat pe gât pe cele două fete, care aveau instrucțiuni precise să se culce cu mine. Numai că eu le-am refuzat politicos, ca un om de caracter ce sunt.

—Nu se poate! Asta nu-mi vine să cred, după cum te știu eu de obsedat!

— Îți iur ră așa s-au petrecut lucrurile. După ce fetele au plecat, am subtilizat paharele din care au băut și m-am dus acasă să mă culc. Singur. Totuși, vreau să îți mărturisesc că m-am gândit la ceva interesant. Ce-ar fi să o iau pe una dintre ele, de preferat pe cea care s-a aflat cu Crocker în clipa când acesta s-a transformat în îngerăș, să fac dragoste cu ea și pe urmă s-o determin să mărturisească adevărul? Îți dai seama ce dosare frumoșele le-am întocmi lui Molland și asasinilor, dacă am avea un asemenea martor?

—Scopul tău pare cât se poate de nobil. Nu însă și mijloacele pe care vrei să le folosești...

—N-am încotro, draga mea. Trebuie să mă sacrific în interesul anchetei, nu crezi?

—Nu cred nimic, dar sunt foarte curioasă să aflu ce-o să zică West de planul tău.

—Doar n-ai de gând să mă torni! Eu am avut încredere în tine și ar fi păcat să mă dezamăgești, Jane...

—Bine, să văd cum te pot acoperi.

—Nicicum. Trebuie doar să mă lași pe mine să-i vorbesc. Dar uite-l că vine! Să trăiți, șefu'!

—Dacă ați venit așa de devreme, înseamnă că aveți noutăți. Dați-i drumul!

—Eric i-a adus „Specialistului” două pahare cu urme de salivă pe ele, pentru a stabili ADN-ul fetelor care i-au secondat pe criminali în ziua asasinării celor doi traficanți, zise Jane dintr-o suflare.

—Minunat! Ziua începe bine, după câte văd. Dar cum de te-ai întâlnit cu ele, Eric?

—I-am făcut o vizită de curtoazie lui Astor în localul său. El mi le-a băgat pe fete pe gât, neștiind ce aveam de gând.

—Nu te-a lichidat! Hm! Curios lucru...

—Am aceeași opinie, domnule căpitan, îl acompanie Jane Heron. Ba chiar mă gândeam dacă nu cumva acest detectiv este gorila periculosului mafiot. Prea bate la ochi...

Corky West nu reacționează brutal la această remarcă, precum îi era obiceiul, ci pleacă spre biroul său, spunându-le:

—Când aflați ceva de la dr. Harrison să-mi dați și mie de știre!

—Mă mir că n-am reușit să-i stricăm ziua de dimineață, zise Eric când fu convins că nu mai putea fi auzit.

—Și eu, răspunse Jane. Dar nu mă poți acuza că nu am încercat...

Trecuse mai bine de o jumătate de oră de când detectivii se plectiseau, uitându-se absenți pe pereți, când sună telefonul de pe biroul lui Jane.

— Alo!

—Eu sunt. Butch. Poți veni dacă vrei. Ia-l și pe nesuferitul ăla de coleg al tău, dacă e pe acolo.

— Într-un minut suntem la tine, spuse ea și închise aparatul. Partenere, suntem așteptați!

—A descoperit ceva important? o întreabă Eric, grăbindu-se spre subsol.

—Nu mi-a spus nimic. Doar știi cum e Butch. Până nu te lasă să fierbi puțin în suc propriu, nu se simte bine.

Între timp ajunseră în laborator, unde-l găsiră pe legist cu ochii ațintiți în monitorul performantului său computer.

—Ce vești ai, prietene? îl întrebă Jane, așezându-se pe un scaun alăturat.

—Am să vă spun îndată! răspunse el, după care tăcu pentru câteva minute.

—Zici sau scot pistolul? îi sări lui Eric țandăra ca de fiecare dată.

—Zic! Ai răbdare! Uite cum stă treaba! Pe paharele pe care mi le-ai adus, am depistat, așa cum m-ai prevenit, pete de salivă alb-gălbui spre gri. Examenul pe care l-am efectuat cu microscopul meu asistat de calculator mi-a relevat prezența celulelor epiteliale pavimentoase, mucusul bucal și cel faringian, celulele cilindrice cu cili vibrațili ale căilor respiratorii și alte câteva elemente asupra cărora nu mă voi mai opri. Apoi am pus în evidență antigenele hidrosolubile AB și H ale salivei, care sunt determinate

de gena secretoare existentă în lichidul salivar, adăugă Butch, apoi nu mai scoase nici o vorbă.

După alte două minute, detectivul îl aduse din nou, cu brutalitate, cu picioarele pe pământ:

—Doctore, pistolul!

—Da. Titrul mare - continuă el -, de 1/1024, al antigenelor salivare mi-a permis determinarea stratusului secretor și a grupelor sanguine ale celor ce au pus gura pe pahare. Pentru determinarea antigenelor din salivă am folosit metoda absorbției - și, dacă mă mai întrerupi o dată, nu mai spun nimic! - punând în contact antiseruri adecvate, anti-A, anti-B și fitaglutinina anti-H, cu saliva de pe corpurile delict pe care mi le-ai adus. În mod normal, această metodă ar fi durat 24 de ore, însă eu am o soluție rapidă și îți pot spune că din paharul nr. 1 a băut cineva cu grupa de sânge O1, iar din paharul nr. 2, cineva cu grupa de sânge A2. Apoi n-a mai fost nici o scofală să stabilesc cele două amprente genetice, adică ADN-urile care vă interesează. Mai exact, am aplicat metoda PCR (Polymrse Chain Reaction) de amplificare in vitro a secvențelor ADN și am tipizat fiecare subiect în parte.

—Bravo, doctore! Ești genial! izbucni Jane care, la fel ca și partenerul ei, nu înțelesese nimic din monologul „Specialistului“. Și?...

—... Și pot să vă spun că am continuat investigațiile mele, comparând rezultatele obținute cu urmele de salivă descoperite pe penisul cadavrului lui Alan Crocker.

—Și?... interveni de astă dată Eric.

—... Și urmele de salivă de pe paharul nr. 2. corespund cu exactitate cu cele de pe organul sexual al cadavrului autopsiat.

—Bravo, amice! uită Eric pe loc cât de mult își „ura“ amicul. E vorba despre Betty. Betty Hamei.

CAPITOLUL XV

—Şefu', eu aş vrea să încerc s-o atrag pe Betty Harne! de partea noastră. E clar că fata e moartă de frică şi nu ne va refuza protecţia.

—Bine, dar este complice la o crimă. N-o putem scoate basma curată, chiar dacă ar compărea în faţa instanţei ca martoră. Ce procuror ne-ar putea ajuta în problema asta?

—Dar eu nu vreau să o scoatem basma curată, ci să-i oferim o pedeapsă minimă. Adică să nu i se pună în cârcă şi premeditarea faptei. Procurorul va trebui doar să n-o întrebe dacă a ştiut ceva despre faptul că Crocker urma să fie ucis.

—Aşa mai merge. Din partea mea, ai mână liberă să acţionezi, iar dacă o convingi să colaboreze cu noi, sa nu uiţi să o pui bine la păstrare până la proces. Asigură-i protecţia necesară şi toate celelalte!

—Aşa am să fac, domnule căpitan! se arătă Eric deosebit de încântat de acceptul şefului. Hai, Jane, să mergem!

—Unde?

—La puşcărie, ca să-l luăm pe Jerry Thompson şi să punem mâna pe cocaină. Ce, ai uitat?

—Nu, însă credeam că ai renunţat la acest plan. Astăzi n-ai mai amintit nimic despre el.

—N-am avut timp. Oare locotenentul Frederiks a venit?

—Aşa e! Căpitanul a ordonat să-l luăm cu noi, îşi aminti Jane. Mă duc să-l caut! L-am prevenit deja de ieri.

—Veniţi cât mai repede!

*

Pe drumul spre puşcărie, detectivul îl sună pe directorul John-Michael Cooper.

—Eric Black la telefon. Ne îndreptăm spre instituţia pe care încă o mai conduceţi, ca să-l luăm pe Thompson pentru câteva ore.

—Domnule detectiv, mă faceţi să comit o nouă ilegalitate! Nu aveţi acest drept fără o aprobare scrisă din partea conducerii Direcţiei.

—Deţinem un mandat în regulă, nu te mai lamenta atât! Ocupă-te doar de detalii până când ajungem noi, ca să nu mai pierdem timpul. Bine?

—În acest caz, aveţi tot concursul meu! Dacă doriţi, vă pot aştepta cu deţinutul chiar în parcare.

—N-ar fi rău!

Într-adevăr, deţinutul se afla în camera ofiţerului de serviciu, cu cătuşe la mâini şi păzit de doi gardieni. Era gata de plecare.

—Hello, Jerry! îi salută Jane. Sper că nu te-ai răzgândit în privința angajamentului pe care l-ai făcut.

—Nu, doamnă. Sunt gata să vă conduc la locul cu pricina.

—E departe?

—În maximum o oră și jumătate ajungem.

—Poți fi mai precis?

—Vom merge pe autostrada Santa Monica până în localitatea Culvet City, unde locuiește mama mea. Am ascuns drogurile în spatele unui perete fals fără știrea ei.

—Foarte bine! zibe Freeriks, care se instalează la volanul mașinii de serviciu, în vreme ce detectivii îl flancară pe Thompson pe bancheta din spate.

Rulau cu viteză de circa o jumătate de oră, când detectivul Eric Black îl întrebă deodată pe Jerry luându-l prin surprindere:

—Ți-e frică să compari ca martor al acuzării împotriva lui Astor Molland?

—Am spus eu că o să fac asta? se sperie deținutul.

—Încă nu, dar era de la sine înțeles, nu crezi?

—Sigur că mi-e frică. Dumneavoastră nu v-ar fi?

—Deocamdată, nu. În afară de noi, nu mai știe nimeni despre acest lucru.

—Dar patronul o să afle că m-ați luat astăzi din pușcărie. Are informatori printre gardieni.

—Nu-i mare scofală! Ai să-i spui că te-am dus la poliție pentru un nou interogatoriu, deoarece avem de gând să-ți redeschidem dosarul. Ba chiar ar fi bine să te arăți speriat de treaba asta și să-i reproșezi că nu îți oferă protecția promisă.

—Așa am să fac. Dar după ce voi ieși din pușcărie, cum am să mă descur?

—Te asigur că mult mai simplu ca acum, interveni Jane. După depoziția ta, îl vom înfunda pe Astor pentru câțiva ani buni și nici cei care se află în simbria lui nu vor scăpa, fii convins de asta! Apoi te vom transfera la alt penitenciar cu un regim mai liber de detenție. În afară de director, care ne-a devenit foarte loial, nimeni nu va ști unde ai fost mutat. În plus, după eliberare, îți vom oferi o nouă identitate și posibilitatea de a te muta în alt oraș. Cred că ești mulțumit, nu?

—Recunosc că așa e. De mult voiam să încep o nouă viață.

—Acum ai ocazia să-ți vezi visul împlinit, însă dacă mai calci strâmb o dată, să știi că nu mai pupi libertate până la 80 de ani.

—Sunt convins de asta... Dar ar mai fi ceva. Sper că nu voi fi acuzat de complicitate la asasinarea celor doi traficanți, nu-i așa?

—Bineînțeles, îl asigură polițista ușor amuzată. Altfel, cine ți-ar mai da drumul din pușcărie sub cuvânt de onoare?!

—Papa Pius, zise Eric mai mult pentru sine.

*

Chipul căpitanului West radia de bucurie, în vreme ce directorul departamentului, Larry Tillman, îl bătea pe umăr, felicitându-l:

—Bravo, prietene! Sunt deosebit de mulțumit de munca pe care o desfășoară divizia voastră, mai cu seamă că sunteți atât de puțini la număr. Ați făcut o treabă minunată cu captura asta și abia aștept să duceți întreaga anchetă la bun sfârșit ca să mă laud cu voi în fața ministrului.

—Domnule director, meritul aparține întregii echipe.

—Dar asta am spus și eu! Totuși, nu pot să nu țin cont de faptul că tu ești comandant aici și, în concluzie, meritul principal îți revine ție.

Polițiștii tocmai terminaseră de cărat întreaga cantitate de cocaină în bârlogul căpitanului, făcându-l pe Tillman să se entuziasmeze și mai mult:

—Abia aștept să le văd fețele celor de la F.B.I. când vor afla de captura noastră. Ei n-au mai înregistrat un asemenea succes de câțiva ani bunicei...

—Șefu'! își făcu Eric semnalată prezența. Pot să iau și eu vreo sută de grame de cocaină pentru uz personal?

—Ai înnebunit, detectiv Black? Cum te-ai putut gândi la așa ceva?

—Doar pentru cazurile mai speciale, șefu'... Vă promit că nu voi face nici un abuz, adăugă polițistul, ștergându-și cu dosul mâinii fruntea de transpirație.

—Ați terminat de cărat întreaga cantitate de cocaină?

—Da, răspuse locotenentul Frederiks. Acesta este ultimul transport, mai zise el, punând zece pungi a câte o jumătate de kilogram lângă celelalte, într-un colț al biroului.

— Atunci, afară! urlă West către Eric, abia putându-se stăpâni să nu sară și să-l ia de guler pe acest subordonat indisciplinat al său.

Ajuns la ușă și văzându-și colegii râzând pe înfundate, detectivul răspuse cu glas tare unei întrebări imaginare, astfel încât să poată fi auzit cu claritate de căpitan:

—Nu știu ce are șefu'! Probabil ca l-a afectat praful de cocaină care s-a răspândit prin biroul lui.

Mi-e teamă să nu se apuce de droguri fără să vrea!

*

Eric Black făcu un duș, deretică puțin prin casă, după care se îmbracă la patru ace și plecă spre barul „Sam's Hof Brau” al lui Astor Molland. Era seara cea mare, în care va afla când se va finaliza complicata anchetă, ce debutase cu tentativa de asasinat asupra lui și a partenerei sale.

Apoi o sună pe Jane pentru a-i spune unde se afla și cei doi conveniră să vorbească din oră în oră la telefon. Dacă el nu răspundea, ea urma să dea alarma.

Înainte de a coborî din Fordul Scorpio, își verifică Browningul de calibru 9 milimetri, model GP DA, și cele două încărcătoare de rezervă aflate în buzunarele hainei. Cum totul era în regulă, se îndreptă încrezător în șansa sa spre vizuina lupului și arboră un zâmbet strălucitor încă de la intrarea în stabiliment.

Un malac de la capătul barului dispăru în spatele unei perdele îndată ce îl văzu, semn că Astor va afla imediat de prezența lui. Deci, lucrurile decurgeau așa cum își imaginase.

—Ce dorește domnul? îl întrebă barmanul politicoș, recunoscându-l din seara anterioară.

—Un whisky Cutty Sark mic, cu gheață și sifon. Încerc s-o iau mai ușurel în noaptea asta, adăugă polițistul.

Într-un costum impecabil, cu lavalieră și o garoafă roșie la butonieră, Astor își făcu apariția fără întârziere. Se apropie în grabă de Eric, salutându-l de departe și zâmbindu-i larg:

—Sunt încântat să vă revăd, detective! V-ați mai gândit la oferta mea?

—Care ar fi aceea? făcu Eric pe nevinovatul.

—Dacă nu vom putea fi prieteni, n-ar fi rău ca între noi să existe măcar o atmosferă binevoitoare.

Gu alte cuvinte, vă propun un fel de colaborare, dacă mă pot exprima așa.

—Și eu ce trebuie să fac?

—Absolut nimic, îl asigură patronul. N-am de gând să vă mituiesc și să vă corup.

—În aceste condiții, cred că oferta dumneavoastră mă interesează. Dar unde sunt cele două frumoase fete cu care m-am distrat de minune aseară? Nu le văd prin bar.

—Încă nu și-au început serviciul, dar nu e nici o problemă. Le pot chema ceva mai devreme.

—V-aș fi foarte recunoscător, dar nu e nevoie să le chemați pe amândouă. Betty ar fi suficientă.

—Alegerea dumneavoastră îmi permite să constat că avem aceleași gusturi. Și mie îmi place mai mult ea decât Gina.

Astor se întoarce spre omul său de pază, spunându-i doar atât:

—Benson, să vină Betty la serviciu. Vă conduc la o masă, domnule Black! mai zise el, luându-l pe detectiv de braț. Charles, adu tu paharul după ce-l umpli!

Încet-încet, localul începea să se aglomereze. Patronul îi propuse oaspetelui său o masă amplasată într-o latură mai discretă a localului și îl invită să ia loc.

Pe lângă luminile multicolore, odihnitoare, ale localului, muzica lentă făcea atmosfera foarte plăcută.

—Mulțumesc! fu Eric încântat de solitudinea lui Astor.

—Cu plăcere! Știți, dacă vreți, puteți să vă chemați și oamenii de afară la un păhărel. Vă asigur de toată discreția mea.

—Ce oameni?

—Domnule detectiv, nu e cazul să mă desconsiderați, se arată Astor deranjat de atitudinea polițistului. Știu foarte bine că barul meu se află sub observația dumneavoastră, și asta de vreo lună de zile.

Oare ce-o vrea să spună ăsta? se întrebă Eric în gând. Ia stai puțin! Dacă nu minte, înseamnă că altcineva îl ține în colimator. Fir'ar să fie!

—Iar eu știu la fel de bine că oamenii care vă supraveghează mișcările nu sunt din D.P.L.A. Vă rog să mă credeți!

—Și-atunci cărui serviciu îi aparțin? F.B.I.-ului?.

—N-ar fi exclus, își dădu seama Eric.

—Nu mi-aș fi închipuit așa ceva... Oare de ce delict federal mă bănuiesc? Oricum, vă mulțumesc pentru informația utilă pe care mi-ați dat-o!

—Nu v-am dat nici o informație. Dumneavoastră singur ați intuit-o.

—Firește, firește, domnule Black! fu de acord Astor, devenind dintr-odată foarte concentrat. Vă rog să mă scuzați, dar mai am ceva treburi de pus la punct! Betty trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, așa că vă las singur pentru câteva minute.

—Nici o problemă! Voiam, însă, să vă mai întreb ceva. Fata poate lipsi în noaptea asta de la serviciu, dacă nu sunt prea îndrăzneț?

—Fără îndoială! E de la sine înțeles, domnule detectiv, îi făcu patronul cu ochiul, îndepărtându-se discret spre ușa din spatele barului, ce era mascată de o draperie.

Nemaipomenit! se gândi Eric. Molland păruse destul de sincer când se arătase surprins că nu poliția era cea care îl ținea sub observație.

Asta întărește ipoteza conform căreia el a încercat să măucidă pe mine și pe Jane deoarece se simțea încolțit. Împutită situație! își mai zise detectivul, aprinzându-și o țigaretă Camei fără filtru și slobozind îndelung fumul spre tavan.

Se confrunta cu o situație delicată și, peste toate de încurcată, iar asta îl îngrijora în mai mare măsură decât ar fi fost normal. Era, doar, un polițist încercat, nu un simplu novice în materie.

CAPITOLUL XVI

Într-adevăr, Betty își făcu apariția peste scurt timp, dar nu veni direct la masa lui, ci mai întâi urcă în biroul patronului. Probabil pentru a primi instrucțiuni.

Apoi se îndreptă spre Eric, unduindu-și șoldurile perfect construite cu o dexteritate studiată.

Purta o rochie neagră până la genunchi, dar despicată la spate provocator de mult. De asemenea, decolteul era atât de îndrăzneț, încât sânii săi opulenți stăteau pe jumătate în afară, gata să fie alintați.

— Bună seara, detective! îl salută ea surâzătoare, dând la iveală două șiruri de dinți albi ca niște perle. Mă bucur că m-ai chemat. Chiar mă gândeam când voi avea ocazia să te revăd pentru a ne cunoaște mai bine.

— Dacă vrei asta la fel de mult ca și mine, te-aș ruga să-mi spui Eric, ca aseară. Acesta e prenumele meu.

— Bine, Eric. O fac cu plăcere, să știi!

— Ce dorești de la bar? o întreabă un ospătar, care se apropie de ea de îndată ce fata se făcu comodă pe scaunul din fața polițistului.

— Astă seară ești liberă, Betty, așa că poți lua fără grijă o băutură alcoolică.

— Ce vrei să spui,? râse ea, făcând pe neștiutoarea.

— Că aseară n-ați băut decât suc colorat, așa cum probabil că vă cere patronul. Mi-am dat seama, doar sunt detectiv, nu?

— Bravo, domnule! Băiete, adu-mi un coniac Courvoisier XO Imperial, te rog! îi zise ea ospătarului, după care se întoarse spre clientul ei. Ești foarte perspicace, n-am ce zice. Deci, n-am reușit să te păcălim...

— Ieri ați reușit. Astăzi nu mai ține figura...

Ea râse, părând sincer amuzată de situație, apo vorbi din nou:

— În concluzie, în seara asta ne vom distra în preună, nu-i așa?

— Dacă și tu îți dorești asta.

— Sigur că mi-o doresc! Și nu de azi, ci chiar de aseară. N-ai observat cum te mâncam din ochi?

— Ba da, însă mă gândeam că o faci pur și simplu profesional.

— Mă jignești, Eric.

— Iartă-mă! N-o fac intenționat, crede-mă!

— Bine, te cred. Îți urez sănătate și succes în tot ce faci! adăugă Betty, ridicând paharul ce-i fusese adus și privindu-l pe bărbat cu înțeleș.

După un sfert de oră de conversație banală, timp în care mai consumaseră câte un pahar, Eric

o întrebă:

—N-ai vrea să mergem în altă parte? Aici mi se pare că sunt prea mulți ochi ațintiți asupra noastră.

—Cum să nu?! În seara asta sunt cu totul la dispoziția ta, îi răspunse fata insinuant, mângâindu-i mâna în care ținea paharul. Ne putem ridica oricând dorești.

—Să-l chemăm pe băiat ca să plătesc consumația...

—Nu e nevoie. Patronul le-a dat instrucțiuni să treacă totul în contul lui. N-or să-ți ia nici un ban, te asigur.

Gândindu-se dacă cele câteva pahare puteau fi considerate mită, Eric dădu restul de whisky pe gât și se ridică de la masă. Apoi îi oferī fetei brațul său și se îndreptară împreună spre ieșire.

Într-adevăr, privind cu atenție, detectivul remarcă două dubioase mașini negre cu câte doi oameni în ele. Memoră numerele de înmatriculare ale acestora și, înainte să descuie propriul automobil, îl zări pe unul dintre agenți coborând și îndreptându-se hotărât spre o damă ce se apropia.

Din pricina întunericii, Eric n-o recunoscuse decât în ultimul moment. Nu era alta decât Gina, partenera lui Betty, cu care făcuse cunoștință cu o seară înainte. Îi deschise fetei portiera, o așteptă să urce, apoi ocoli Fordul Scorpio, instalându-se la volan și urmărind ceea ce se întâmpla.

—Oare ce are omul acela cu prietena mea? se arătă Betty îngrijorată, când bărbatul în costum o acostă pe cealaltă prostituată, prezentându-i o legitimație.

—Habar n-am, răspunse detectivul, deși remarcă că nu era una adevărată.

Luată cu fermitate de braț, Gina Edwards fu constrânsă să-l însoțească pe bărbat la mașina din care acesta coborâse și, în cele din urmă, să urce alături de el, pe bancheta din spate. Fordul Mondeo demară imediat după aceea, îndreptându-se într-o direcție necunoscută.

La fel procedă și Eric Black, însă alese cu totul altă rută.

—Știu un bar drăguț unde se poate și dansa. Dacă vrei, mergem acolo. Nu e prea departe.

—Cum zici tu, răspunse fata absentă, dar foarte îngrijorată de soarta colegei sale.

Oare cine a luat-o și unde o duce pe prietena mea? se întrebă Betty în gând, făcându-i-se dintr-o dată frică.

*

—Sunt Coogan! Te rog să mi-l dai pe șefu' la telefon.

—Imediat, să văd dacă poate fi deranjat, zise cel care răspunsese la aparat, lăsând receptorul jos.

—Alo! se auzi în receptor vocea lui Astor după un minut. S-a întâmplat ceva?

—Nimic, patroane, dar vrem să vă spunem că noi ne-am plictisit de moarte. Nu putem sta

toată ziua încuiați în aceste camere de motel infecte, fără să facem nimic. Măcar dacă le mai aveam pe fete, dar așa...

—Stați liniștiți deocamdată! Situația devine tot mai complicată.

—De ce?

—Aseară am stat de vorbă cu detectivul Black și cred că ne-am împrietenit. Cel puțin așa sper că crede el.

—Serios? A pus botu' la miere? Asta înseamnă că nu-l mai omorâm deloc? întrebă Coogan, în vocea căruia se putea citi o mahnire sinceră.

—Nu, cel puțin deocamdată. Omul pare destul de hotărât să lucreze cu noi. A plecat chiar acum câteva minute cu Betty ca să se distreze.

—Jigodia dracului!

—Da, dar mi-a dat o informație foarte prețioasă, pe care voi nici măcar n-ați bănuț-o, cu toată priceperea cu care vă lăudați.

—Și anume?

—Nu politia este cea care îmi supraveghează orice mișcare de vreo lună de zile, așa cum am crezut.

—Dar cine?

—F.B.I.-ul, deșteptilor! Colegii voștri, cu alte cuvinte.

Lui Coogan îi pieri complet glasul în acel moment. Asta putea însemna că au fost recunoscuți, iar dacă se petrecuse acest lucru, atunci soarta lor era în mare pericol. Avea toate motivele să fie cât se poate de îngrijorat.

—Nu știu cum se face că voi nu i-ați remarcat, doar vă considerați niște profesioniști, nu-i așa?

—N-am idee, șefu'. Poate chiar nu ne cunoaștem și asta e de bine, căci înseamnă că nici ei nu știu cine suntem noi. Oricum, Washington-ul este destul de departe de L.A., așa că nu e imposibil să nu ne fi văzut până acum. Biroul are mii de angajați în toată țara. Problema e ce facem în continuare!

—Stați acolo unde sunteți și ieșiți cât mai puțin din apartament. N-are nici un rost să vă expuneți inutil. În maximum două zile, ori vă dau o nouă comandă ori vă trimit acasă. Desigur, onorariul vostru nu va avea de suferit, mai preciză Astor, după care întrerupse convorbirea.

—Al, situația s-a complicat foarte mult, îi spuse Coogan partenerului său, care-l privea îngrijorat.

—De ce?

—Cei care-l supraveghează pe patron nu sunt polițiști, ci F.B.I.-iști.

—Am dat de dracu'! Cum de nu și-a dat seama până acum?

—Probabil că era orbit de ura față de detectivii care l-au băgat la zdup pe fratele lui și de aceea

n-a făcut investigații amănunțite.

—Și noi ce facem, Greg? Dacă ne recunosc, acum sau mai târziu, suntem niște oameni morți.

—Așa e! Mai stăm două zile în L.A. și pe urmă eu zic să spălăm putina. Cu banii pe care-i avem și cu ce mai primim de la Astor, putem trăi liniștiți într-o țară din America de Sud. Iar acolo nimic nu ne împiedică să ne găsim ceva de lucru pe măsura noastră, dacă terminăm banii peste câțiva ani. Sunt sigur că ne vom descurca.

—Ai dreptate, Greg! Eu aș pleca chiar acum dacă ar fi după mine.

—Bine că nu e... Și cu verzișorii pe care-i mai avem de luat ce-ai vrea să facem? Să-i abandonăm?

—Nu prea îmi vine. Știi ceva? Dacă tot ne luăm zborul, de ce să nu mai dăm o lovitură de final, așa, la despărțire?

—Fii mai explicit!

—Ne ducem peste patron, îi administrăm o mamă bună de bătaie și îi luăm toți banii în numerar pe care-i are la bar. Asta nu poate fi o chestie prea complicată.

—Ar fi o idee! zise Coogan, rămânând pe gânduri.

—De ce să așteptăm să ne dea el câțiva bănuți, când putem lua noi totul? Destul am lucrat pentru el, nu? Să zică mersi dacă-l lăsăm în viață!

—Bine, am să mă mai gândesc la treaba asta.

Eric parcă autoturismul personal la o sută de metri de barul „Redondo” și o ajută pe Betty să coboare, reținându-i brațul.

—Sper să-ți placă aici, îi zise el în vreme ce se îndreptau spre intrare.

Un ospătar îi conduse amabil într-un separeu, după care îi întrebă ce doreau să servească de la bar.

—Eu aș bea tot un coniac, Eric.

—Adu-ne un Courvoisier și un whisky sec. Amândouă mari, te rog!

—Eu mă duc până la toaletă ca să-mi aranjez puțin machiajul, zise fata după ce ospătarul se îndepărtă.

—Nu e nevoie. Am să mă duc eu. Știu că vrei de fapt să-l suni pe Molland și să-l pui la curent cu arestarea Ginei. Dacă nu o făceai tu, îl sunam eu, mai spuse detectivul, îndreptându-se spre garderobă.

În vreme ce Betty vorbea cu șeful ei, Eric îl sună pe sergentul Mann.

—Te-ai culcat, bătrâne?

—Nu încă. Ai vreo urgență pentru mine?

—Da, și încă una mare. Ar fi minunat dacă ai putea să-mi dai un răspuns în seara asta.

—Să văd. Despre ce este vorba?

—Vreau să-mi confirmi sau să-mi înfirmi dacă două automobile marca Ford Mondeo aparțin F.B.I.-ului.

Și detectivul îi dictă numerele de înmatriculare.

—O.K.! Nu pare o treabă prea complicată pentru o recompensă de două beri.

—Două? sări Eric. De ce nu una singură?

—Păi, nu sunt două mașini? râse Mann și îi închise colegului său telefonul în nas.

Betty tocmai întrerupea propria convorbire când polițistul se întoarse. Părea sincer îngrijorată de soarta prietenei ei.

—Cred că reținerea lui Gina nu ne va strica seara, nu-i așa? o întrebă el, încercând să adopte o atitudine detașată.

—Nu pentru ea îmi fac eu probleme. Pentru pielea mea mi-e frică mai mult. Suntem noi partenere și colege, dar nu și prietene, dacă înțelegi ce vreau să spun...

—Așa, deci?! Ce-a spus Astor?

—A început să urle, cerându-mi amănunte pe care n-am avut cum să i le dau.

—Hai mai bine să bem! În sănătatea ta, Betty!

Ajunseseră la al doilea pahar, când ea îl întrebă:

—Vrei să dansăm?

—Cu plăcere! N-am mai făcut-o de mult.

Eric o cuprinse de mijloc și începură să se învârtască pe ringul de dans, în ritmul blues-ului retro interpretat de Frank Sinatra.

Ea îl cuprinse cu mâinile pe după gât, lipindu-și sânii de abdomenul lui și îl sărută pe obraz. Cum bărbatul nu ripostă, Betty își împinse pubisul înainte, într-un gest fără echivoc, făcându-l pe detectiv să simtă furnicături în pantaloni.

Era clar că nu putea dansa prea mult cu ea dacă nu voia ca toate celelalte perechi să observe starea de excitație ce pusese stăpânire pe el.

Spre sfârșitul melodiei, telemobilul îl scoase din încurcătură.

—Să ne întoarcem la masă! Așteptam apelul acesta, zise Eric, scoțând minusculul aparat din buzunar.

Era Steve Mann, bineînțeles.

—Mașinile sunt ale F.B.I.-ului, așa cum ai bănuit.

—Îți mulțumesc, bătrâne. Pe mâine!

Se așezară la masă și comandară încă un rând.

—După figura ta satisfăcută, pot crede că ai primit vești bune, încercă fata să-l tragă de limbă.

—Așa e. Sună-I din nou pe Astor și spune-i că Gina a fost ridicată de F.B.I. Doar atât. Nu mai plec de lângă tine, că nu e cazul. Mi se pare că acum nu mai avem cine știe ce secrete de ascuns, nu-i

aşa?

—Bine, Eric, spuse Betty, conformându-se dispoziției lui.

CAPITOLUL XVII

După o jumătate de oră, detectivul îi propuse:

—Te invit la mine acasă! Nu e nemaipomenit, n-am de băut decât niște șampanie, dar sper să-ți placă!

—Nu sunt atât de pretențioasă pe cât crezi tu, îi răspunse Betty, acceptând invitația destul de bucuroasă.

Când se urcară în mașină, ea îi sări de gât fără nici o vorbă și îl sărută cu pasiune. Limba ei alerga neobosită prin gura lui Eric, iar mâinile nu-i stăteau o clipă locului, stâmindu-i detectivului cele mai diverse senzații. În cele din urmă trebui să-și abandoneze prada, deoarece el răsucise cheia în contact și pornise motorul.

Într-un sfert de oră ajunseră la destinație și ea începu să se dezbrace încă de la ușă, până când rămase goală-goluță.

— Îți place corpul meu? se alintă Betty ca o pisică, lipindu-se de el.

—Mai încape vorbă? De fapt, te dezbrăcasem de mult din priviri, așa că goliciunea ta nu constituie nici o surpriză pentru mine.

—Asta înseamnă că ești cam pervers din fire, nu-i așa?

—Oho! Și încă n-ai văzut nimic...

—Sunt nerăbdătoare să văd! zise ea, sărutându-l și adăugând: Unde este camera de baie? Aș vrea să fac un duș mai întâi.

El o conduse galant, mângâindu-i fesele tari de „animal” tânăr și îi aprinse lumina. La despărțire, Betty îl sărută încă o dată, șoptindu-i apoi la ureche:

—Dacă vrei, poți veni și tu!

Eric nu se mai putu stăpâni și, în clipa în care ea se întoarse cu spatele, îi prinse ambii sâni în palme, trăgând-o spre el. Apoi își avântă bazinul spre superbele ei fese, într-un gest fără echivoc.

Ea se prefăcu surprinsă, îi împinse mâinile în jos, spre pânțele și, concomitent, își arcui crupa înapoi.

—Dă-mi drumul imediat! scânci Betty, dar tonul glasului ei sugera cu totul altceva.

La fel și mișcările laterale pe care le executa din șolduri...

— Îți dau drumul, cum să nu! răspunse Eric, sărutându-i ceafa și pipăind în continuare pilozitatea discretă din zona ei intimă.

Bărbatul o simți cum se relaxa în mâinile lui, dar consideră că încă n-a venit momentul adevărului. De aceea îi dădu drumul și o împinse ușurel spre duș. Apoi se duse în dormitor și se dezbrăcă în grabă, pentru a nu-și lăsa partenera prea mult singură.

Betty nu-l auzi (sau se prefăcu că nu-l aude) când intră în baie, îmbătată de jetul fierbinte de

apă ce îi cădea în creștet, ca apoi să se prelingă cu viteză pe trupul ei de manechin.

Detectivul se furișă sub duș și o îmbrățișă pasional, prinzând-o cu ambele mâini de fund. Dar Betty scăpă din strânsoarea lui pofticioasă și îl îndepărtă puțin, pentru a-i putea prinde organul într-o mână. Apoi începu să-l maseze cu blândețe, longitudinal, și gemu încântată:

—Ești atât de puternic! Cred că fetele sunt moarte după mădularul tău!

Eric nu știu ce să răspundă și, pentru a scăpa din acest impas, îi apăsă umerii ca să o pună în genunchi în fața lui.

Fără a schița nici cea mai mică împotrivire, prostituata adoptă poziția ce-i fusese sugerată și se apucă de treabă cu cea mai mare seriozitate. După circa cinci minute, când îl simți sculat de-a binelea, fata prinse a depune sărutări pe abdomenul lui, apoi pe piept și, în cele din urmă, pe gât. Își strivi încă o dată pieptul de al lui, într-o îmbrățișare aproape violentă, după care se răsuci cu 180 de grade și se aplecă puțin în față, depărtându-și fesele una de cealaltă.

Eric palpă locul în care urma să intre și constată cu plăcere, după umiditatea ei interioară, că fata era gata să-l primească. Și, pentru a nu mai exista nici un dubiu în această privință, Betty i-o prinse în mână, potrivindu-și-o singură în sex, după care se împinse înapoi, concomitent cu atacul lui. Astfel, polițistul o putu pătrunde dintr-o singură mișcare, cu un geamăt pe care nu și-l recunosc. Era cât se poate de clar că fata asta îl cucerise cu valențele ei erotice deosebite...

Întărit de acest ultim gând, începu un dans ritmat în spatele tinerei, care devenea din ce în ce mai profund și mai accelerat pe măsură ce secunde se scurgeau. Betty își întoarse capul într-o parte și în alta, gemând fericită la fiecare atac al lui și îl chemă:

— Vino, iubitul meu! Vino și mai mult!! Intra prin porțile pe care le-am deschis pentru tine!...

La un moment dat, ea se smulse din organul lui, își prinse ambele fese cu mâinile, apoi și le depărta una de cealaltă, oferindu-i un alt gen de voluptate.

Ezitatea lui Eric nu dură mai mult de o secundă, după care bărbatul ținti orificiul ce i se oferea cu generozitate și împinse cu putere.

Fără a ceda presiunii lui, Betty țipă scurt de două- ori și răsuflă ușurată când acel orificiu strâmt îi cedă, permițând astfel amantului ei să-i cotopească măruntaiele.

Detectivul începu să intre și să iasă frenetic, cuprins de o mare încântare. De mult nu se mai simțise atât de bine!... La îndemnurile ei fără prejudecăți, o penetră cu toată forța de care era capabil, în vreme ce apa căzută de sus clipoceia între trupurile lor aflate în contact. O ținea strâns de șolduri și nu i-ar fi dat drumul pentru nimic în lume în acele momente de extaz.

Simțind că sfârșitul i se apropia, Eric abandonează, totuși, unul dintre șolduri și o prinse pe Betty cu o mână de ceafă, continuând s-o apropie cu putere de el. Nici nu mai reușea să se retragă atât cât ar fi trebuit dintre fesele ei, că imediat se avânta din nou, parcă voind s-o dea cu capul de pereți. Dar fata își luase măsuri de precauție, proptindu-se cu mâinile de faianță, astfel încât nu exista nici un fel

de pericol.

La un moment dat, coapsele începură să-i zvâcnească violent, iar întregul ei corp fu străbătut de spasme care o făcură să geamă mai mult decât până atunci.

— Dă-mi-o tare! Acum! rosti Betty extaziată și începu să se unduiască mai ceva ca o iapă în călduri.

Ca prin vis, Eric simți cum genunchii i se înmuiau, iar vintrele îi luau foc. Dar nu se lăsă! Un icnit provenit din coșul pieptului se auzi în camera de baie, iar el rămase înfipt între fesele fetei, împotrivindu-se să mai iasă afară, în timp ce ea scoase un oftat sfâșietor de satisfacție supremă...

*

Aproape de revărsatul zorilor, somnul detectivului fu tulburat de un vis erotic. Se făcea că o superbă fecioară îl adormise cu descântece, după care prinsese a beneficia de virilitatea lui, fără nici o reținere. Plasat undeva între vis și realitate, excitat la culme și totuși adormit, Eric începu să distingă cum cearșaful se ridica și cobora ritmic mai jos de abdomenul său.

În cele din urmă, constată că membrul lui se afla în stare de erecție și dădu cearșaful la o parte, surprinzând-o pe Betty în plină activitate. Pentru a nu distruge mirajul simțămintelor care-l coplesiseră, detectivul se prefăcu a dormi în continuare, zvâcnind totuși în sus la intervale regulate.

Pe măsură ce simțea că proporțiile organului lui luau noi dimensiuni, Betty gemea din ce în ce mai tare și aproape încontinuu. El o prinse cu o mână de ceafă, împingând-o cu putere în jos, iar ea își furișă degetele spre pieptul lui viril, apucându-i un sfârc și răsucindu-i-l în ambele sensuri. Inevitabila ejaculare care urmă îi umplu de încântare pe amândoi. Mai ales pe ea...

Betty adormi cu capul pe stomacul lui și se trezi peste două ore, când Eric începu să se foiască.

*

Soarele pătrundea cu greu printre draperiile trase, reușind, totuși, să-i avertizeze pe cei doi amorezi că era dimineață.

El se sculă, pregăti două cafele tari, după care îi vorbi fetei dragăstos:

— Betty, e vremea să te trezești! Avem ceva foarte important de discutat.

—Nu se poate mai târziu?

—Nu, din păcate. Trebuie să vorbim acum!

Încă buimacă de somn și destul de mahmură după cât băuse aseară, fata se dezmetici cu greu, îndreptându-se cu mers legănat spre baie. Spălată pe ochi, reveni după câteva minute și se năpusti asupra cafelei aburinde.

În graba ei uitase să se mai îmbrace, însă acest aspect nu constituia un impediment pentru gazdă, care o admiră cu o plăcere nedisimulată. Tare ar mai fi vrut să reia partida de sex de acolo de unde o întrerupseseră, însă nu mai era timp pentru așa ceva...

—Ce voiai să-mi spui, detective?

—Că situația ta nu este dintre cele mai strălucite, Îmi place foarte mult de tine, Betty, și nu vreau să ți întâmple vreun rău.

—Nici eu nu vreau, Eric, zâmbi ea, fiind convinsă că bărbatul glumea.

—Să știi că eu n-am intrat în localul lui Astor ca să mă las mituit, ci dimpotrivă. Țin cu tot dinadinsul să-l văd închis pentru următorii 20 de ani. Pe el și pe criminalii plătiți care se află în solda lui.

Fata se îngălbeni la față, constatând abia atunci că se afla în costumul Evei. Își acoperi în grabă trupul gol cu bluza lui de pijama, după care se așeză pe marginea patului, simțind că picioarele nu o mai susțineau.

—Nu știi despre ce vorbești?! îngăimă ea absolut neconvingător. De ce să mi se întâmple mie ceva? Eu n-am făcut nimic!

—Din nefericire pentru tine, informațiile și indiciile noastre dovedesc exact contrariul. Până acum, te faci vinovată de complicitate la înfăptuirea a trei crime și la spargerea unei locuințe. La astea se adaugă și alte delictе cum ar fi favorizarea infractorilor, împiedicarea desfășurării unei anchete polițienești și alte asemenea. Suficient ca să te alegi cu minimum 10 ani de pușcărie. Sincer să fiu, îmi pare foarte rău pentru tine! o compătimi detectivul, după care tăcu, ca să-i lase timp să se gândească bine la cele auzite.

Betty își puse coatele pe genunchi și își luă capul între palme, începând să plângă încetișor. Îi era cât se poate de clar că i se înfundase. Iar dacă Astor Molland sau cei doi asasini mai aveau șansa de a scăpa cu fuga, ei nu-i rămâneau decât două variante. Ori să fie suprimată de acești mafioți periculoși, deoarece știa prea multe, ori să ajungă în spatele gratiilor pentru mult timp.

Tocmai în acel moment sună telefonul.

—Detectiv Black, răspuse Eric, deranjat de faptul că fusese întrerupt într-un moment esențial al discuției lui cu Betty.

—Ce te răstești așa? Sunt eu, Jane! Am o veste pentru tine, de-aia te-am sunat.

—Spune, dacă e așa de important!

—Gina Edwards a fost găsită acum o jumătate de oră împușcată în cap, în spatele unui cinematograful de pe Grand Avenue.

—Nu se poate!

—Crezi?

—Aseară fusese ridicată de F.B.I., după câte am putut afla împreună cu Mann.

—Așa e, dar băieții i-au dat drumul după două ore.

—Asta ce să însemne? Că patronul ei a crezut că a vorbit și a ordonat lichidarea ei?

—Mai mult ca sigur! Și pun pariu că glonțul se va dovedi că a fost tras tot cu un Colt Government...

—Bine, Jane. Eu am să mai întârzii. Dacă aveți nevoie de mine, puteți să mă sunați.

—Sper că n-ai de gând să-i mai calci pragul lui Astor! Vezi cât e de periculos!

—Deocamdată, voi încerca să o mențin în viață pe cealaltă fată, dacă va accepta să colaboreze cu noi. Altfel...

Eric întrerupse legătura telefonică, luă o gură din ceașca de cafea, după care îi vorbi prostituatei:

—Acum poți fi acuzată de complicitate în patru crime. Ultima dintre victime este chiar partenera ta. Doar tu i-ai dat informația lui Astor că a fost ridicată de F.B.I. Acesta a bănuît că Gina l-a denunțat și a ordonat asasinarea ei, nevoind să riște.

Plânsul lui Betty se transformă într-unui în hohote și, după câteva secunde, ea întrebă printre sughituri:

—Eu ce mă fac acum? Mai am vreo șansă de scăpare?

—Da, însă una nu prea mare.

Fata ridică ochii din pământ, privindu-l cu teamă dar și cu speranță.

—Care ar fi aceea?

—Să ne spui tot adevărul, de la cap la coadă. Pe urmă vom avea grijă de tine până după proces și îți garantăm că vei căpăta o condamnare de maximum patru ani. Când vei ieși, probabil după efectuarea a maximum doi ani de pedeapsă, vei primi o nouă identitate și vei părăsi localitatea, astfel încât să-ți poți trăi viața liniștită.

—Îmi garantezi tu asta?

—Eu și divizia „Cazuri Speciale” din care fac parte. Pe noi ne interesează în special peștii cei mari.

—Acum sunt arestată?

—Nu, iar dacă vrei, poți pleca. Dar eu te asigur că nu vei mai apuca să iei micul dejun pe această lume. Poate că asasinii te așteaptă exact în fața imobilului meu. Doar îmi știu adresa cu exactitate...

Betty începu să-și frământă mâinile a neputință. Ce să fac? se întrebă ea, ștergându-și ochii în lacrimi cu dosul palmelor. Să spun poliției totul sau să rise, întorcându-mă la patron? Se pare că mai multă încredere pot avea în Eric decât în Astor. Pentru acesta din urmă nu sunt decât un obiect de satisfacție sexuală și o piesă neimportantă din jocul lui de puzzle. Mă poate suprima cu sânge rece în orice moment. Iar dacă va cădea, mă va trage după el fără remușcări și mă aleg cu cel puțin 10 ani de pușcărie. Din nefericire, se pare că nu prea am de ales! Trebuie să mă încred în detectiv. El cel puțin

a fost sincer cu mine...

—Am să colaborez, Eric. Și îmi asum toate riscurile ce decurg de aici. Dar n-ai să mă minți?

—Ce interes aş avea, ia gândește-te? Tu nu mi-ai făcut nimic rău. Ba dimpotrivă, dacă mă gândesc la noaptea petrecută împreună într-un mod atât de plăcut! În plus, îți voi fi recunoscător dacă depui mărturie împotriva mafioților, la fel ca întregul departament. Îți repet: dacă voiam să te înfund pe tine, erai de mult în spatele gratiilor. Cu Astor și gașca lui am eu ce am, nu cu tine.

—Bine, Eric, voi vorbi, dar vreau să mergem la poliție! Aici nu mă simt în siguranță.

Detectivul puse mâna în grabă pe telefon și sună la divizie:

—Alo, Melanie, dă-mi-l urgent pe căpitan!

—Stă de vorbă cu directorul Tillman...

—Cu atât mai bine! Vor afla amândoi o veste foarte importantă.

După două secunde, secretara vorbe din nou:

—Îți fac legătura! Vezi că tot ce ai să spui va fi auzit de amândoi!

—Te ascult, detectiv Black! se auzi vocea lui Corky West.

—Domnule director, domnule căpitan, lângă mine se află Betty Hamel, care a consimțit să colaboreze cu noi pentru demascarea lui Astor Molland și a asasinilor plătiți de acesta. În schimb, ne solicită protecția și o condamnare cât mai mică pentru faptele sale.

—Dar e excelent, detectiv! nu se putu abține directorul să exclame. Unde zici că sunteți?

—La mine acasă, răspunse Eric după o scurtă ezitare.

—Aha! înțeleg cum de s-a decis să ne mărturisească totul... insinuă căpitanul. Stai acolo, că voi trimite două echipaje să vă escorteze până la sediu. Până atunci îl voi chema și pe procuror pentru a asista la interogatoriu.

—Perfect, atunci stau cuminte și aștept, fără să deschid ușa nimănui.

—Chiar asta îți sugeram și eu...

CAPITOLUL XVIII

După ce abandonară cadavrul lui Gina Edwards, agenții F.B.I. veniți din Washington, Gregory Coogan și Alfred Gassman, intrară într-o cafenea ca să întocmească un plan de bătaie pentru orele următoare. Primul dintre ei vorbi:

—Astor ne așteaptă ca să-i confirmăm că i-am dus ordinul la îndeplinire și că Gina nu mai poate depune mărturie împotriva lui.

—Și să ne dea banii promiși, îl completă Gassman.

—Exact. Problema care se pune e cât acceptăm? Sau, mai bine-zis, dacă acceptăm oferta lui ori ne servim singuri, direct din seif?

—Adică să-l omorâm și pe șefu'...

—De ce nu? La ce ne mai poate folosi? Eventual și pe Betty, dacă o găsim pe acolo, adăugă Coogan. Doar și ea ne cunoaște adevărata identitate, iar asta nu-i bine deloc.

—Ai dreptate, Greg! Cred că așa va trebui să procedăm. Iar pe urmă plecăm direct în Venezuela sau în Chile.

—Deci, ce facem? Mergem la bar?

—Haide! Dar mai întâi să dăm un telefon ca să reținem două locuri pentru după-amiază. Mai bine mergem în Chile, la Santiago.

—Îi mai dăm un telefon înainte?

—N-are nici un rost să-l facem să-și ia unele măsuri de precauție tocmai acum, când corabia se scufundă.

Mai erau doar două ore până la prânz, când agenții corupți ai F.B.I.-ului intrară în localul „Sam's Hof Brau” de pe 23-rd Ave. Barul fiind închis la acea oră, le deschise gorila lui Astor. Da, patronul era acolo, dar trebuia ca bodyguardul să-l întrebe mai întâi dacă îi primea. În concluzie, oaspeții trebuiau să aștepte puțin la bar.

În scurt timp își făcu apariția patronul în persoană, însoțit de locotenentul său, care se ținea cu mâinile de reverul hainei.

În ochii de experți ai celor doi nou veniți, asta însemna că omul era pregătit să scoată arma pentru a-și proteja stăpânul.

—Ce-ați făcut? Îi întrebă Astor, oprindu-se la trei metri de ei și abținându-se să le mai întindă mâna.

—Am rezolvat afacerea în chip favorabil pentru noi, răspunse Gassman.

—Asta mă bucură. Dar de ce n-ați dat un telefon înainte de a veni aici? Puteam să fiu plecat.

—Ne aflam prin apropiere, minți Coogan, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

—Și? continuă patronul să-i descoasă, încercând să le anticipeze reacțiile.

—Știți, șefu'... Începu Gassman. Contractul nostru expiră mâine.

—Bineînțeles că știu!

—Și ne-am gândit că am putea pleca de astăzi, dacă nu mai aveți nevoie de serviciile noastre.

Ne-am rezervat deja bilete la un zbor de după-amiază spre Chile, de pe aeroportul El Monte.

—Înțeleg. Cu alte cuvinte, ați venit după bani și vreți s-o ștergeți cât mai repede din L.A.

—Întocmai.

—Credeți că aici nu mai este nici o problemă de rezolvat, nu-i așa?

—O fi, dai contractul nostru a expirat sau va expira mâine.

—Da? Dar cum se face că nu întrebați nimic de Betty?

—Ne-am gândit că este cu dumneavoastră sau măcar știți unde se află.

—Știu foarte bine. Aseară a plecat împreună cu detectivul Black din localul meu și probabil că a dormit la el peste noapte. Problema este unde ar putea fi în acest moment?

—N-aveți încredere în ea? se miră Coogan. O credeți în stare să ne toarne?

—Voi ați fi dispuși să riscați pe mâna ei?

—Nu prea...

—Nici eu. În concluzie, trebuie eliminată cât mai urgent posibil. Chiar dacă a apucat să ciripească ceva, nimeni nu mă poate condamna în lipsa martorilor, înțelegeți?

—Da, patroane! răspunse Coogan. În acest caz, vă propun următorul lucru. Dați-ne banii care ni se cuvin, iar noi îi facem felul lui Betty și pe urmă dispărem. N-are nici un rost să mai fim văzuți prin zonă, mai cu seamă seara, când își fac apariția agenții F.B.I. care vă supraveghează.

—Interesant mod de abordare a problemei! Voi plecați, eu rămân. Și cam ce sumă credeți că vi s-ar cuveni? îi întrebă Astor, întorcându-le spatele și urcând spre biroul lui, în timp ce le făcea semn să-l urmeze.

—Dumneavoastră cât credeți? îi răspunse Gassman tot printr-o întrebare.

—Păi, să zicem câte 20.000\$ pentru cei doi distribuitori și câte 5.000\$ pentru frumoasa Gina, de care ați mai și beneficiat sexual.

—Și contractul de 200.000\$ de căciulă? întrebă Coogan, abia reținându-și iritarea.

—Ce, pe acela l-ați respectat? Să vă dau sute de dolari pentru o treabă pe care n-ați dus-o la bun sfârșit? Dar ar fi absurd!

—Domnule Astor, noi am ratat prima oară, dar acest lucru nu s-ar fi repetat dacă nu ne opreați dumneavoastră. Deci, vina nu ne aparține în totalitate.

—Hai să vă spun ceva! Inițial, am vrut să-l las pe fratele meu să se răzbune pe cei doi detectivi care l-au băgat la zdup, dar văzând că anii trec, mi-am zis să-i fac eu serviciul ăsta. De aceea v-am chemat pe voi. După ce ați ratat, m-am gândit că ar fi bine să-mi recuperez mai întâi cocaina de la Thompson și pe urmă să-i elimin pe polițiști. În plus, a mai existat un factor care m-a determinat să

aplic măsuri radicale. Eram în permanență urmărit de poliție, așa cum am crezut la început. Pe urmă am aflat că F.B.I.-ul îmi supraveghea toate mișcările, știind că vând droguri și în alte state. Eram bănuț de un delict federal, prin urmare. În concluzie, angajații diviziei „Cazuri Speciale” nu s-au mai aflat în capul listei mele de priorități. De aceea v-am ordonat să nu-i mai ucideți pe detectivi, cu toate că ați stârnit prea multe valuri prin lamentabila voastră ratare.

—Totuși, nu credeți că merităm ceva mai mult de 25.000\$ pentru eforturile noastre? se arată Gassman înțelegător pentru a-i distra atenția. .

—Ba da, de ce să nu recunosc! Să zicem câte 35.000\$, dar asta include și lichidarea lui Betty Hamei. Vă convine?

—Avem de ales?

—Eu cred că nu. Și așa e prea mult pentru cât ați făcut. Nu uitați că moartea polițistului pe care l-ați împușcat fără motiv tot asupra activității mele se răsfrânge.

Cum agenții corupți nu mai ziseră nimic, mulțumindu-se să ridice din umeri, Astor se îndreptă spre seiful cu bani. Formă cifrul întorcând spatele oaspeților lui, după care scoase dinăuntru mai multe teancuri de bancnote și o armă.

În acel moment, fulgerător, în mâna dreaptă a lui Coogan apărură un pistol, care se îndreptă spre capul bodyguardului Benson.

Zgomotul detunăturii făcu geamurile să zbârâie. Văzând creierul locotenentului său împrăștiat pe perete, patronul se aruncă la pământ, trăgând la rândul său în Gregory, pe care-l nimeri în mijlocul pieptului. Acesta puse un genunchi pe covor, după care se redresă și se aruncă asupra șefului. Astor mai trase o dată înainte ca muribundul să ajungă la el, căzând deasupra sa.

Erau întinși unul peste celălalt, în clipa în care Gassman trase la rândul lui în direcția celor doi, fără să-i pese pe cine va răni. Pe patron îl lovi în umărul drept, iar alte două gloanțe se înfipseră în trupul fără viață al partenerului lui. Văzându-l atât de plin de sânge, Alfred fu convins că Astor era mort și se apucă să vâre întregul conținut al seifului într-un sac opac pentru gunoi. Să tot fi fost un milion de dolari acolo, care de-acum avea să fie numai al lui.

Rămas singur în încăpere, patronul își reveni din leșin și se târî cu mari eforturi până la telefon. Formă numărul detectivului Black și așteptă gâfâind ca acesta să răspundă, în vreme ce sângele nu contenea să se scurgă printre degetele cu care își acoperea rana din umăr.

— Black la aparat! se auzi vocea detectivului, care ajunsese cu martora lui la sediul diviziei „Cazuri Speciale”.

—Astor Molland, se chină mafiotul să vorbească. Sunt pe moarte, în biroul meu. Trimite-mi o ambulanță ca să mă salveze!

—Cine te-a împușcat, amice?

—Unul dintre cei doi asasini plătiți de mine.

—Și celălalt unde e?

—Trimiți mașina aia sau ce faci?

—Dacă nu-mi dai nimic în schimb, cred că va trebui să întrerup legătura. Am alte treburi mai importante pe cap în acest moment.

—Bine, îți spun, abia vorbi Astor cu ultimele lui forțe. Alfred Gassman, agent F.B.I. din Washington, va pleca după-amiază spre Chile, cu un avion ce decolează de pe aeroportul El Monte. Are peste un milion de dolari asupra lui. Acum trimiți ambulanța aia?

Patronul barului „Sam’s Hof Brau” nu mai apucă să asculte răspunsul lui Eric, deoarece leșină din nou. Acesta îi spusese:

—Mașina a plecat deja spre tine. Nu face nici un fel de mișcări inutile și așteaptă cât mai calm cu putință!

CAPITOLUL XIX

—Domnilor, cred că am pus mâna pe aproape toată banda, iar ceva mai târziu Ti vom prinde și pe ultimul dintre ei, care va încerca să părăsească țara.

Toți cei prezenți în biroul căpitanului, inclusiv Betty Hamel, respirară ușurați.

—Jane - îi zise Eric partenerei lui, care tocmai intra în încăpere cu o foaie de hârtie în mână - mi-am dat seama unde l-am mai văzut pe cel care m-a urmărit în dimineața aceea, după tentativa de asasinat asupra noastră.

—Unde?

—Chiar în L.A. Este un agent F.B.I. de la Washington, care lucra ca asasin plătit pentru Astor Molland.

—Iar eu pot să-ți confirm acest lucru. Glonțul care a străpuns craniul lui Gina Edwards provine din același Colt Government, preferat de mulți agenți ai Biroului Federal de Investigatii:

—Excelent! Până la prânz, când ne vom deplasa la aeroportul El Monte ca să punem mâna și pe celălalt F.B.I.-ist, putem s-o ascultăm pe Betty aici de față. Ea va lămuri multe nebuloase care încă ne mai frământă.

—Bună idee! aprecie Larry Tillman nerăbdător. Să începem o dată! Corky, ia vezi, procurorul a ajuns?

—Da, domnule, răspunse detectiv Heron. A intrat o dată cu mine în birou. Așteaptă să fie chemat.

După câteva minute, în care fu instalat aparatul de înregistrare, iar polițiștii împreună cu procurorul ocupară câte un loc în jurul biroului lui West, Betty Hamel începu să-și depene povestea.

—Cei doi agenți corupți ai F.B.I.-ului fuseseră chemați ca să-i ucidă pe detectivii Heron și Black pentru suma totală de 400.000\$. Astfel, Astor Molland voia să-și răzbune fratele băgat la răcoare de polițiștii diviziei, dar și să-i îndepărteze pe aceștia din preajma afacerilor sale necurate.

—El credea că noi eram pe urmele lui, nu F.B.I.-ul din L.A., dădu Eric lămuririle necesare.

—După ce criminalii au ratat - continuă prostituata - patronul s-a răzgândit, amânând aceste execuții. Voia să pună mai întâi mâna pe drogurile ascunse de Jerry Thompson, dar știa că n-o putea face dacă acesta nu era eliberat sub cuvânt de onoare. Era o chestiune de zile.

—Noroc că i-am luat-o noi înainte, răsă Jane, arătând spre mormanul de droguri care, pentru mai multă discreție, rămăsese depozitat în biroul căpitanului West.

—Pe urmă ați intervenit dumneavoastră și l-ați luat total prin surprindere. Nu se aștepta să redeschideți dosarul lui Jerry și, de aceea, a ordonat eliminarea traficantilor Standing și Crocker, pe care și așa îi bănuia de infidelitate față de el.

—Tu și cu Gina Edwards l-ați convins pe directorul închisorii să vă lase să vorbiți cu Jerry,

nu-i așa? întrebă Jane.

—Da, răspunse Betty, după ce se codi câteva secunde. Dacă nu executam ordinele, patronul ne-ar fi omorât fără nici cea mai mică remușcare. De fapt, ne și prevenise în legătură asta.

—Continuă! o încurajă Eric, uitându-se urât la partenera lui, care întrerupsese mărturia protejatei sale.

—N-ar mai fi multe de spus. Eu și colega mea am asistat îngrozite la asasinarea celor doi traficanți, după care am început să ne temem pentru viețile noastre, însă nu mai aveam cum ieși din rahatul în care fuseserăm împinse fără voia noastră.

— În concluzie - vorbi directorul - te faci vinovată de complicitate la mai multe omoruri deosebit de grave.

—Așa e, domnule, răspunse Betty cu ochii în jos.

—Dar pentru că a acceptat să colaboreze cu noi și să fie martoră în proces alături de Jerry Thompson, i-am promis o pedeapsă minimă de patru ani, preciză detectivul Black. Credeți că este posibil, domnule procuror?

—Date fiind circumstanțele actuale și bunăvoința martorilor, cred că-l voi putea convinge pe judecător să accepte această condiție. Dar dacă Jerry este, oarecum, în siguranță, ce facem cu domnișoara Hamei?

— În caz că se poate, eu aș dori să rămân în arest până la proces, îndrăzni fata. Singură în celulă, vă rog!

—Asta ar fi soluția optimă, fu de acord procurorul, însă să știți că nu vă aflați sub stare de arest. Puteți rămâne după gratii de bună voie. Va trebui chiar să semnați o declarație în acest sens.

—Mulțumesc pentru înțelegere, domnule! se arătă ea recunoscătoare și răsuflă ușurată pentru prima oară de când intrase în acei birou.

—Am să-ți fac eu rost de așternuturi și o pătură curate, se offeri Eric.

—Dacă nimeni nu mai are nimic de adăugat, să ne vedem fiecare de treburile noastre! zise directorul Tillman, ridicându-se de la locul lui. Corky, te rog să formezi o echipă puternică pentru a pune mâna pe Alfred Gassman pe aeroport. Ar fi culmea să ne scape tocmai acum!

—Imediat, domnule director!

— Între timp, eu am să merg la minister, ca să-i anunț pe birocratii de acolo cum stă treaba.

—Spuneți-le să vină ca să-și ia și otrava asta de aici, dacă se poate! ceru căpitanul.

—Nu de alta, dar șefu' a renunțat de curând la Dafea și n-ar vrea să devină toxicoman, completă Eric, stârnind râsul tuturor. Inklusiv pe cel al lui West, sare zâmbea doar de două ori pe an: De Ziua Independenței și de Ziua Recunoștinței.

Până la plecarea în misiune mai era destul timp, așa că detectivii puseră de o descindere la „Monica's”, pentru câte o cafea și două sandvișuri. Steve Mann îi însoți ca să bea prima bere din acea

—Ce plăcere să vă revăd! îi întâmpină patronul Jimmy H.

Polițiștii îi răspunseră la salut, după care dădură comanda din mers și se așezară la cea mai apropiată masă.

—Înțeleg că sunteți foarte grăbiți, nu-i așa?

—continuă gazda să-i descoasă.

—Avem de prins un asasin periculos, imediat după prânz, se umflă Eric în pene. N-am vrea să întârziem la întâlnire...

—Deci, eu rămân la sediu, pentru a asigura logistica întregii operațiuni, zise sergentul, după ce Jimmy H. se depărtă, impresionat de cele auzite.

—Să nu-mi spui că-ți pare rău, bătrâne! îl bătu Jane pe umăr.

—Defel! În nici un caz nu mă văd alergând prir aeroport și luptându-mă cu un criminal cât casa de mare, răspunse Steve. Doar știți că sunt pacifist dir fire... Și cine ziceați că mai merge cu voi?

—Cei doi Brian, Benett și Frederiks, plus șase ofițeri de la „Moravuri“. Vor fi în total trei mașini.

—Celor din F.B.I. nu le-a spus nimeni nimic?

—Deocamdată, directorul nostru a decis să păstrăm discreția. Vrea să-i umilească de tot pe pricepuții agenți ai biroului, răspunse Jane, râzânc amuzată. Dacă totul va merge bine, diseară fac cinste.

Să sperăm, Eric, că Astor ți-a spus adevărul, dacă nu cumva Gassman și Coogan l-au mințit și pe el.

—Ai dreptate, să sperăm că nu rămânem cu buza umflată! fu de acord detectivul. Oricum, căpitanul a dispus distribuirea fotografiei agentului F.B.I.

—În toate aeroporturile din împrejurimi. Dacă apar ceva noutăți, ne suni și pe noi, Steve! Nu de alta, dar ar fi păcat să rămânem la pândă ca proștii pe aeroportul El Monte.

—Nici o problemă în această privință. Știi bine că pentru o bere de la tine fac orice...

—Patroane! îl strigă detectivul pe Jimmy H. În caz că arestarea merge bine, diseară dăm o petrecere aici. Plătește partenera mea. Am martori la această promisiune.

—Lasă asta, Eric! Mai bine spune-ne cum a fost tipa? atinse Jane punctul slab al partenerului său.

—Care tipă? făcu detectivul pe prostul.

—Aia cu care te-ai culcat azi-noapte, dacă nu cumva te-a și lăsat memoria.

—Ah, aia! Păi, cum să-ți spun eu ție... a fost ceva nemaipomenit! Rar mai întâlnești o fată ca ea n L.A.

—Și, dacă nu te superi, ce are Betty atât de nemaipomenit în comparație cu alte reprezentante ale sexului frumos?

—Ce? Cam... totul! Dar tu n-ai cum să înțelegi asta...

CAPITOLUL XX

Dacă totul va decurge normal, nu voi mai avea probleme până la sfârșitul zilelor! se gândi Alfred mulțumit, în drum spre aeroportul El Monte. După o afacere atât de nebunească, se pare că eu am fost singurul norocos. Abia aștept să mă prăjesc cu burta la soare cât e ziua de lungă, cu o metisă alături de mine, visă el cu ochii deschiși.

— În maximum zece minute ajungem la destinație, domnule, îl informă șoferul de taxi pe un ton politicos.

Numai de n-ar fi probleme la îmbarcare! își mai zise ex-agentul înainte de a coborî.

Echipa de polițiști se afla deja la aeroport, cu două ore înainte de decolarea avionului cu destinația Chile. Membrii diviziei „Cazuri Speciale” pusese la punct un plan foarte ingenios, având în vedere că trebuiau să înhațe un asasin extrem de periculos, expert în lupta corp la corp și în mânăuirea armelor de foc. Era de la sine înțeles că Gassman va fi înarmat. Doar era agent F.B.I., nu-i așa?

Jane Heron apelase la directorul companiei aeriene de pe El Monte pentru a lăsa liber locul neocupat de lângă criminal. Oricum, amicul decedat al acestuia, Gregory Coogan, nu avea să se prezinte la îmbarcare...

Eric își puse o pereche de ochelari și așteptă liniștit în avion, iar partenera lui se deghiză în stewardesă. Operațiunea finală de arestare avea să aibă loc chiar la bordul aeronavei, atunci când Gassman s-ar fi așteptat cel mai puțin să fie prins. Mizaseră pe elementul surpriză de comun acord, însă, spre lauda lui, ideea diversivunii îi aparținuse sergentului Mann.

Ajuns pe aeroport, ex-agentul F.B.I. se îndreptă spre biroul companiei la care fuseseră rezervate biletele.

— Bună ziua, am două rezervări la zborul spre Santiago, Chile, pe numele Gassman și Coogan.

— Da, domnule, răspunse operatorul amabil, după o rapidă verificare pe computer. Aveți aici biletele!

— Amicul meu, Gregory Coogan, a renunțat la deplasare, așa că un singur bilet îmi este suficient. Numai dus. Cât trebuie să plătesc?

— Foarte bine, domnule, zise funcționarul mulțumit. Mai sunt trei persoane care așteaptă un loc la acest zbor. Înseamnă că am rezolvat cu una dintre acestea, adăugă el, spunându-i suma pe care trebuia s-o dea.

Pasagerul scoase banii din buzunar și plăti, având toate simțurile în stare de alertă maximă. Apoi se îndreptă spre una dintre intrări.

La fiecare dintre cele cinci porți de verificare a pașapoartelor și a билетelor, pe lângă ofițerii obișnuiți ai aeroportului se afla și câte un polițist, pe insigna căruia era inscripționată sigla D.P.L.A.

Gassman se neliniști pe loc, abătându-se din drum, chipurile pentru a-și cumpăra câteva ziare

și reviste.

Să fi aflat detectivii de plecarea mea? se întrebă el vizibil nervos. De unde dracu'? Singurii oameni care știau despre planurile mele sunt morți acum. Toți trei: Molland, bodyguardul Benson și Coogan. Poate că este doar un control de rutină. N-am încotro, trebuie să risc.

Mai făcu un drum până la toaletă, introduse cartuș pe țeava pistolului său și îi înlătură siguranța pentru orice eventualitate. Avea să-și vândă scump pielea, dacă situația o cerea.

După verificarea documentelor de călătorie, polițistul din D.P.L.A. ceru să vadă și el actele. Le studie cu atenție câteva secunde, apoi i le înapoie călătorului:

—Drum bun, domnule Gassman! îi ură acesta. Este singurul dumneavoastră bagaj, nu-i așa?

—Am auzit că în Chile e cam cald și nu mi-am luat prea multe cu mine, glumi pasagerul, după care se îndepărtă, respirând ușurat.

Datorită satisfacției de a fi scăpat atât de ușor de control, ochiul ager al agentului corupt - și asasin pe deasupra - nu observă semnul din cap pe care polițistul îl făcuse spre un coleg aflat la o distanță oarecare. Acesta din urmă, la rândul lui, rosti într-un microfon minuscul:

—A trecut de filtru. Peste 30 de minute va fi în avion.

Până la îmbarcarea în aparatul de zbor mai era ceva de așteptat, așa că Gassman își permise un whisky dublu, urmărind cu atenție tot ce se întâmpla în jurul lui. Nu observă nimic suspect și, pe măsură ce clipele se scurgeau, era din ce în ce mai relaxat.

„Pasagerii pentru zborul 2008 spre Santiago, Chile, sunt rugați să poftească la poarta 23!” se auzi în difuzoare semnalul spre paradisul mult visat.

Bărbatul se așază la sfârșitul cozii care se formase, foarte atent să nu se întâmple ceva în ultimul moment. Și cum nimic nu i se păru suspect, îi urmă pe ceilalți pasageri în aeronava Boeing 747.

O însoțitoare îl îndrumă surâzătoare spre locul ce-i fusese rezervat și bărbatul îi mulțumi, foarte bine dispus, gândindu-se că, având banii lui, putea să-și „cumpere” acum oricâte stewardese avea chef.

Își puse bagajul dolidora de dolari în compartimentul special amenajat în acest scop și se așază pe locul său, făcându-se comod.

Deși nu mai am de ce să mă tem, va trebui să-i studiez puțin pe cei din jurul meu! își zise el în gând, deschizând o revistă.

În acel moment auzi o voce feminină în spatele său, care îi întreba pe pasageri ce fel de film doreau să vizioneze după decolare.

Puțin îmi pasă mie de filme! se gândi agentul corupt. Numai să decoleze Boeing-ul ăsta o dată...

Stewardesa cu filmele ajunse și în dreptul lui, întrebându-l același lucru. În loc de răspuns,

bărbatul făcu un gest a lehamite din mână, prefăcându-se că își continua lectura.

Ce mama naibii! se îngrijoră el. Parcă o cunosc de undeva pe tipa asta!

Dar până a apuca să-și ducă gândul până la capăt, Jane, deghizată în însoțitoare, îi propti în piept Walther-ul său de calibru 9 milimetri, zicându-i:

—N-aș vrea să te rănesc, agent Gassman, deci nu mă obliga s-o fac! În avion mai sunt 20 de polițiști, așa că n-ai cum să scapi! minți ea pentru a-l intimida.

Bărbatul închise tacticos revista, deși bătăile inimii aproape că-i spărgeau pieptul, și o făcu sul, cu gândul de a o folosi ca pe o armă pentru a se apăra. În acel moment, Eric, care se afla alături, îl izbi pe neașteptate cu pațul pistolului în umărul mâinii drepte, paralizându-i orice mișcare. În următoarea secundă, o cătușă țacăni închizându-se în jurul încheieturii lui Gassman, iar ex-agentul simți țeava unui alt pistol lipită de coaste.

—Te rog să te opui arestării! îi zise detectivul printre dinți. Dă-mi ocazia să te trimit pe lumea ailaltă...!

Preocupat de agresiunea laterală la care nu se așteptase, pasagerul fu dezarmat cu dexteritate de Jane, care îi spuse pe un ton egal:

—Acum ridică-te, ia-ți bagajul de sus și hai să coborâm! Dacă stai potolit, nimeni nu va păți nimic.

Câteva doamne care observaseră întreaga scenă se făcură mici de tot în fotoliile lor, iar un copil de vreo cinci anișori începu să plângă.

În acel moment, alți doi polițiști în civil își făcură apariția pe ușa principală a aeronavei, nelăsându-i lui Gassman nici cea mai mică șansă de scăpare. Erau Brian Benett și Brian Frederiks, care așteptau un semnal pentru a intra în scenă.

În timp ce arestatul se tot gândea la o cale de scăpare, grupul compact ajunsese în tunelul pentru pasageri ce lega avionul de poarta de acces. Eric profită de un moment de neatenție a lui Gassman, aplicându-i încă o lovitură cu pistolul în coaste, pentru orice eventualitate. Zgomotul produs de bușitură nu putu fi acoperit de geamătul asasinului. Acesta dădu drumul la o serie de înjurături foarte colorate, dar știa că totul era în zadar. Locotenentul Frederiks îi luă geanta și îi suci mâna la spate. Patru pistoale erau îndreptate asupra lui, iar Gassman n-avea la el nici măcar cuțitul cu care îl omorâse pe Standing.

—De ce m-ai lovit, că doar nu m-am opus arestării? încercă criminalul să tragă de timp.

—Scuză-mă! îi răspunse Eric. Am avut senzația că vrei să strănuți și ți-am dat un avertisment ca să n-o faci. Recunoaște că a fost în interesul tău!...

—Şefu', am pus mâna pe el! îi spuse Jane Heron căpitanului West. Ne îndreptăm spre sediu în cea mai mare viteză.

—Felicitări întregii echipe! se bucură Corky West. Asta înseamnă că mâine finalizăm dosarul şi poimâine îl trimitem pe Alfred Gassman în faţa judecătorului, împreună cu Astor Molland.

—Scapă cu viaţă?

—Aşa ne-au asigurat doctorii.

—Domnule căpitan, cred că ar fi mai bine să finalizăm dosarul poimâine, dacă-mi permiteţi, îndrăzni poliţista, după care răsă în aparat. Astăzi ne-am propus să ne îmbătăm criţă pentru a sărbători reuşita anchetei. Bineînţeles, sunteţi invitaţi şi dumneavoastră şi domnul director la barul „Monica's”, unde patronul Jimmy H. ne va organiza o seară specială.

—Detectiv Heron, ai băut ceva? Dă-mi-l, te rog, pe Black!

—Ordonăţi, şefu'!

—Ce e cu partenera ta? Şi-a pierdut minţile?

—Mai mult ca sigur! A promis că face cinste, aşa că n-avem cum să ratăm o asemenea ocazie unică. Doar ştiţi cât e de zgârcită de felul ei...